



С БЛАГОСЛОВОМ ОЦА АРХИМАНДРИТА ТАДЕЈА (18. 10. 2002.)



ДУХОВНЕ ПОУКЕ СРПСКОМ НАРОДУ

САДРЖАЈ

О најпросветљенијем монаху (<i>Жељко Шешум</i>)	3
ДУХОВНЕ ПОУКЕ СРПСКОМ НАРОДУ	
О анђелима.....	12
О атмосфери неба и атмосфери пакла.....	12
О бесконачном миру.....	13
О богомољачком покрету	14
О богоопштењу	14
О богоугодној породици.....	15
О Богу.....	15
О Божанским даровима.....	17
О Божанској благодати	18
О борби између добра и зла	19
О браку	20
О васпитавању деце.....	21

О вери	21
О гневу	21
О гордости	22
О греху	22
О депресији	24
О демонским бићима	24
О духовном животу	25
О души људској	25
О егоизму	26
О животу	27
О животној средини	29
О зависти	29
О здрављу	30
О злим духовима	30
О злу	32
О једномислију	32
О крају времена	32
О љубави	34
О љубави према ближњима	35
О љубави према непријатељима	36
О људима данас	37
О људској прозорљивости	38
О магији	38
О мислима	39
О молитви	41
О молитви за непријатеље	43
О монаштву	43
О наукама	44
О нервози	45
О новом светском поретку	45
О новокомпонованим верницима	46
О обезбоженом народу	46
О омладини	47
О покајању	47
О породици	49
О послушности	50
О поштовању родитеља	52
О православљу	53
О праштању	54
О предавању брига Господу	54
О предавању Божијој вољи	55
О проповедању	55
О протестантима	56
О рају и паклу	56
О расуђивању	57
О реинкарнацији	57
О родитељској власти над децом	57
О светом причешћу	58
О слободној вољи	58
О смерном човеку	58

О смирењу.....	60
О смиреноумљу.....	61
О созерцању.....	61
О стајању пред Господом.....	62
О стању неисказаног мира и радости.....	62
О страху Божијем.....	62
О туги.....	63
О умној молитви.....	63
О упокојеним особама.....	63
О Царству Небеском.....	64
О човеку.....	65
О школовању.....	67



Житије Оца Тадеја.....	69
------------------------	----

О НАЈПРОСВЕКЕНИЈЕМ МОНАХУ

За Оца Тадеја сам први пут чуо средином 80-тих година на једном предавању на Теолошком факултету у Београду, а од стране нашег чувеног психијатра и психотерапеута Владете Јеротића, професора пастирске психологије на истом факултету. У једној од дигресија током предавања, професор Јеротић је за Оца Тадеја рекао да је вероватно најпросветљенији монах кога имамо у Србији. Природно је да сам одмах пожелео да посетим и упознам „најпросветљенијег монаха у Србији“.

Сазнао сам да се тај монах налази у манастиру Витовница код Петровца на Млави у источној Србији и једног мајског дана 1993. године кренуо сам са неколико познаника који су већ дуже време одлазили оцу Тадеју, пут Витовнице.

Док смо полако прилазили манастиру, кроз главу ми је пролазило пуно прича које сам чуо о овом монаху, о бројним излечењима, о саветима и поукама које даје, а посебно је будило знатижељу причање мојих сапутника о њиховим личним сусретима са игуманом Тадејем.

Када смо стигли у манастир, било је то у време почетка вечерње службе, затекли смо испред конака једног благог старог монаха у старој монашкој хаљини који нас је дочекао са добродошлицом. Нисам знао ко је

тај монах, и није било прилике да питам, сви смо пришли и поклонивши се целивали му руку. На моје изненађење „старац“ је свакога од нас четворице пољубио у теме и благословио нас а потом нам је препоручио да је најбоље да пођемо у Храм јер је литургија већ почела.

На кратко иза нас ушао је игуман манастира - то сам јасно знао по одећи и неком ореолу ауторитета који се осећао највише у ходу. По завршетку службе, рекли су ми да је то заиста Отац Тадеј - игуман манастира. Пришао сам и целивао му руку молећи за благослов. Појма нисам имао да је то исти монах кога смо срели и поздравили када смо дошли. Мени није личио ни малчице на оног скромног и благог монаха. Сада је испред мене стајао, растом невелик, али изузетан, чврст и снажан ауторитет.

У манастиру смо провели три дана. Устајали смо рано и право из кревета на звук звона ишли смо на јутарњу службу. Чистоћа ваздуха и места савршено је деловала на нас градске људе. „Старац“ нам је говорио да се шетамо и да „дишемо ваздух“, смешкајући се све време.

Посматрали смо шта се догађа са нама: првог дана нашег боравка, у главама смо имали по стотину питања. Другога дана, по три. А трећег дана остало је једно једино питање. Ми смо се стишали и смирили. Субјективни осећај је био само да смо се лишили брига, осим што је у манастиру било лепо боравити. Требало ми је пар година, и више долазака у Витовницу да схватим важност смирења ума.

Наша посета се збила у време рата у Хрватској, и у Босни и Херцеговини. Трајале су економске санкције Уједињених нација, посла је било мало, претила је глад и немаштина сваке врсте. Људи су били узнемирени и

уплашени, нарочито они који су имали малу децу, а слабе приходе. Постојала је опасност од ескалације сукоба на Србију, а ми у градовима као што су Београд и Нови Сад страховали смо, чинило нам се, још више него други.

Највише од свега мучила нас је неизвесност. А један од најважнијих разлога доласка многих људи у овај манастир био је да од оца добију одговор на њихова питања или бар наговештај неке извесности. Причало се међу људима да је Отац Тадеј „прозорљив“ и да има Божији дар да види прошлост и будућност. Многи су хрлили, чуо сам, да поставе бројна питања овом монаху: и сељаци и грађани, прости и необразовани људи, као и високо школовани, верујући, а и они збуњени којима није јасно у шта верују, као и они неверујући такође. И кажу, да отац никога није одбио, већ је све примао и благословио са љубављу на разстанку.

Бити у „озрачју“ Оца Тадеја значило је окупљење и умиљење. Са њега је на нас прелазила нека невидљива твар које човек није свестан док је не изгуби или се бар не удаљи од оца. Јер нашао сам да бити у миру и љубави са собом и са целим светом јесте наше природно стање - али не од ове, пале природе, већ од вечне, Божанске која је у нама саздана према слици Господњој.

Дан за даном бивали смо мирнији и опуштенији, а питања у нама су негде полако нестајала. Отац је зрачио миром и љубављу и у нашим разговорима осећао сам као да се на невидљивом узбурканом мору пењемо оцу на леђа да не потонемо. Повремено би у разговору осетили из дубине његовог говора истинску извесност вере, и саме Истине која је чиста, искуствена. Јер када отац говори то

није као кад други људи говоре „из своје људске памети“. Он говори из дубине чистог искуства.

Учење оца Тадеја

Отац није пропуштао у разговорима да нагласи важност 'мисли'. То је можда и централна тема око које се спирално креће његово учење.

У свесци оца Тадеја у којој је писао преводе текстова хришћанских светитеља, нашао сам следеће редове :

*Пази на своје мисли
Све потиче из мисли, и добро и зло,
Мисао претходи делу.
Земаљски закони не кажњавају мисли, већ само дела
Небесни закон кажњава и мисли, не само дела,
Пази на своје мисли.
Ако је извор чист и вода ће бити чиста
Ако су ти мисли чисте и светле и здраве,
све што радиш биће благословено.
Пази на своје мисли.*

Сам отац, као да је читао наше мисли, причао је како дуго није схватао колико су мисли јака сила, и шта се све може са мислима. Када се концентришу на прави начин као светлост кроз сабирајуће сочиво, делују великом снагом. На њих не делује дистанца као препрека нити материја у било ком облику. Мисао је бржа и од светлости, (а и 'тахioni' су бржи од светлости додаје овај умни човек). Човек заправо и не зна шта се може учинити снагом мисли.

Отац Тадеј нас је упућивао да гајимо добре мисли у свом 'срцу' и да се смирујемо. 'Тако се човек усавршава' каже. ***„Какве мисли имамо, такав нам је живот“***.

И даље: „Људи и не знају шта на себи носе. У контакту између два човека све се лако преноси са једног на другог. Често нас један разговор са неким из необјашњивих разлога потпуно исцрпи, извуче из нас сву енергију. И не само то. У наше мисаоно поље током разговора се уселе разне ружне ствари и мисли. Не знајући постајемо прикључени на неко мисаоно поље чије исходиште ми не знамо (а мислимо да знамо). Такође не знамо и чега све ту још има у том пољу које је произвело одређени мислени след и одређену акцију.“

Отац Тадеј још каже:

„Тело се храни храном, а дух - мислима“.

Најважнији (за човека) су мир и радост! Мир као смиреност духа, мирна опуштеност и веселост. То се манифестује и као добро расположење.

Брига није добра, јер не само да троши нашу енергију већ нас многоструко уплиће у клупко самоважности, Гордости, и неверја.

И заиста овакав став је немогућ без 'скока у веру' а разумевање немогуће без искуства, најпре у контакту са одиста верујућим човеком, а онда нарочито када отворимо прозоре на својој сопственој кући да у њу уђе светлост.

Није само дух Запада 'заслужан' да данас добрим делом верујемо да је Господ напустио Свет, већ су и страшни догађаји, нарочито ратови, и масовна застрашујућа убијања на готово свим тачкама света у тужном XX веку, па ево и на почетку новог века, допринели губитку вере чак и традиционалних хришћана. У знатно

мањем броју су они као Виктор Франкл који је кроз страшно логорско искуство нашао смисао и светлост на крају.

Ми стално морамо да се подсећамо да је Господ створио Адама у слободи и љубави, и да је свој савез са човеком обновио после Пада (Стари завет) - и као акт највеће љубави: послао свога Сина на свет. Није Бог тај који узмиче, већ нас наша огреховљена природа одвлачи од Њега. Данас се Господ мало (и премало) зазива. Свет се забавио самим собом. Покаткад нас велика мука натера да потражимо смисао дубље у нама („Без невоље нема богомоље“), па опет увиђамо да се пламен вере тешко одржава јер разни ветрови света дувају да га угасе.

Током једне заједничке посете манастиру седели смо у конаку манастира са оцем разговарајући о разним темама. Један од наших пријатеља је упитао да ли да се моли за своје ближње? „Можеш да се молиш, али припреми добро лећа“ - одговори отац, нагињући се напред у фотелији као да нешто тешко носи на леђима. „Ти не знаш шта други носи на себи, а хоћеш да примиш његов терет. Мораш добро да гледаш да би знао какав терет носи та особа и колико ти можеш да понесеш. Ако хоћеш да се молиш и поред тога, а ти добро припреми лећа. Желећи добро некоме, човек треба добро да гледа и да промишља да у његовом настојању, и из његовог настојања - не проистекне Зло уместо Добра. Тако, желећи добро, човек може много

да пострада ако није достигао одређени степен духовног развоја. Када се неко у то упушта свесно, он онда зна шта ће морати да издржи и да претрпи" - заврши отац.

Видели смо да је одговор изненадио нашег пријатеља, али и све нас. Ја лично сам се осећао као на првим часовима физике када смо учили о закону спојених судова.

„Био један богат човек који је дошао у један велики манастир, па га лепо примише, - настави отац. Он даде на растанку сваком монаху по један дукат да се за њега моли, и сви примише по дукат. Један монах који је такође примио новац није се ипак молио за богаташа, и после неког времена усни сан да се налази на великом пољу пуном трња и корова. И чу Глас како говори : - Шта чекаш? Приони на посао !

Овај сан му се толико често враћао да је одлучио да се обрати свом духовном оцу за савет. - Па ти си примио онај дукат од богаташа а не молиш се за њега - рече му духовник. То је његова ливада која има да се очисти, а ти си примио своју плату, и ништа не радиш.

Следећи пут када богаташ наврати у манастир овај монах му приђе па му врати онај дукат и рече : -Хвала лепо теби, али узми ти назад твој дукат" - заврши отац смејући се као да је испричао најбољу шалу.

Неки од наших пријатеља који су долазили у овај манастир дуже времена причали су нам да отац понекад наизглед без икаквог разлога започиње неке приче и примере, да би касније неко од присутних рекао да је отац причао баш о његовом случају и да је од оца добио одговор на питање које је тражило одговор.

Већина нас је имала доживљај да је опет испред свог родитеља који га неизмерно воли и разуме, коме се мора поверити наш грех и наша мука. Пекла је савест и ужасно смо се стидели самих себе као да је дошао сам час истине где нема узмака, и онда, као да су се отварао нека врата

да нас припусте из тамног ћошка у неки бољи и чистији свет. Ја лично морам признати у тим тренуцима нисам имао утисак да то што долази од тог монаха, оца Тадеја, долази само од њега већ да се иза њега, изнад њега, отварају нека врата даље у безвремену Космос у стварност која надилази ову нашу титрајућу и магловиту реалност. Неким чулом схватамо да тамо истински припадамо. И не само то, него да је то место наше право извориште и наше одредиште.

Речи које би отац упутио свакоме од нас имале су посебну тежину и посебно деловање. Гледао сам људе који улазе код оца као покуњене птице после олује, а излазе озарени, светлих лица, и увек смирени. Чак и они који су добили одговор који нису прижељкивали, примали су поуку без опирања и без побуне. Никада нисам од некога чуо да отац није био у праву што се тиче њих, а знам људе који су наставили живот по старом, не примењујући ништа, или готово ништа од онога што су питали. А у манастир се није одлазило са било каквим питањима. Ако занемаримо један број оних који питају када и како да се удају или ожене, или пак шта да учине код неке друге животне прекретнице, - већина је долазила са одиста крупним проблемима. Долазили су и прави клинички, односно психијатријски случајеви, као и људи са тешким животним причама.

У једном дану је посетилац могао да сретне тако разноврстан свет да је то било као да неко сипа узорке свих класа, старосних група, нивоа образовања и културних нивоа. Дошли би сељаци из неког забаченог села да се посаветују јер хоће ево, сина да жене, па да питају оца. Без много зазора и компликације : Ево син, дела одговор!

Могли су се срести и врло образовани људи, јер је добар део света долазио из великих градова као што су Београд и Нови Сад. Било је и писаца и универзитетских професора, као и људи који су долазили са децом као на пикник (природа је предивна у Витовници).

Отац нам је о томе говорио:

„Тешко је радити са људима, треба знати, треба имати пуно љубави, треба човек да има енергију." Отац каже да њему Господ (ваљда) даје енергију да уради све што треба. Једном ми је испричао у кратким цртама да је 1932. отишао у манастир јер су му лекари рекли да има још највише пет година живота с обзиром на стање његових плућа. Ипак није му било суђено да тада умре. Преживео је и Други св. рат и поживео још много година. Рекао нам је да је одувек

био повучен и да му је од 1975. године јако тешко пало када су људи почели да долазе. „Имао сам велику одбојност па сам молио Господа да ми помогне и да ме тога ослободи. И Господ је помог'o ... али није што се настојниковања тиче (старешинства у манастиру)". (Отац Тадеј је девет пута биран за старешину манастира, и до данас како каже то - руковођење - није успео да заволи). Отац Тадеј би као и обично читао наше мисли и . испричао би нам увек нешто пригодно.

Једном када је идеализација оца била у пуном јеку у нашем друштву отац нам је испричао нешто тако лично да сам ја био изненађен. Повезујући сав тај свет који долази у манастир са својим личним искушењима отац је рекао:

„Дошли један дан неки младићи у манастир и сви се спремили да ме нешто питају. А ја видим да један има ружне мисли па нисам имао жељу да га примим али ништа нисам рекао. Улазили су један по један и питали своје и када су завршили видео сам да онај младић који ми се није

допао није приступио. Предомислио се. Осетио је да није добро дошао. Ја сам га својим мислима одбио, наставља отац не штедећи се. Ето то је снага мисли: - онај други одма' осети како си ти расположен према њему. За мисли нема препрека. Да нисам имао према њему такве мисли које га не прихватају, и он би дошао да пита", завршио је отац Тадеј.

Отац Тадеј има многе обавезе и поред поодмаклих година (преко 80), али је ретко када без ведрине. Последњих година и поред велике економске кризе и поред толико света који свакодневно долази, и упркос његових година успео је да сагради нови велики манастирски Конак. А о свом старешинству често говори овако: „Изгледа да још увек имам неки отпор према томе. Једанпут усним Господа (детаљно описује како је Господ обучен) - а Господ ми вели : - „Хоћеш да војујеш, а нећеш да служиш !"

„Не знам ни један овакав случај да неко неће и да упорно одбија функцију, а опет му је дају. Замисли неког директора који неће да буде директор па га тако осам пута бирају (на то место)." Смеје се.

Увек нас пита како смо и како је у Београду. Када одговарамо да је у Београду заморно и често тешко, отац каже да је то од „мисаоног поља". „Има пуно злих мисли. То ствара лошу атмосферу".

У сусрет последњим временима

Време наших посета манастиру је било у периоду од 1993. - 1997. године. Не треба да говорим да је трећи

миленијум на прагу и да то уноси једну компоненту ишчекивања чак и код обичног света који је агностички расположен. А пуно је и сваковрсних секти данас и такозваних „учења" од чега се мути у глави. О хилијастичким ишчекивањима да не говоримо. А онда масони, па нови светски поредак, „new age" и тако редом.

При свему томе српски народ пролази још једно велико страдање у овом веку. (Има ли томе краја?)

Отац Тадеј нам је пуно говорио током наших сусрета и о овом скупу тема. Навешћемо само у најкраћем :

* *Загађивање човекове околине.* Отац опомиње на стално и све веће загађење природне средине од озонског омотача до река и мора. Указује на сталан раст температура и опасност од већих поремећаја - чак до отапања ледених капа. Отапање ледених капа ће узроковати повећање нивоа светског мора.

* Понекад се људи нагло осећају троми, каже отац. Лоше су воље, лако се умарају, тешки су а да не могу да нађу директног повода. Не само да је повећано зрачење са Сунца (због слабе заштитне улоге омотача) већ се ради о радиоактивном зрачењу које потиче из нуклеарних електрана. Отац каже да се то зрачење вуче по површини вода као нека нафтна мрља. Приметио је, каже, како после неких киша све живо некако изгуби снагу. Просто бауља. То је киша донела радиоактивност и тек када дуне ветар, развеје радиоактивност негде на другу страну, и буде боље свим живим створовима па и човеку. Та количина радиоактивности у атмосфери не може да се изгуби. Она кружи, премешта се са једног места на друго.

* Велике мулти-националне компаније намерно спречавају да на видело дана изроне нова знања и нове чисте технологије.

* Југословенски простор је сада, посебно Босна, полигон за стратешка надметања великих сила.

* Нова страшна оружја су већ припремљена у тајности и свет о томе не зна.

* На духовном плану појединца, све више се умножавају искушења и не престају са деловањем. Све је теже: нервоза, грозничавост, субјективни осећај убрзања времена.

* Што се Србије тиче доћи ће Американци да нама владају. Неће бити тако лоше (економски) али ми нећемо имати слободу.

* Антихрист већ влада од 1992. године. Још се није зацарио али делује преко својих помагача.

* Ђаво се труди да престане служење литургије по мушким манастирима. „То нам је једина и сва снага против зла” - каже отац.

* Доћи ће време да ће се деца на улици играти Маркама и Доларима и чак драгуљима, јер неће ништа вредети. (Отац саветује да паре не чувамо већ да се инвестира у некретнине : куће, плацеве).

* Отац каже да из Бермудског троугла долази свако зло и да је тамо нека концентрација зла.

* Печаћење људи је већ почело на Западу.

* Зло на све начине покушава да овлада светом. Отац каже да овако страшно време није никада искусио сем током другог св. рата, али додаје да је ово време страшније на мисаоном плану. Притисак је огроман и то у целом свету. Ми православни смо нарочито угрожени јер је зло усредсређено на нас. Православни

ремете, сметају, да Ђаво завлада на мисаоном пољу над целим Светом, не зато што се противе, већ зато што се моле непрестано Господу да нас све заштити од зла. Нарочито је током 1993. године овај притисак постао изразит. Отац каже да је Ђаво пуштен.

* Масони су свуда присутни. Већ имају своје људе у владама свих држава, на другим важним местима, па и у цркви. У католичкој цркви сваки бискуп мора бити масон. Захваћено је и православље, нарочито Грчка црква, а и у нашој (српској) има епископа који су масони.

* Масони се спремају да цео свет ставе под владавину Уједињених Нација под вођством једног човека Антихриста кога ће они ставити на место „председника” У.Н. (За сада је највиши положај у У.Н. место „генералног секретара”). С обзиром да су се (масони) пенетрирали на све кључне позиције - изазваће кризу невиђених размера тако да ће Велика економска криза из 30-их година бити као мало дете. У тој кризи срушиће се вредност свих водећих светских валута и цео економски и финансијски систем ће се срушити. То ће за последицу имати разарање привреда свих држава јер је новац за привреду исто што и крв за човека. То ће створити невиђени хаос. Из тог хаоса изрониће Антихрист да спасе свет. „Кад будете чули да је почела економска криза у целом свету онда је његов долазак близу”.

* Већ се спремају средства која ће помоћи остварењу Антихристове владавине. Отац Тадеј наводи цитат о Звери из Апокалипсе Св. Јована, и каже да је већ створен циновски компјутер (на неколико спратова) у Белгији - и зове се : Звер. Његова моћ је огромна. То је једна од Звери из Апокалипсе. Исти такав компјутер постоји и у Америци.

(Отац Тадеј каже да и лични бројеви из наших личних карата имају порекло и воде се у том компјутеру). * „Печаћење” ће се вршити невидљивим ласерским зрацима. Тај „жиг” ће бити невидљив за људско око, али ће бити видљив за ласерске и компјутерске зраке. У продавници ће се само преко зрака прочитати колико неко има пара на рачуну и одмах ће му се скинути тај износ у вредности робе коју је купио. Све трансакције ће се обављати без новца.

Породица

По хришћанском учењу правилно функционисање породице се заснива на строго утврђеним правилима одговорности и љубави.

Мушкарац је глава породице и жена има да га поштује и слуша без изузетка. Жена је пак глава куће, а деца треба да слушају оба родитеља подједнако.

Мушкарац је одговоран пред Богом за све своје поступке које учини свесно, несвесно, речју, делом и мишљу. Његова одговорност је овде не само она која се тиче њега самог као сваког човека већ посебно и спрам његове улоге у породици. Како по хришћанском виђењу света ми заправо живимо пали - несавршени живот, и наши сви односи су несавршени у мери у којој смо достигли обожење односно лик Исуса Христа у нама. Жена која има не лаку улогу у патријархалној историји, спасава се кроз послушност мужу, не инсистирањем на својој вољи, већ одустајањем од ње, и предавањем себе и целог свог живота Господу како се од нас и тражи без обзира да ли живимо у свету, у породици, или као монаси у монашкој заједници. Смисао овога је вишеструк. С духовне стране гледано Човек мора да бира између своје личне воље која га отуђује од њега самога, од других људи и од Бога, - и између Божанске воље која се налази дубље у нама. Само кроз овај други пут ми постајемо људи, личности. Ако изаберемо други пут онда он баца на тешке и непредвидљиве стазе искушења, да од нас начини у најбољем случају једну индивидуу која не стиже ни до смисла ни до пуноће живота.

Данас, иако већ 2000. година имамо Христов пример како треба живети, много чешће на жалост можемо да видимо примере и горке плодове „људске воље“ гордог човека.

Хришћански пут захтева послушање и од деце, а деца су у благодати онда када су послушна својим родитељима. То важи чак и тада када родитељи нису онакви какви треба да буду. Али онда су родитељи одговорни пред Господом.

Отац Тадеј нам је причао како се у овом веку мењала ситуација у српском народу. На почетку века родитељи су деци бирали супружнике када за то дође време и по свему што знамо то и није испадало лоше, особито ако имамо у виду данашњу ситуацију у модерној породици. Данас то није више случај. Отац Тадеј каже да су родитељи изгубили праву љубав за своју децу. Када се неко јако воли, онда се добро и разуме, и његове особине и његове склоности се разумеју. А када нема довољно љубави онда ми не допиремо до другог човека све и када га знамо од рођења. (Данас у отуђеним односима видимо родитеље и децу како само станују заједно, спавају, једу, итд. Родитељи се „брину“ за децу као неки сервис, али нема довољно љубави. Видели смо децу која са родитељима остају ноћу до касно поред телевизора, само да би колико толико

имали неки контакт са родитељима, неки сурогат родитељства).

Многе брачне проблеме Отац Тадеј тумачи као директну последицу „немања родитељског благослова“ да се уђе у брачну заједницу. Не само да је ступање у брак противно мишљењу и жељама родитеља тежак терет и често основа многим каснијим проблемима у браку, већ је и одсуство праве, директне сагласности родитеља подједнак прекршај. Познајући тајне људског срца, отац нам је више пута на примерима показивао како људи и када наоко пристају на брачни избор свог детета, у себи се не мире са тим избором и још горе гаје лоше мисли. Тај „унутрашњи“ став је доцније узрок многим брачним невољама и проблемима деце, иако на први поглед „родитељи не праве сметњу“ брачној срећи. Отац Тадеј нам је наводио живе примере људи које знамо из виђења, који долазе у манастир. Једни су се јако волели и испочетка је све било добро, али нису имали благослов родитеља, па је почело да бива лоше. „И не може да буде добро док се нема благослов родитеља“ - каже отац. Онда нам је наводио примере бракова где постоји благослов (пристанак) родитеља - и све иде добро. „Један од разлога је, објашњава нам отац, - што су мисаоне везе између родитеља и деце јаке све док су родитељи живи. Уколико се родитељи не саглашавају са нашим делањем, или са нашим жељама - мисаона ометања су огромна. То се никако не сме подцењивати“. (Психолози кажу да у браку нису две особе, већ четири - родитељи у нама).

Има пуно ситуација да људи и нису довољно свесни прво, шта стварно осећају, а онда поготову, шта таква ситуација собом носи и шта може да проузрокује.

Нама се чини да ми данас бирамо у слободи (своје

воље), и из љубави, - а заправо, нарочито када је реч о врло младим људима, два духовна слепца налазе једно друго опчињени сликом коју су сами створили о оном другом, па онда после неког времена, или више година почну да прогледавају по мало. И добро је онда када има љубави да издржи изазове. Родитељи, нарочито када воле своје дете, имају добру

интуицију у погледу брачног партнера свог детета. Штета је за све што је та сарадња све слабија и ређа.

Када би се сабрала сва питања која је отац Тадеј добијао од својих посетилаца, сигуран сам да се у врху налазе два.

Прво, како да живим исправно? И друго, како да нађем партнера за брак?

Отац нам је више пута понављао да је за успешан брак потребно да супружници буду „истомишљеници“. „Нађи истомишљеника и спасићеш се“ - знао је да нам каже на ту тему најдиректније. „Најважније за добар брак је да нађеш истомишљеника и да имаш благослов родитеља“.

Посао

Каже се да је најбоље када човек ради посао који воли. Наш духовник нам је говорио да је најважније нешто друго : - Да се посао ради као да се ради Господу. Или другим речима : - Радите као да Господу радите !

Шта ово значи? Наш однос према послу који радимо треба да буде руковођен мишљу да деламо не за себе, већ за Господа, и да је све што чинимо смислено једино ако то радимо Господу.

Међуљудски односи треба да буду прожети толеранцијом, трпељивошћу и хришћанском љубављу. Отац

Тадеј нам је на примерима показивао да треба да се окрећемо не оним људима који су нам симпатични и са којима нам лако иде, већ да посебно обраћамо пажњу на оне који нас не воле, који нам праве проблеме, или које ми никако не подносимо.

Духовни, и сваки други напредак, налази се на савлађивању изазова и тешкоћа. Ти људи који нас необично „нервирају“ или у случају да имамо неки унутрашњи отпор према њима, не ретко такви људи поседују нешто нама слично што ми себи не признајемо. Тако нас заправо не нервирају они већ „оно“ у њима што постоји у нама стварајући нам онда узнемиреност и отпор.

Христос нам је оставио да љубимо ближње, и чак непријатеље своје. Зашто је то толико тешко? Зато што себе нисмо очистили од зависти, гордости, среброљубља, и жеље да владамо другим човеком. И као такви сами себе осуђујемо и презиремо и немамо љубави у себи. Како онда да имамо љубави за друге?

Отац Тадеј нам је увек скретао пажњу да гледамо себе и да прво процењујемо себе. Управо супротно од онога што смо научили, да процењујемо (осуђујемо) друге, да им замерамо и да тражимо да се они промене (поправе) према нашем виђењу.

Када смо једном приликом поставили питање шта да радимо и како да се поставимо према људима који су на овај или онај начин неправедни према нама, или нас грубо повреде, или пак материјално оштете - Отац Тадеј каже да свако јесте одговоран за све своје поступке. Онај који чини лоша дела према другоме, примиће исти такав губитак или ће му се на други начин то лоше вратити, чак и преко његове породице и његове деце. Оно што треба да радимо у таквим ситуацијама је да се поставимо и односимо као да

радимо за Господа. По његовим речима, свако ће одговорати за оно што мисли, осећа и дела.

Свет

Отац нам је говорио да се у нашим молитвама молимо за цео свет без остатка.

За време овог последњег рата, говорио нам је да се молимо и за „ону супротну страну“, „да их Господ помилује“. Злочине чине они људи који не верују у Господа, говорио нам је отац. Они нису у озрачју љубави. Ми морамо као хришћани да се молимо за њих да се они спасу из гротла зла и мржње које их је обузело.

„Мир и љубав у срцу!“ - стално је говорио Отац Тадеј.

Жељко Шецум БЕОГРАД - 2003.



Богородица Казанска

Чудотворна икона Богородице Казанске. Много пута је избавила православне земље од најезде (туђинаца) непријатеља.

ДУХОВНЕ ПОУКЕ СРПСКОМ НАРОДУ





О АНЂЕЛИМА

Анђели се не заробљавају земаљским стварима као ми који смо пали. Ми који смо пали, тако исто и духови који су пали, заробљавамо се предметима, стварима а анђеоски чиновници не. Они који су сједињени срцем и својим бићем са Господом не заробљавају се ничим овде на земљи, они су у пуној благодати Божијој, сједињени са Господом и са Господом љубе све.

Анђели најчешће опомињу човека да избегне неку несрећу која му се у непосредној близини и будућности може догодити.

Синови овога света су мудрији од синова светлости јер у себи имају много лукавства. У овом свету људи стално подваљују један другом. Људи кажу, сналази се у животу, он се снашао можда се обогатио и у томе су мудрији од синова светлости јер они нису тако способни за живот овоземаљски јер немају лукавства у себи. Они су мирни тихи и верују.

О АТМОСФЕРИ НЕБА И АТМОСФЕРИ ПАКЛА

*Царство Божије
ствара у нама атмосферу
Царства Небеског
наспрот атмосфери срца
које у себи носи пакао.*

Из човека који носи у себи Царство Божије зраче свете мисли, Божије мисли. Улога хришћана у свету је да прочишћују атмосферу на земљи и шире атмосферу Царства Божијег.

Свет треба освајати чувањем атмосфере неба у себи, јер ако изгубимо Царство Божије у себи, ми нећемо спасти ни себе ни друге. Ко носи у себи Царство Божије, тај ће га неосетно и на друге преносити, људе ће привлачити наш мир и топлина, желеће да буду са нама и постепено ће их освајати атмосфера неба. Чак није ни потребно говорити људима о овоме - небо ће зрачити из нас и кад ћутимо или кад говоримо најобичније ствари. Оно чак зрачи из нас а да ми тога нисмо ни свесни.

Човек који мисли да све зна је непокоран. Непокорног човека нико не може да води.

Нико не може имати

више духовника него једнога, кога одлучи да слуша у свему.

У непослушног се неће уселити Царство Божије јер такав увек жели да се врши његова а не воља Божија. У Царству Небеском је искључена могућност царства у Царству. То су хтели пали духови и зато су отпали од Господа, Цара Славе.

Душа која је запала у круг мисленог хаоса, у атмосферу пакла, или се само дотакла тога, осећа адске муке. На пример, листамо новине или шетамо улицама и после тога одједном осетимо да се унутра у души нешто пореметило, осећамо празнину, тугу. То је стога што смо читањем разноразних ствари изгубили јединствен сабран ум, постали смо расејани и атмосфера пакла утиче на нас.

О БЕСКОНАЧНОМ МИРУ

*По сваку цену
сачувај свој унутрашњи мир.
Немој свој унутрашњи мир
да даш ни за шта на свету!
Помири се сам са собом
и помириће се са тобом
и небо и земља!
(Свети Исак Сирин)*

Видите какве су то дубоке мисли, много пута то понављам али нисам могао ни до данас тај степен достићи.

Хвала Богу да сам био с Русима, па сам могао да читам дела Светих Отаца. *Свети Исак Сирин* је несравњив психолог међу Светим Оцима.

Свети **Исак Сирин** нам говори:

Ми сви можемо бити добри ако се сјединимо са извором живота - с Богом, свим својим срцем. Он ће нам дати снаге да волимо и себе и ближње. Без Господа ни себе не можемо да волимо. Многи често падају у очајање и дижу се против свога живота, одузимају себи живот, јер без Господа не можемо ни себе волети, а камо ли рођене и ближње, или чак непријатеље. Са Њиме можемо све, јер је Он наша снага и живот. Своје срце морамо

*некоме поклонити а ако га поклонимо некоме од људи на земаљској кугли они нас могу повредити. **Ми сви тражимо бесконачну и неизменљиву љубав, бесконачни мир**, а ко нам то може дати? Не могу ни отац, ни мајка, ни брат ни сестра. Сви нас они могу оставити, презрети и одбацити. Зашто? Зато што смо сви ограничени и временом и простором и сви смо у борби са силама под небом које нам стално прљају мисли .*



О БОГОМОЉАЧКОМ ПОКРЕТУ

Богомољачки покрет је постојао и пре Првог светског рата и за време Првог светског рата. Наш народ је много страдао. Наши војници који су били у борбама молили су се Господу да им Господ сачува живот, кад се врате да ипак затекну породицу.

Богомољци су се интересовали како живе калуђери, свештеници, епископи, па нису много обраћали пажњу на пост, нису ни знали како. То их је одбило од Бога нашег, одбили су их и епископи и калуђери и свештеници а ја сам био млад монах и нисам уопште хтео са богомољцима да ступим у додир јер кажу то су покварени људи. Како су их одбили и епископи и монаси они са Запада су дошли и почели сами да се организују, основали су своју хришћанску заједницу у Крагујевцу, купили су штампарију и почели су да штампају Јеванђеље, али уместо да се моле Богу почели су да призивају духове.

Онда су задужили владика Николаја да он уђе у Богомољачки покрет, као велики беседник. Он се много трудио да председници тих богомољачких покрета организовано оду у Хиландар, па су тамо послали и многе професоре теологије, имали су бесплатно путовање, трајало је месец дана. Ови професори теологије су им држали предавања, пажљиво, да не буду увредљиви, да би се

одстранили од спиритизма. Владика Николај је ту много учинио али нажалост нису прихватили сви како треба, сви свештеници ни монаси. Тако увек имамо тих спиритиста, они хоће да призивају духове, а то су духови злобе. То је погрешно мишљење. Да су их прихватили не би било спиритиста ниједног, а сад треба дуго са њима да се прича да дођу к себи. Они виђају Св. Петку и Мајка Божија им се јавља.



О БОГООПШТЕЊУ

*Први корак ка
Богоопштењу је
потпуно предавање
себе Богу*

Човек ће у себи наћи Царство Божије. Сићи у своје срце и наћи ћеш у њему лествицу за пењање у Царство Божије, саветује преподобни Исак Сирињ. Свето Писмо учи да је Царство Божије „правда, мир и радост у Духу Светоме“. Први корак ка Богоопштењу је потпуно предавање себе Богу. Потом, Бог је тај који делује а не човек.

Богоопштење значи да се Бог уселио у нас, да Он делује у нама, да се наш дух оденуо

Њиме те да Он управља нашим разумом, вољом и осећањима. Тада смо ми добровољно оруђе у Његовим рукама - покретани Њиме у мислима, жељама, осећањима, речима и раду.

Богоопштење је нормално стање духа. Човек је створен за такав живот. Грех је удаљио човека од таквог живота и зато он мора да га задобије поново. Ми се у ствари само трудимо да дођемо у нормално - здраво стање.

О БОГОУГОДНОЈ ПОРОДИЦИ

Богоугодна породица треба да буде пуна љубави, племенитости, кротости, смирења, побожна и молитвена. Ујутру кад се устане без молитве не треба излазити из куће, а увече се захвалити Богу за тај диван дан. Чланови породице треба да слушају један другог, да се зна ко је старији, да посте све постове као и петак и среду, да не раде празницима, да се труде да буду светло и углед другима, да чине добра дела, једном речи да буду вредни као пчеле, мудри као змије а безазлени као голубови. Сваке недеље макар један члан породице да иде на Богослужење у цркву, ако већ не могу сви, али макар један да донесе благослов својој породици из цркве. Стално треба да се труде и раде на поправци свога живота. Ако је могуће гладнога да нахране, жеднога да напоје и са свима да буду у добрим односима што до њих стоји. Отац каже: Ко ово испуњава, пред Богом је муж светитељ, жена светитељка, а деца анђели.

О БОГУ

*Он, Господ наш,
безграничан је у љубави, неисказано.
Требало би да Му приступамо искрено
и да будемо стално са Њим,
јер Он је стално са нама.*

Бог наш, Исус Христос, јесте савршени Бог и савршени човек. Он као савршени Бог све обухвата љубављу. Он је и као савршени човек мио свакој души која му приступа. Нама све некако изгледа да нам је далеко та љубав Божија, да је Бог много далеко од нас. У ствари, ми се удаљавамо од Бога. Бог не може да се одвоји од нас јер је Он живот. Он је сав Љубав. Кад бисмо и ми имали према Њему такву љубав, приступали Му као према свом искреном пријатељу... Али ми не приступамо на такав начин, него све некако изоловано, некако званично; и кад се молимо и кад нешто добро чинимо, све некако као да смо исувише званични. А Он тражи од нас да будемо природни. Он нам је показао како је међу нама живео: простодушно, смирено и кротко. Какве нас је Господ створио, такви да Му приступамо. Као дете безазлено да му приступамо.

Њему, Господу, мила су добра дела која чинимо. Милостињу и све што чинимо ради спасења нашег, ради користи ближњих и Свете Цркве, све је добро и мило Господу. Али је Господу најмилија и најдража љубав безазлена, простодушна, детиња, која се тако приљуби к срцу Његовом. Ето шта је Господу најумиљеније што Он од нас тражи. А то може свака душа. И богат и сиромах, и стар и млад...

Некако се стално враћам на ту тему, увек бих то понављао, да се научимо како да се приближимо својој Родитељу, како да Му се приближимо срцем, целим својим бићем, како да Му будемо омиљени као што су анђели и свети. Јер ми смо много прљави, нечисти. Он не гледа на нашу прљавштину и нечистоту кад Му приступамо од срца, прихвата нас одмах. Кад се нешто огрешимо о свога Родитеља па му од срца приступамо, све нам прашта као да ништа није било.

Пошто ми своје сопствене снаге немамо, морамо да Му приступимо као безазлена, простодушна деца, од срца да Га молимо да нас научи како да будемо добри, како да га силно љубимо као што Га љуби Мајка Пресвета, анђели и свети.

Он покреће наш живот и жели да Га разумемо и схватимо. Сав Његов живот на земљи био је природан - такав да га човек може схватити. Казао је да је Бог љубав, објаснио нам да је Богу тако омилио свет да је дао свога Сина Јединороднога ради спасења човека. Открио нам је тајну, много нам је открио. Узвисио нас је изнад свих створења; природа човекова уздигнута изнад свих створења ушла је у тајинство свете и животворјашче Тројице.

Сва природа је тајанствена, од биљке до птице и човека, јер је Бог у свему присутан. Он размиче мало завесу тајанства само ономе ко Га истински љуби а то је најчешће човек чиста срца. Бог је несхватљива енергија и човек носи у себи несхватљиву енергију. Када се усагласе те две енергије какав је то рај већ овде на земљи, каква радост и свеобухватна љубав!

Ко је тај на земаљској кугли био или ће бити, ко ће бити универзални зналац свега? Нико. Свако се у неком правцу усавршава, нешто саставља и тако бивамо једна целина. Људи обожавају филозофе, разне научнике, стално цитирају њихове речи. Нико не обраћа пажњу да је Бог обећао нашим праоцима да ће послати избавитеља света да нас доведе у првобитно стање. Нико није знао да ће то сам Бог бити. Јер само може Онај који нас је створио да нас доведе у првобитно стање, ко ће други? И дошао је а нису га примили...

Ето, ми смо се крстили у Христа Господа, хришћани смо по форми а не онако како наш Господ жели. Нема ништа у нама добро. Чим ми знамо да мислимо зло и да се гњевимо, да омаловажавамо ближњег свог, нема ту ништа вредно... А читали су, али не разумеју. Ко је од филозофа и од научника света могао да каже за себе:

„Ја сам Пут, Истина и Живот.“ То нико није могао да каже. И да каже:

„Ја сам хлеб живота.“ Или:

„Ко верује у мене има живот вечни.“

Али људи ускогрудни. Мало разумеју, мало схватају. Све им је ближе него истина, а понајпре лаж.

Тешко је Богу да нам се јави када је човек као разбијено огледало у коме се и духовне поруке различито и увек

фрагментарно преламају. Свако прими онолико колико може и онако како му је разбијено огледало са којим већ долази на свет. Христос је дошао на Земљу да би наше огледало опет постало цело и тако целовито примило Бога. Наравно да многи не могу да појме Бога, нити да Га потпуно у себе приме. Наше тело, овакво какво је сада, није у стању да издржи Светлост. То је могући разлог зашто су се светитељи, који су се целог живота борили са искушењима и изборили добивши просветљење, доста брзо после тога просветљења селили у други свет. Велика је њихова радост тамо, јер саосећају и у љубави кличу са осталим сличним душама које славе Бога, а при свему томе задржавају своју личност али не на себичан начин већ на начин како то и на Земљи чине духовни људи. Ум, воља и срце постали су у просветљених људи једно, они су најчешће раздвојени у човеку па отуд и бројне невоље човекове у животу. Код великих духовника није то више само спољашња светлост која им се благодаћу повремено указује, већ она много дубља и трајнија - унутарња светлост која се од срца пење и испуњава целог човека. Ова светлост је Љубав и само са Љубављу је човек најближи Богу који је сушта Љубав. Човеково усавршавање и приближавање Богу вечито је јер је Бог не само несазнајан и непојмљив него и недокучен. У љубави, међутим, ми смо најближи и најсигурнији са Богом. Додир са Духом је муњевит док наш појам времена нема никаквог значаја у духовним хијерархијама. А ове хијерархије постоје - у Јеванђељу је речено: „Много је станова у кући Оца мога“. Према степену духовног постигнућа овде, добијамо после смрти одговарајући стан и сродне душе са којима тамо даље живимо.

Господ неће да испуни сваку нашу молитву, јер ако бисмо добијали увек кад затражимо ко би нас могао убедити да на земљи има неко мудрији и умнији од нас, и од кога би такав човек примао савет? Господ нам понекад открива у мислима одговор на разна питања и тајне, а понекад затаји да бисмо се обратили људима за савет и тако се смирили.



О БОЖАНСКИМ ДАРОВИМА

*Ако говорим људским
и анђеоским језиком
а љубави немам,
онда сам метал који звучи
и прапорци који одјекују.
И ако имам дар пророштва
и знам све тајне и све знање
и ако имам сву веру
тако да премештам Горе,
а љубави немам
ништа сам.
И ако сиромасима
разделим све своје имање,
и ако предам своје тело
да будем спаљен
а љубави немам,
ништа ми не користи
(прва, Кор.13)*

Љубав, радост и мир, то су Божански дарови,

божанске особине. Они појединачно чуда могу да стварају. Љубав сједињује све у једно - мир исто тако зрачи из човека, даје тишину; радост чини да се скине терет са човечије душе: кад дође нека радосна душа код тужне па му каже какве благе, тихе речи, одједном као да му је

свануло. Значи, појединачно љубав, мир и радост чине чуда, али сједињени у једно могу заповедати свим стварима. Кад су сједињени и учвршћени у срцу, куда год таква душа упуту мисли јавља се мир, јер из ње зрачи мир. Свети Оци кажу да може горе да премешта. Тада бивају исцељења, на пример, Господ је показао како и казао да ћемо то чинити Његовом Божанском снагом. Биће такви знакови: на болесне ставићемо руке и исцелиће се. То су истините речи Божије.

Али ми смо изгубили доброту коју нам је Господ дао па смо се мислено уплели као пиле у кучину и никако да се испетљамо, да буде мир у нашем срцу. Морамо обратити пажњу да у наше срце не улази оно што ремети мир.

Свети Оци прокрчили су нам пут и показали како треба да се потрудимо с Божијом помоћи.

Господ тражи да по разуму, са пуно разумевања, одбацимо зло и примимо Њега и Његово добро у срце. Зато се морамо обратити Господу, једином извору живота. Да се сродимо с Њим, јер смо се одродили. Ми се некад одродимо и од својих најближих.

А често пута се и уз своје најближе осетимо усамљени, због тога што смо се удаљили од истинског нашег Родитеља. Удаљили смо се умом - мислима.

О БОЖАНСКОЈ БЛАГОДАТИ

У манастиру Миљково сам наједном осетио да све волим. Нека чудесна неисказана радост је обухватила читаво моје биће. Осетио сам неки неисказани мир. Све волим а више не умеам да се наљути. Жалим све што страда. Сваког тренутка сам био у стању да се заплачем ради људске несреће и патње. То је тако трајало док се није упокојио блаженопочивши игуман Амвросије.

Благодатно дејство које се добије бесплатно, траје све дотле док је пажња човека изнутра сједињена са Господом. Човек се труди, ради, све Господу ради. И гледа свуда Господа, у свакој твари. Он је свуда. Он је Живот. И свуда је покретач живота. Свуда је присутан. И докле год је човеку пажња управљена на Господа и Царство Небеско, он гледа и на свет тако. Видите да у свакоме *Господ почива, тајно, без разлике да ли Га човек поштује или не*. Али, Он је ту, у центру живота. Он покреће живот. Он је Животодавац. И докле год је та пажња првенствено ту, у срцу, чува се тај унутрашњи мир и радост Божанска која се бесплатно даје почетницима. А после, ако нам мало пажња скрене са тога и запечати се на неким предметима овоземним - било да се ради о мртвим предметима или о живом створењу, одмах се губи унутрашњи мир - не може се на две стране. Предмет коме смо посветили пажњу

одмах улази унутра и заузима престо Господњи, односно наше срце. А то може бити и слава, част, богатство, лепота. Чим нам се попне на трон, онда заживи у нама. Кома пажњу посвећујемо, то у нама живи.

Кад човек изгуби благодат, он то дуго не схвата, него још увек мисли да је има, јер у њему још живе пређашње мисли. Он не схвата да је охладнео и да је изгубљен за вечни живот.

Из свакога живота можемо наћи нешто поучно. И код највећег разбојника и код њега има нешто добро.

Кажу, преподобни Макарије Велики који се у младости трудио, био је син свештеника, желео би да види неку особу која је њему слична, да му Господ открије на кога сличи и добије одговор: ти си сличан оном фрулашу у Александрији, што по улицама свира фрулу.

И оде он у Александрију и нађе тог фрулаша и каже му: Хтео бих мало дуже с тобом да разговарам о твом животу, како ти живиш.

- Па, ето оче, свирам мало у фрулу, неко ми нешто да, тако живим.

- А шта си радио раније пре него што си почео да свираш у фрулу.

- Е, оче, није то за причање, шта сам био и шта сам радио.

- Ја сам дошао, мени је откривено тако да с' тобом разговарам, хтео бих да знам уопште о твом животу.

- Па, да ти кажем, ти си човек побожан, ово ћу ти казати као исповест.

- Ја сам оче од младости био разбојник и вођа разбој-

ника и не могу ништа да се похвалим о свом животу. Моје друштво је изгнуло кад сам зашао у године а мене нису ухватили. Онда сам се вратио у град да живим на неки поштени начин.

- Сине, добро је то, него ја бих желео да ми ти нешто из твога живота кажеш, изгледа да у твом животу има и нечега доброг.

- Оче, ја се не сећам, ја сам од младости стално крао и тако живео.

- Па имаш ти свакако нешто добро, да ли се сећаш нечега доброг.

- Ако Господ мој прима то за добро дело, ишли смо у пљачку, сазнамо да у неко место има богат човек и да има и новца и злата и тако то. Опљачкали смо доста, све што нам је требало, наиђе нека девојчица и моји другови хоће на силу да је одведу. Ја им кажем: Стој, не дирајте је, опљачкали сте све што вам треба и да је нико није дирнуо, свако ко је додирне погинуће. Питао сам је: Одакле си ти девојчице?, она каже. Питао сам је: Јеси ли хришћанка?, хришћанка сам каже. Иди кући и немој да идеш сама без друштва, видиш на какво си друштво наишла, иди кући.

Ако је то добро дело, ако Господ прима.

- Па добро, можда имаш још неко добро дело.

- Пошто ми је сво друштво погинуло, остао сам, сам. Имао сам новац, живео сам обично на пустим местима и једног дана видим да једна жена трчи, стално се окреће. Видим да нико за њом не јури, она трчи па падне, устане, па опет трчи. Изађем ја пред њу и питам је од чега бежи. Каже: Не питај, мој муж се задужио много, хтео је нешто да ради, није му то пошло за руком, ушао је у дугове и они су узели и мужа и децу да их продају као робове, ако мене ухвате и мене ће продати као роба.

Колико ти је дужан муж?. Она каже: 302 дуката. И ја јој дам 302 дуката и кажем: Иди, откупи мужа и децу.

- То сам дао, ако то Господ прима као добро дело.

- Старац му каже:

- Е човече од свега тога ја ништа немам.

Јесте да си се много нагресио у животу али оваква добра дела ја немам.

Другом приликом једном црквењаку дошло у мисао и он је чуо: ти си сличан оним двама јетрвама у Александрији.

Пронашао је јетрве и питао их каква добра дела имају.

- Ми смо у заједници, живимо, радимо у кући шта треба, ми не знамо каква добра дела имамо, радимо ту и гајимо децу.

- Живите ли модерне животе.

- Па како модерне кад ми са мужевима не спавамо.

- Како ви живите, вас две међу собом.

- Ми смо као рођене сестре, никад се не свађамо, као рођене сестре и још боље.

Према томе, ако мирјани нису у стању да постигну ревнитељство једног пустињака, зато су у далеко већој могућности да путем својих добрих дела дођу до Божије благодати.

Овом приликом дакле, Бог нам указује да свако људско биће, према својим склоностима, има прилику да задобије Божију благодат.

О БОРБИ ИЗМЕЂУ ДОБРА И ЗЛА

Зашто се противимо вољи Божијој? Зато што смо у рату духовном...

Живот овде на земљи је непрекидна физичка и умна борба. Рат је прво мислени, па кад више не можемо мислима, онда се обрачунавамо међу собом. Ми смо у таквом стању на земљи и мислимо да се ми боримо за веру. Ми као јединке ништа не можемо да учинимо за веру, него само ако се ујединимо у једно, онда је то снага и моћ. Ми смо дужни да се боримо, јер смо деца падших родитеља и наши непријатељи, мислене силе, нас стално одводе са правог пута. Непријатељ већ малу децу учи да се противе родитељима. Зна непријатељ добро да ће, ако се још као деца противе родитељима, лако управљати с њима целог живота и биће његови.

Недавно су ми дошли мајка и отац са својом девојчицом од десет, највише дванаест година. Кажу они детету да ми исприча шта јој се дешава. Она каже: „Ја волим свога тату и своју маму, јер они мене много воле. Ја њих много волим али не знам што ми у Главу стално долази мисао да се противим мами и тати и да их не слушам иако то нећу да радим. Ја хоћу да слушам и маму и тату али немам мира.“

Видите шта раде духови под небом! Зато се ми стално боримо да ојачамо нашу веру, а силе под небом стално узнемиравају наше мисли. Једног је подвижника дванаест година морила мисао да нема Бога. Подвижник који се у самоћи подвизавао па га је ипак мучила таква мисао и читавих дванаест година борио се са духовима. Но Господ је знао колико он може да издржи па је допустио да га такве мисли нападају дању и ноћу!

Због свега тога је рат и борба између добра и зла. Ми желимо да будемо добри, а духови под небом не желе да ми имамо ни једну добру особину него само негативне особине. Ето, због тога ми ратујемо. Ми сами не можемо да ратујемо, Господ је наш Ратник, наш Заштитник, јер ми сами можемо само искрено потражити помоћ од Господа па ће нам Господ помоћи.

Наш мислени рат није у телу и крви него са духовима под небом. Апостол Павле каже: „Добар рат изратовах, веру сачувах.“

Због тога ми морамо непрестано припадати Господу и Пресветој Мајци. Морамо да молимо Господа да нас удостоји да и ми Њега љубимо тако као што је Пресвета Мајка љубила анђеле и Свете. Јер Господ је моћан и силан да нам у томе помогне, да нас таквима учини. Он и жели да нас има такве и да останемо во вијеки вијекова и кроза сва времена у вечности у Његовој љубави и загрљају.

Има људи који су од рођења кротки, благи и добри. То је и сва њихова награда од Бога. Много је више у свету жустрих и тврдовратих људи који морају проћи кроз многе невоље, али који са сваком победом коју задобију над злом у себи, примају радост као дивну Божију награду.

О БРАКУ

*Господ каже нашој праматери Еви:
Зато што си послушала змију,
зато ће од сада воља твоја
бити под влашћу твога мужа*

Господ нам сам отвара пут и открива каква је Његова света воља. Његова света воља се јавља преко родитеља. Ако будемо слушали родитеље ићи ће све добро и биће благословено, а ако им се противимо нема ништа. Иде, иде, али више иде натрашке него напред. На пример, ти си заволео неку девојку па хоћеш по сваку цену. А отац и мајка кажу: „Ма сине није она за тебе“. Али не вреди, завезао враг ум, заробио те и хоће, хоће. „Ма није сине то за тебе“, кажу родитељи. „Наћи ћемо теби другу“. Ма неће другу, хоће ту по сваку цену. Узму се. Мисли идеална. Воле се, кроз неко време изгустира се, то прође и нема ништа. Најбоље је кад се родитељи раније договоре, кад није велика разлика у годинама, и ако се никад нису видели. Најбоље је кад се развије љубав у браку. Тада се не улази у брак са планом, обоје имају благослов родитеља и после иде најбоље... Брак, није то неки леп живот, слadak... Још како је горак. Тек после видиш да ниси слободан. Да си везан, још како везан.

Супруга треба да буде послушна супругу.

После пада Господ је дао велику власт мужа над женом. Господ је казао праматери Еви: „Зато што си послушала змију, зато ће од сада твоја воља бити под влашћу твога мужа“. Није то потчињеност, него да не би било код брачних другова разномишљење, брачни другови треба да буду једним духом. Црква се стално моли: Дај нам да једним мислом, једним срцем славимо тебе, Бога. Брачни другови су као два тела једно, једномишљеници значи, једномишљење, што хоће муж, оће и жена и обрнуто.

Кад су једномишљеници, ево мир, ево рај.

Ева се није саветовала са Адамом о понуди змије, она је одлуку донела сама.

Наше мајке крше ту заповест, у духовном смислу, после немамо мира и покоја, стварамо пакао у себи и око нас и сви они који с нама живе немају мира. Тим својим поступком оне стварају пакао себи, мужу своме и деци својој и зато бива у породичном кругу пакао. Нема слоге, нема једномишљења. Муж каже једно а она друго. Ако би ти послушала заповест Господњу да ће твоја воља бити под влашћу твога мужа, кад би за тебе важила реч твога мужа ма какав он да је, Господ би због твоје послушности учинио да он буде племенит и да буде најбољи. Не слушаш ти свога мужа, него Господа, то је заповест Господња. Али, ето, наше мајке то не знају нити има ко да им објасни. То тако бива на целој земаљској кугли, њих двоје не могу да се сложе, ратују, нема ни мира ни покоја.

У Београд ми је 1943. г. дошла једна богомољка и донела неке ствари за манастир и тражи од мене да се ја молим за једну породицу. Муж и жена из те породице су имали двоје деце, девојчицу од девет година, која је била паралисана, и сина који је био трговац код једне чувене београдске породице. Када сам се искрено почео молити

за ту жену и њених двоје деце имао сам много невоља и искушења. Ни мира, ни покоја нисам имао. Отишао сам код свог духовника да се исповедим и кажем да кад год се молим за ту породицу немам ни мира ни покоја. Он мени каже: „Моли се, моли се ти за њих“.

Ја сам наставио да се молим, али и даље нисам имао ни мира ни покоја. Дође та богомољка у манастир и ја је замолим да каже нешто више о тој жени и њеној деци. Она ми је

испричала да је та жена била удата за једног Јеврејина у Битољу. Добила је са њим мушко дете које су након средње школе послали да се школује за трговца у једну богату, београдску, трговачку породицу. Они су сматрали да ће се боље школовати за трговца у тој породици. Син је примљен и мајка га је често обилазила. После неког времена и она се запослила код истог трговца да одржава чистоћу у магазину. Кад се вратила кући мужу је рекла да је одлучила да га напусти и да не може више с њим да живи. Она тада није ни знала да је с мужем опет остала у другом стању. Он ју је преклињао да остане, јер су све време живели у слози, без расправа, она је била хришћанка, крстила је прво дете и требала је да крсти и ово друго. Све што су она и муж у животу радили, радили су због деце. Сада више није хтела ништа, већ само хоће да иде. Он већ ожалошћен, када је схватио колико је тврдоглава, пустио је да иде.

Након тога она је отишла у Београд и радила је у тој београдској породици. Ја сам у Београд ишао где она ради, да причестим то њено дете. Девојчица није баш ни здрава умом, а не може ни рукама ни ногама. Све што јој је муж казао, све се обистинило.

Ето, много шта нисмо знали а Господ нам открива, и сад нам остаје још да се потрудимо да будемо добри.

О ВАСПИТАЊУ ДЕЦЕ

Родитељи су власници своје деце, они могу своју децу предати Богу или сатани.

До пете године се изграђује карактер детета. У том времену би требало да родитељи науче децу да буду апсолутно послушни, у ствари да родитељска реч за њих буде светиња, кад каже - амин, али нас родитељи уче да се противимо, да не послушамо. Кажи баби или деди нећу, ето са тим ми одрастамо. Духови под небом упливишу свашта са децом, дете не може да мирује, у развоју је и стално је у покрету и кад погрешити нешто родитељи га туку. Ако у гневу родитељ туче дете, он ништа није постигао. Родитељ мора прво сам да се смири и са пуно љубави детету да изложи у чему је погрешило. Кад је од срца срцу, дете ће примити савет, у противном од тога нема ништа јер се развија мислени рат.

Једна побожна бака хоће унука да васпитава у православном духу али јој деца то не дозвољавају и пита шта да ради.

Ти би требало да сачуваш мир у кући по сваку цену, Господа нико не може да ти одузме из срца. Ако не можеш да се молиш кад су они ту, ти се моли у себи, не мораш ни реч да кажеш него чезни срцем за Господом. Животом се много више учи него говором.

О ВЕРИ

Присетимо се Спаситељевих речи зачуђеним апостолима, после исцељења: Вера његова помаже му. Човек је само оруђе у рукама Господњим. Уколико се човек својим осећањима, срцем сједини са Извором живота, онда је јасно да је и Божанска енергија снажна, а ако је тако, онда ни зле силе не могу дуго да обитавају у човековом телу. Наиме оне могу извесно време опстати у вернику, само уколико он допушта њихово присуство. Но, управо у тренутку када његова вера постаје непоколебива, од једне речи коју Господ Бог изговара, те исте силе су принуђене да одмах верника напусте.

Свети Оци кажу: „Што год вера зажели Господ чини, али савршенство је хришћанског живота крајње смирење“. Још стари пророк каже: „На кога ћу погледати, само на кротког и смиреног срцем“. Смирени и кротки су наследници Царства Небеског, па свима желим да будете и ви синови Светлости, па да се заједнички нађемо пред Господом, да славимо Господа кроз сва времена вечности.

О ГНЕВУ

*Гнев се побеђује
одрицањем жеља
и своје воље.*

Како се треба борити против гнева? Навешћу пример двојице Светогораца који су се четрнаест година морали борити против искушења гнева. Једном од њих појавио се сам Христос и рекао му да се гнев побеђује одрицањем жеља и своје воље.

Ми се гневимо или због тога што нам се не испуњавају жеље или што себе издижемо над оним на кога се гневимо. Ако престанемо да се постављамо према људима као судије и као

неко ко је вреднији, гнева неће бити. Исто је тако и са нашим немирима. Немирне мисли изазивају хаотично стање код других људи са којима долазимо у додир. Морамо научити да владамо својим мислима, да уносимо ред у њих. Онда нам неће моћи ништа да науде немирне мисли других људи. Треба да се учимо једноставности и простоти Христовој. Кад негде хоћемо да идемо и некога да посетимо, па унапред помислимо да ћемо можда сметати, онда наша посета неће испасти како треба јер већ долазимо са збуњујућим мислима које ће произвести негативно дејство на онога коме идемо.

Човек је стално у мењању, или се усавршава у добру или у злу, стално се мења. Кад знамо да ништа није постојано до Страшног Суда, онда, да се потрудимо да се не гњевимо, очекујемо од Господа да ће он да среди то. Биће боље него што ми замишљамо и учимо се, тако сваког дана. Док се не научимо да будемо смирени, имамо још много болова срца да претрпимо јер са стране сада Господ допушта да стално боду (Пали Духови) под лево ребро, да види колико смрада имамо тамо а ми покажемо после и кажемо: Ујео ме баш за срце, па не могу да му опростим. Како да не можеш да му опростиш кад си и ти исти такав, и ти си многе њих прогњевио, научи се да будеш сад миран и док не претрпимо болове срца нећемо научити да будемо смирени.



О ГОРДОСТИ

*Човек је тај који
себи не испрашта,
а не Бог,
и то опет
због гордости.*

Гордост је велики порок људски, а како се он препознаје у човеку? По вређању других и нашој реакцији на њихово вређање. Кад год се осетимо погођеним, увређеним, кад нам је неко нешто рекао или урадио што нам се не допада, без обзира да ли је тај човек у праву или није, у власти смо гордости.

Бура мисли и смућеност после исповести и одговора духовника, значи да се послушник погордио, да мислено ратује против духовника, да се поуздао у духовника као човека. Господ је то приметио и допустио искушење.

О ГРЕХУ

*Не постоји на свету Грех
који искреним покајањем
не би био услишен
од стране Бога*

На земљи круже свакакви греси, - главне особине палих духова. Сваки грех је мисао, мислена сила. Пали дуси се теше: Једни у гневу, други у очајању, трећи у блуду - и међу њима

има степена злобе. Ако је човек био у њиховој власти и слушао њихова наређења док је био у телу, и после изласка из тела мора да их слуша.

Треба остати природан, неуображен. Чим се неко уобрази, види се од кога је то: Од палих духова који круже.

Св. Јаков Посник каже: „Циљ злих духова је бацити светог човека у телесни Грех да би тако изгубио дарове исцељења и чудотворства.“

Треба знати и ово: Из светог живота су други падали и зато што још нешто треба да пречисте у себи. Једна девственица се погордила и сви брачници су јој постали мрски, одвратни.

Ако душа остане у смирењу, онда је Господ све више осветљава. Има душа које су тако сједињене у љубави са

Господом да се њиховог мисленог апарата не дотичу никакве нечисте мисли.

Сећање на учињен грех не значи да грех није опроштен, то сећање је само повремена опомена да се не би опет погордили. У ствари, човек је тај који себи не опрашта а не Бог, и то опет због гордости. Иначе сигуран

знак да је грех опроштен јесте да се он не понавља и да је човек у души миран. Није неважно како живимо последњих година нашег живота, Богу угодан живот у старости поништава младалачке грехе, па и нехришћани који су живели честитим и побожним животом биће примљени од Бога после смрти.

Ја сам тај који опомињем грехове родитеља на децу до четвртог колена.

На оне који мрзе на мене, на њих пада терет.

Проклетство не пада на оне који служе предано Господу. Грехови, које су учинили родитељи, се не преносе на њихову децу, ако она предано служе Господу.

Чак и највећи грешници, ако доживе унутрашњи преображај у свом бићу, односно своју слободну вољу усмере добру и узвишеном животу, могу постати и свеци. Овај пример нам најбоље даје одговор да Бог није родитељ зла већ сам човек који се усмерио у погрешном правцу.

Оне мајке које уништавају плод своје утробе чине велики Грех. Оне уништавају живот. То је велики Грех. Бог зачиње плод, а оне Га уништавају. Треба из дубине душе да се измене и да не понављају такав грех. Таква

жена се осуђује као убица. Ни једна животиња на земаљској кугли не убија своје младунче, једино разумно биће убија своје дете. Ако остане у непоправљивом стању, биће осуђена као убица. Питање је да ли ће моћи да прође кроз митарства. Нема неопростивог Греха осим неокајаног греха.



О ДЕПРЕСИЈИ

Депресија је комбинација мисли. Човек комбинује једно, друго, треће и ето. Размишља, биће то, биће ово, а у ствари ништа неће бити. Само компликује, поквари расположење себи, неко му је сад крив што је он нерасположен. Наишао је неко и покварио му расположење. Није он, него сам човек. Свако носи своје бреме. Одеш код свог најрођенијег, ближњег, али нешто си нерасположен, ништа ти не иде и то твоје нерасположење доносиш код куће, код твојих најближих и поквариш им расположење. Пренесиш на твоје рођене, а после ти је неко други крив. Сам си крив, сам си покварио расположење и себи и свима око тебе. Ти си такав, твоје мисли зраче кроз тебе, иде мислена сила, сви прихватају то што ти носиш, зато кажу људи, па боље да ми није ушао у кућу, донесе ми жар и запали ми кућу. Никад расположен, никад миран. Никад са собом своје невоље не носи.

Како да зауставимо мисли које не ваљају?

Боље да певушимо у себи него да кукамо. Певај. Онај ко пева зло не мисли, народ каже.

О ДЕМОНСКИМ БИЋИМА

Христове речи: *Много је станова у кући Оца мога*, значе да постоје бића у универзуму различитог ступња духовне зрелости. Не треба мислити да нека од ових бића нису у стању да се материјализују и да нам се као таква појављују и уче нас духовним истинама. Наравно да постоје и демонска бића на различитом ступњу зла. Човек као слободно биће бира и одлучује. Оно што он мисли и како мисли, изазива треперење у васиони, он привлачи или одбија невидљива бића начином и јачином својих мисли. Космос је огромна централа мисли. Морамо бити испуњени добрим мислима да не бисмо дали места рђавима. Демонска бића, после Христа, не могу да наносе зла небу, остала им је само земља и човек. На човека она делују не само директно, већ и индиректно, некад преко умрлог који се показао спремним да послужи као нека врста канала демонског деловања на неког живог човека. Таквих припрема имао сам у монашкој пракси.

О ДУХОВНОМ ЖИВОТУ

*Духовни је живот умни живот,
уздигнут изнад свих освајања
овога света и свих жеља.*

- *Најважније у духовном животу је чување срца у миру. Не узнемиравајте се ни по којој цену. У срцу треба да влада мир, тишина, ћутање, тиховање. Мислени хаос је стање палих духова - демона, духова који су отпали од Бога. Наш ум, међутим, треба да је сабран, јединствен, пажљив. Само у јединствени ум може да се усели јединствени Бог.*

Духовни живот је умни и мисаони живот. Зато морамо да обратимо пажњу на то шта се у нама роји, да молимо даноноћно Господа да нас избави од сваког зла, да нас очисти и да нам снаге да одбацимо предлог духова злобе. Ако примимо предлог, онда се нешто и сагласимо, одмах почиње борба, ми одбијемо једно а они предлажу друго, треће, четврто... И немамо мира, немамо покоја. Онда да се срцем и умом обратимо Господу: „Госпode, ево немам снаге, нисам се научио у младости, остарео сам у злу, зло моје са мном је остарило, па сад треба много труда да се то избаци и искорени из мене. Али Ти си силан и моћан,

научи ме да будем безазлен, простодушан, кротак и смирен. Награди ме Твојим Божанским особинама, као што награђујеш Твоје анђеле и Твоје Свете."

И тако, стално у простоти срца и својим речима свака душа да припадне Господу. Зато нам је неопходна молитва, ма како била кратка, да чим устанемо с кревета, одмах благодаримо Богу што нам је дао своју милост да проживимо ноћ. Кад дође вече, да благодаримо на свему, јер Господ је животодавац који даје. Ту показујемо своју љубав према Њему и Он ће да нас приљуби к себи. Кад душа заволи молитву од срца, она после не може да се одвоји од свога Родитеља. Стално је са Њим, било да разговара с људима, било да је на послу, на раду. Увек је са Њим, и креће се у присуству Његовом као што се анђели и свети крећу. Ето то је залог Царства Небеског још овде на земљи.

Ниједном мисаоном потезу из душе не сме бити центар неки од предмета овде на земљи. Мисаони центар љубави је Господ и са Господом љубимо све. Кроз Њега и у Њему је све. Не смемо да се везујемо за предмете.

Анђелски чиновници се не заробљавају мислено у тварима. Они гледају твар, али се мислено у њој не заробљавају. Јер, њихов мисаони центар је заробљен једино силом Божанском, са којом све љубе. А ми кад видимо неку ствар нама привлачну, прилепимо се за њу. И ако дуже тако остане, она нам постаје идол. Уместо Бога, у нашем срцу је тада тај предмет, било жив било мртав.

О ДУШИ ЉУДСКОЈ

Волите мале ствари и тежите за оним што је скромно и просто. А кад душа буде сазрела Бог ће јој дати унутрашњи мир. Господ сад само гледа на вас и воли што чезнете за Његовим миром. Док душа не буде зрела за Господа, он ће јој само повремено давати да види да је Он свуда присутан и све испуњава, сав свет, сву твар. Тада је душа тако радосна. Онда она све има. Али после се Господ опет скрива од нас да бисмо чезнули за Њим и да Га свим срцем тражимо.

Велики аскети (подвижници), савлађују природне законе при пуној свести, док је код светских људи живот испуњен мислима о телесним и пролазним проблемима и чула су им заузета материјалним и трулежним стварима.

Најбољи доказ да људска душа, има огромну силу је моћ појединих људи да на великим даљинама опајају појаве које су недоступне видној опцији.

У сваком човеку постоји тај назовимо га невидљиви екран. Уколико би човек био растерећен овоземаљских брига, односно уколико би његов мисаони екран због своје непорочности био чист и његове би опције биле далеко дужег домета. Нама у том случају не би требало да

поседујемо ни телевизор ни телефон пошто, као што рекох, све то имамо у себи.

Да се укључимо у Централну која ће нас напајати позитивном енергијом, треба дакле избегавати

све оне људске пороке као што су, ратни ужаси и зверства, нереди у свету, неморал, једном речју сваку злу мисао која потпуно изобличује. Напајајући се том негативном енергијом ми и не осећамо да и сами постајемо нека врста „негативног хероја“, кога смо до малочас и сами осуђивали. Да бисмо се као каква сијалица укључили на праву Централу и да бисмо свуда око себе светлили, потребно је као што сам већ толико пута рекао, постићи *смиреноумље*. Ту треба да нам помогну: *пост, молитва и подвижништво*. То је све оно што употпуњује човека који жели да се напаја са извора „Живе воде“.

Но и само подвижништво ма колико да је прожето тежњом ка узвишеном животу тражи понекад још потпунији живот од живота испуњеног само постом и молитвом.

Уколико човек хоће да се укључи на неки други генератор, јасно је да ће и сићушни пламичак, који некаква мала батерија напаја, врло брзо угаснути. Такви људи брзо духовно „обневиде“, јер су извори њиховог напајања, тако мајушни, да понекад протекне мало времена да би нестао чак и тај сићушни и краткотрајни пламичак, који их је обасјавао. Зар нам Спаситељ не каже дивно: *По делима њиховим познаћете их*.

Док је у телу, душа је заштићена, а кад изађе из тела онда је потпуно незаштићена, нага и слаба, као пуж кад изађе из своје љуштуре.

Наша душа ослобађа тело да тело може да се одмори, јер не може тело стално да буде у покрету.

Тек кад се дође у додир са анђелима и светима, схвата се Божански свет. Господ то допушта понекад и обичној души; онда кад нема никакве утехе на земљи, онда сам Господ даје утеху. Одбаченима, презренима, кад им је најтеже...

Смирене и кротке душе су омиљене Богу. Не љутете се кад их вређаш, оне су пуне доброте, пуне мира. Зато треба да се потрудимо и сами својим животом, на делу да покажемо пример ближњима, да се и они угледају на нас, да буду благи, мирни, добри, кротки, смирени. Духови под небом раде свој посао, они гледају да сваку душу преокрену према злу, то је њима циљ а људи су ти који треба да размисле каквим се животом баве овде на земљи, јер са карактерном особином прелазимо из овог земаљског живота у вечни. Карактерна особина треба да нам буде карактерна особина анђела и светих. Могуће је уз Божју помоћ да се преобразимо и да будемо добро. Господ нам даје оно што нам је потребно, Он размишља о нама и о свакој души.

Шта је то живот?

Они који су побожни, они то разумеју. Нешто знамо, видимо по својој свести али, подсвест која је унутра у нама је Божанска енергија и Божански живот у нама. Та наша подсвест нема почетак ни крај, а једини је Бог без почетка и краја, јер Бог почива у нама и треба да се потрудимо да будемо добри ради свога добра.

О ЕГОИЗМУ

Божанска љубав не трпи егоизам. А човек кад је пао испразнио се, и нема никога ближег него своју личност. Он се својој личности окренуо и чува је: Не дозвољава да га неко вређа, жели да се о њему све добро мисли, а при томе не обраћа пажњу каквим животом живи, шта ради и како ради. Не обраћа пажњу јер је сав концентрисан на своју личност.

Ми морамо себе да презремо за љубав Господа, да тог „господина Ја“ не само одбацимо, него и убијемо. Ако он не буде мртав, не можемо да се сјединимо са Господом, увек ће да иштрчи тај наш „господин Ја“. Јер он је велики господин и не може да савије шију, он је високо.

Господ нам је показао какви треба да будемо: Смирени, понизни, покорни вољи Божијој. Али ми хоћемо све да устројимо по нашем мишљењу. Мучимо сами себе, измучимо се и - ништа нисмо урадили! Неће овај свет како ми мислимо. И „господин Ја“ се онда много љути што није онако како мисли. А онај ко се смирио не размишља о себи као да је он нешто, знајући да је ништа, да је трулеж. Ако нас не би Господ чувао, ако нас не би држао, ма не би било ништа од нас! Ништа, само блато.

Срце је хладно кад је расејано. Душа није код куће, онда она лута. Кад је код куће, онда она загрева и срце.

Чим изађе вани, одмах бију, мислено бију. Једна мисао се прима, друга одбија, и срце се ломи и постаје хладно. А кад душа дође себи, кад се помири са Господом, тад је Господ у

центру живота, и тад је благо и топло.

Господ гледа на дубину срца, шта оно тамо жели и чему чезне. И ако душа не може да дође себи, Господ ће у своје време опет све очистити и привући да дође душа себи, к центру, и душа ће да се смири. Али ако у дубини срца има нешто што није рашчишћено, нешто што тежи овоме свету и везивању за овај живот, онда ће наше лутање бити дуготрајно и многе ћемо муке и невоље имати. Више ћемо имати ми који смо, ето, побожни него они који нису. Зато што они немају тај унутрашњи бол, не размишљају о вечности, њима је све овоземаљско: Да се ужива, да се једе, пије... Ту је њихова пажња, а ми смо подвојени, хоћемо да смо са Господом а нисмо рашчистили своје материјалне прилике земаљске, са чиме наше срце још има много везе па је заробљено.

Треба планове и жеље земаљске одбацити од срца, тек онда ми можемо са Господом љубити искрено и ближњег свога. Иначе се наша овоземаљска љубав прилепи час за једно час за друго, а то је све непостојано, ништа нема од тога. И та непостојаност ломи, стално нас ломи. Живот не примамо са разумевањем, него површно.

О ЖИВОТУ

*Циљ нашега живота је
враћање у наручје
своје Оцу Небеском*

Шта је то, човече живот? Па, није ништа. То је толико кратко да се не може ни замислити. Човек у млађим годинама то не примећује. Ја много пута размишљам: Баш смо јадни ми на земљи, кад не можемо да преживимо ни четири милијарде секунди. То би требало да живимо 120 година. Сто година је три милијарде секунди. Шта је то сто година?... Ништа... Моменат... Кратко... Живимо у вечности.

Целога живота мучила ме мисао о циљу овога живота, питао сам се чему води овај живот, да ли је то што се човек труди да постигне материјална богатства, да једе и пије, да ли је то све? Хвала Богу, у житију Св. Серафима Саровског Светитељ објашњава да је *циљ нашега живота враћање у наручје своје Оцу Небеском, да би ми, људи на земљи, били као што су на небу Анђели, руковођени Духом Светим*. Пошто смо ми, деца палих родитеља, много нам је лакше да скренемо са правог пута, него ли да се одрекнемо многих негативних поступака које смо у

току живота у породичном кругу стекли. Иако смо копија наших родитеља, који нису били савршени ни способни да нам пруже оно најлепше, него смо ми од родитеља и после, касније кроз живот, многе неправде видели и доживели, многе болове срца. Зато сви ми тежимо савршенству, и свима нама је жеља да откријемо шта је циљ овога живота. Ми то откривамо постепено, као што кажу Свети Оци: „Вера у нама постепено расте“. Један од Светих Отаца и сам каже: „Ова моја вера, сад кад сам у годинама, према вери коју сам имао као млад, таква је да испада да је оно у младости била просто невера“. Наша вера постепено расте и кад се учврсти у Господу она је силна и моћна. Сад се у свету много штошта дешава. Много смо чули о протестантима. Они су отпали од Западне цркве, а са Источном црквом се нису никад ујединили, и увели су много новотарија у своју веру. Протестанти се труде и моле, развили су мисионарство тако јако, чак јаче од Католичке цркве, али они нису свесни, нити знају, да су под руководством духова под небом. Сви они које протестанти преведу у хришћанство су аутоматски укључени у негативну енергију и под влашћу су палих духова.

Ми смо биће од Господа даровано, али не умемо да живимо како треба и стварамо пакао у себи и око себе. Владика Николај је причао како један свештеник стално тражи премештај у друго место. На тај његов захтев владика Николај је одговорио: Оче, драге воље бих те преместио где год хоћеш, али само кад ти не би самога себе тамо носио. Он још каже: Ако човек сам себи не нашкоди, не може, па ни сам ђаво. Нама је Господ све даровао и на нама је да будемо добри. Уколико ми обраћамо пажњу на негативне особине појединих људи који нам се обраћају, не

можемо имати мира и покајања. Зашто Господ наређује да непријатеље своје волимо? Није то ради њих, него ради нас. Све док ми задржавамо у себи мисао о увреди коју су нам

нанели непријатељи, пријатељи, рођени, ближњи - ми немамо мира и покоја и живимо у пакленом стању. Треба се ослободити од тога зла, избацити га као да ништа није било, опростити све. Управо због тога родитељи морају много да трпе у животу и у породици међу децом. Ми сад грдимо своју децу, а немамо право, јер их нисмо упутили на прави пут.

Све се може са Божијом помоћу, све се може кад се Господу обратимо од срца. То је невероватна енергија која може да покреће све што постоји, може да заустави Сунце, чуда може да заустави, то је невероватно, јер Бог је свуда присутан и кад је човек повезан са извором живота шта год пожели бива.

Деца су безазлена, простодушна. Дете не зна шта ће са њим бити, како ће му бити, оно не размишља, простодушно, како му кажеш - амин, значи пуно вере, и кад му кажеш нешто, оно у то поверује и бива, а људи се чуде како то може, то дете је нешто изузетно.

То много зависи од околине у којој се развијају, деца примају све што виде, све што дете види, изгледа му добро и оно се приљуби, то прима, а особито кад је нека душа племенита, добра, дете то осећа и одмах трчи код њега, и ако му није ни род, никад га није у животу видело, али нешто га привлачи и иде код њега, одмах шири руке као код рођеног да иде. Божанска особина много делује кроз ту душу због смирења и кротости те душе и наравно кад га види дете са таквом душом и ако га никад у животу није видело оно трчи код њега, трчи Господу.

Кад би човечански род дошао к себи, да се смири, невероватно велика енергија Божанска би се излила на човечански род. Људи су много оптерећени материјалном страном, та страна много поклапа и оно што је добро у њима јер Бог је живот и енергија која се даје свакој ствари, свуда је присутан. Живот је свуда, човечански род свуда је повезан, међу собом повезан енергијом, али људи то не могу да примете и да схвате, не можемо ми уопште да схватимо да је наш живот у нашим ближњима.

Живот зависи од наших мисли, наших жеља. Ми око себе стварамо хармонију и дисхармонију. И у породичном кругу много зависи од нашег мисаоног расположења. Смирене, кротке душе, безазлене, простодушне, зраче добротом, невероватно много зраче добротом.

Нема душе која је рођена да није света, не смемо ништа радити што није правилно, добро, све је свето и мало и велико, све је то живот, Божанска енергија, јер живот је божанска енергија, само од Бога се добија и анђели и сви, свако створење је добило од извора живота, живот је један.

Свако људско биће је дар божији, храм божији и ко даје право било ком судији на свету да одузима живот човеку па чак и злочинцу.

Божанска енергија је стално у нама, стално је са нама, ми Божанском енергијом живимо, живот се дарује.

Није свеједно шта је ко желео и за шта се борио на Земљи. Духован човек борио се за духовно, за излаз у небо, телесан човек борио се за земаљско. Изгледа у први

мах да је мала разлика између некога ко је веровао у идеју правде овде на земљи, за њу се борио, за ову идеју положио чак живот, и некога ко је веровао у небеску идеју и небеску правду која се никада не остварује овде на земљи. Разлика је ипак велика, па зато и поред привидне вере, поштења и жртве некога ко тражи правду на земљи, он и после смрти продужава да жели погрешно, и наћи ће се у погрешном друштву. Сродне душе се траже и овде и тамо. Када нађете неку сродну духовну душу овде, останите са њом, јер је велика радост дружити се са истомишљеницима.

Спаљивање мртвих није хришћанско дело. То је дело савременог света да би што мањи простор заузело тело. Ако је човек побожно живео, тело је благодаћу Светог Духа освећено, и као тело не сме да се спали. Господ није створио тело да се спали. Зна се још од прародитеља Адама да чим душа напусти тело, треба прах праху, треба ставити тело у земљу, јер спаљивање није хришћанско дело.



О ЖИВотноЈ СРЕДИНИ

Како наша загађена животна средина утиче на нас?

Ето сад кажу, баш је јадна наша Србија, сасвим јадна. Кажу да је највише загађена радиоактивним материјалом. Сад је најјача радијација у Србији. Велика, неиздржљива. Нисмо болесни али немамо свежине. Не иде. Не може да се уклони мисао. Тешко иде. Људи здрави, а не знају шта им фали. Пију лекове, још горе. А докле имамо још мало чистог ваздуха, треба искористити, али и то је загађено, све. Особито кад се бавимо умним радом, треба да се често дубоко дише, јер мозак и срце огромну количину кисеоника троше. Чим нема довољно кисеоника у мозгу, не можемо да „укопчавамо“. Нешто не иде, па се чудимо шта. Нема горива довољно, нема кисеоника.

Све смо затровали. На пијаци немаш шта да купиш. Лепо је, али не смеш да купиш. Крајем прошлог века један старац је рекао:

„Доћи ће време да ће људи производити много пољопривредних производа, али неће смети да их једу.“ Ето, дошло је време. Питају како? Па, отрована нам је храна. Отрована телесна, отрована и духовна. Затрована деца, затровани и старији. Мисле људи овде ће да векују. А оно, кратак живот.

За шта се год људи буду ухватили биће све отровано.

Непријатељ човеков број један су издувни гасови из моторних возила. А после и све друго. Свака фабрика избацује огромне количине отрова. А и у пољопривреди.

Оваквим темпом те фабрике трују околину и неће моћи дуго да се живи.

Хвала Богу још има птица... Али многе су врсте нестале... све се више уништава и гаси живот... Пре десетину година кад падне велики снег, кад је месечина, скупи се пуно зечева, читави кругови. Снег велики, они натапкани, направили круг, ту где је чистина, где нема дрвећа, јуре се, гоне један другог, преврћу се у снегу, играју се. Радују се. Радост живота. Животиње имају радост живота. Ми их пореметимо и мутимо. Они имају радост живота, а ми имамо свега и свачега и нисмо задовољни. Оне се не брину, не спремају амбаре за жито, ништа, и опет их Господ храни. Мало грицкају тамо, гранчице, нађу негде заштиту, спавају. Благодарни Богу. А ми не. Птица стално слави Бога. Почела рано ујутру у три сата да пева и до девет сати не престаје. У девет сати мало се утиша, тек онда иде да тражи храну, а и младе мора да нахрани... После опет пева. Њу нико не тера да пева. Да ли је неко слуша, да ли не слуша она пева... А ми намрштени, нос надувен. Није нам до певања, ни до чега. Треба да се угледамо на птице. Увек су веселе. А ми? Нама нешто смета. А шта нам смета? Не смета ништа. - Ми сами себи сметамо.

Много нам је откривено, али све смо злоупотребили. Просто видимо да смо сами условили да је немогуће више продужење живота на земљи. Због отрова. Отровали смо се...

О ЗАВИСТИ

*Каин је убио
свог млађег брата
Авеља само из
зависти*

Сва створена бића су ограничена, а оно што је ограничено није савршено; него им је дато да се усавршавају. Међутим, пала су; прво нису сачували своје достојанство анђели, па после на зависти тих духова који су пали и наши прародитељи Адам и Ева су пали. И ево, и у нама се исто укотвила та особина - паклена завист.

Кад зли дух види да неки човек угађа Богу и постиже напредак у добру, тада се увлачи у

срца других људи и ствара њихово нерасположење према оном Божјем човеку. Они осећају завист према њему и под утицајем демона чине му многе пакости, разносе рђаве гласине о њему и клевете, ометају га у послу... Они завиде своме брату јер не знају да је дух злобе заузео позицију у њиховом срцу.

Завист ни од чега не преза и Богу у лице говори противно, стално, свуда и на сваком месту.

Бог је сав љубав, а завист не трпи да се добро некоме ближњем учини.

Један од богоносних отаца, преп. Нил Мироточиви (јављао се монаху Теофану, који је у XVIII веку живео у његовој пештери) објашњавао је многе тајне из Царства небеског. И каже да је завист печат антихриста на срце човеку. Како је то за нас страшна ствар! А ми често пута завидимо ближњима својим, чак и својим најрођенијима нешто завидимо. И не обраћамо пажњу на то да се лечимо, да дођемо к себи.

Завист разара унутрашњи мир и спокој душе. Нпр. мирни смо, тихи, и дође нам неки пријатељ и исприча о некоме ко нас је некад много вређао да има пуно успеха у животу, да је нешто постигао; и будући да му нисмо опростили, одмах се код нас појави дух зависти. Ето како не обраћамо пажњу. Непрестано морамо бити на молитви и не примати предлог духова зависти.

А људима, све им је мало. Све им је мало. Почело је још одмах после пада наших прародитеља. Одмах је било крвопролиће. Каин је убио свог млађег брата Авеља само из зависти. Што се Авељева жртва прима, а његова не. Одатле је све почело. И дан данас. Нема се мира. Сви нешто траже као да ће вековати, а нема ништа. Ништа... Ништа... Изгледа да је крај дошао.

Да увек наш ум буде заузет добрим мислима и добрим жељама. У свету преовлађује завист и злоба а то је паклена особина која штети прво ономе ко је емитује из себе па и свима осталима. Треба на земљи да овлада Божанска особина вечности, мир и радост као што је међу анђелима и светима. Треба ради свога добра да се бавимо добрим мислима, добрим жељама па ће бити хармонија у нама, у породици и шире, јер где год будемо ишли, ми ћемо из себе

емитовати мисли мирне и тихе пуне доброте. То не даје само мир нама него и свима који нас окружују, не само разумним бићима него и животињском свету, и биљном свету. И биљни свет има осећаје и чита наше мисли.

Особито данас треба да се обратимо (Господу) од срца, ради свога добра, ради добра своје домовине и ради добра целог света, јер ако се бавимо добрим мислима, добрим жељама, то ћемо наћи и у вечности, јер те мисли које су добре овде из нас, дају нам мир у вечности. Ако се бавимо другим мислима, пакленим, пуним зависти и злобе, кад пређемо у вечност видимо да смо изгубили време, пропустили време, могли смо да се исправимо а нисмо и онда настаје грижа савести због изгубљеног времена, ко ће нас ослободити од тога у вечности. Једино Бог може човека да ослободи тих негативних мисли, али да ли ће бити некога на земљи да се сете нас, да моле Господа да нас ослободи од тих мислених уза које смо стекли још овде на земљи а нисмо се благовремено од тога ослободили. Мир и радост су највећа богатства и овога и онога света.

О ЗДРАВЉУ

*Каквим се мислима бавимо,
такав нам је живот.
Дух се храни мислима,
тело физичком храном.*

Болести долазе због мисленог пада. Сви обично мисле и добро и зло. *Каквим се мислима бавимо, такав нам је живот.* Дух се храни мислима, тело физичком храном.

Човек треба да буде свој лекар. Ако није миран, тих унутра, онда му залуд сви лекови и најбољи лекари. Важно је сачувати оно добро у себи и имати поверење у себе. Само тако човек може гледати напред, бити здрав, користити Богу, себи и другима.

О ЗЛИМ ДУХОВИМА

Чим се у нама роди једна мисао која није заснована на љубави, знајмо да смо примили упливе духова злобе. Примајући мисао зла, примамо самога врага у тело. Духови нису видљиви, ми им дајемо тело да буду видљиви.

Злим духовима ми дајемо тело да буду видљиви за овај свет, да можемо да их видимо како изгледају. Оно зло што се манифестује кроз човека, то видимо духа који је окупирао душу тог човека и показује се кроз њега, псује... Не врећа Господа та душа, она је рођена хришћанска, него онај који је њу окупирао и заузео позицију, па дрма како он хоће. И уместо да разумемо шта је живот, ми се противимо и упућујемо злу мисао човеку. Тако и сами постајемо зли. Колико пута смо се прогневили на оне чији је однос према нама био некоректан или увредљив? Помислимо му зло, значи убијамо му душу! Јер се пред Богом прима све оно - било добро било зло - што је сједињено мислено са осећајима срца, и срца са душом. Зато треба са разумевањем да опазимо зло и са разумевањем прихватимо добро. Да стално будемо на стражи и не пуштамо да у нашу клет уђу они што не мисле добро.

Духови злобе немају права насиља над човеком, да присиле човека, они само предлажу и досађују. Они немају силе да присиљавају, али ако се предаш њему онда он

мора да те држи у својој власти, много што шта ти учини по вољи и онда бива да се многи баве магијом са духовима злобе.

Дух може заузети много већи простор него људско тело, али исто тако и много мањи простор од човечијег тела, тако мали као што је кубни сантиметар. Отуда је могуће да у човека уђе читав легион палих духов. Ти духови имају велику радост у томе да уђу у човечије тело, заузму га и тако се „оваплоте“.

Духови злобе немају мира и покоја, особито гоне оне који предано Богу служе. Нарочито са смиренима и кроткима се боре јер не може против њих ништа. Смирење и кроткост, то су Божанске особине. Духови који су пали изгубили су ту Божанску особину јер су се сами одрекли (Бога) па сад мисле да ако већину човечанства они заробе, да ће они ипак имати већину, па ће на неки начин стећи неко добро за себе, а то је погрешно. Видимо, овде на земљи и наши рођени и ближњи кад се удаље од добра не иде им како треба, све што почну, све им иде контра. Зато што сами ремете свој поредак и добро.

Духови злобе обраћају пажњу да ли човек обраћа пажњу на снове. Ако обраћа пажњу на снове (према његовим поступцима знају шта он може да уради и какве непријатности да направи неке) дају му да он види те догађаје у сну и онда постане човек сањалица. Није способан за живот, стално очекује да сања да види шта ће бити. |

Мисли духова злобе се противе љубави, противе се добру, такве њихове мисли нас удаљавају од њих. Сва бића су створена као узвишена, духови који су пали су створени као савршена бића али они су пали са умног савршенства у ниско мудровање и сад немају контакт (са Богом).

Пошто су се удаљили од извора живота (Бога), траже животну утеху у предметима, ближњима, то им је храна. Пошто су се удаљили од љубави они желе да копирају, знају како су били под руководством Духа Светог у пуној благодати па то варају и човечански род. Да би придобили људе дају им неку утеху. Људи живе тако, бавећи се филозофијом, размишљањем и достигнућима али све је то кратко, та утеха је кратка, и опет настаје чамотиња, усамљеност. Људи се на земљи осећају усамљени, зато што смо пали, деца смо падших родитеља.

Духови који су пали на земљу виде да је кратко време до Страшног Суда, знају да ће бити Суд, да ће Суд бити праведан и да ће бити потпуно изоловани. Они сад имају извесну слободу, крећу се међу људима, у ствари заробљавају људе, задржавају многе душе у њиховом табору. Они сматрају да ће на крају да победе уколико имају више људи и више оружја јер они кроз нас мисле, кроз нас се јављају слабости тих духов. Ми смо предали срце, предали смо се страстима. Он (зли дух) дошао, пореметио све унутра, заузео команду и сад он командује. Зато стално треба да будемо на опрезу, свој унутрашњи мир да не бацамо у бесцење, да се за сваку ситницу нервирамо, да чекамо како ће то да среди Господ.

Лаж, увреда или клевета ваше личности олакшавају духовне тегобе вашем непријатељу, само уколико и ви одговарате, односно прихватате контакт са злим дусима. Уколико те контакте не прихватамо, онда се збива нешто чудно. Те исте, клевете и увреде уместо да постигну жељени циљ онога који их пројектује, као какав бумеранг се враћају на самог клеветника и повређују читаво његово биће.

О ЗЛУ

Свети Оци кажу:
*Ако се одбаци предлог
духова злобе, победа је
добијена без борбе*

Бог је апсолутно добро и у њему нема зла. Зло и страдање постоје само за разумна створења, која су због своје Гордост, непослушности, зависти и злобе одстранила сама себе од благодати Божије и апсолутне пуноће руководства Духа Светога, срушила се у ниско мудровање где у својим мислима и жељама страдају. Зло није створено. Зло је злоупотреба добра од стране разумних бића, која су пала у ниско мудровање, и сад својим мислима и жељама стварају у себи и око себе хаос. Мудре су речи нашег народа када каже: „Можеш радити шта хоћеш и како хоћеш, али не можеш докле хоћеш”. И још: „И добро дело у злим рукама постаје зло”.

Бог наш дошао је међу нас да опет доведе у првобитно стање оне које је створио. Он је све учинио да Га човек може разумети. Он је могао да спасе човечански род и другим начином, али човек кад је пао, сам је пореметио сав унутрашњи умни апарат и онеспособио се за добро.

Потпао је у власт духова злобе, драговољно им се предао у заробљеништво.

Зло које постоји Бог није створио. Зло је од умних, мисаоних духова који су отпали од љубави Божанске, који су се окренули према својој личности и остали непокорни; почели су умовати своје умовање, али ма колико се свака умна сила која није сједињена са извором живота трудила да нешто добро учини и говори, све што она ради посолоњено је смрадом пакленим, јер је једино Бог извор мира и радости, љубави, правде и доброте.

Овде, на земљи, људи треба да се потруде да не примају предлог духова злобе. Свети Оци говоре да треба добро да пазимо, да будемо на стражи, да знамо како је свака мисао која нам ремети унутрашњи мир од пакла упућена. И тај предлог да не примамо, да га одбацимо одмах! Ако се сагласимо и почнемо да беседимо са њим, уплитаће нас у мреже паклене. Од те једне мисли паклене нароје се многе и тек после човек види куда је зашао и шта учинио. Једно зло на друго се надовеже, па после кад дође себи човек каже: „Шта ми је то требало, био сам миран, тих, и одједном се све покварило”. А покварило се зато што нисмо стражили.

О пореклу зла, о томе зашто праведници страдају, а грешници уживају, ум човеков не може да прими и схвати оно што га превазилази. Ако ипак нешто може да разуме од оностраног, онда он то добија само када је смирен.

Христос је Никодиму рекао: „Ако не разумеш земаљске ствари, како ћеш разумети небеске! Човек мора достићи светитељски лик да би му се нешто открило.”

Свети Јован Златоуст учи да *свако зло потиче од нас самих, па тек онда од ђавола*. Ако држимо ум свој будним и срце своје чврсто у вери, ђаво нема приступа у нама. Ђаво само излази у сусрет нашим сопственим злим помислима. Када смо завидљиви, гневни, мрзимо неког и то често или дуже времена, ми сами отварамо прозор свога бића за ђавола. Он даље храни ове грехе и ми се онда од њих не ослобађамо лако. Некад тако огрезнемо у неки грех да он постаје наша друга природа и тада нас само Бог може спасити, и од нас самих и од ђавола.

Не треба учествовати у злу али треба помоћи ономе ко је у невољи. Треба много речи да се употреби да би се човек ослободио од негативних мисли. Неко му поквари расположење и не може ништа. Дође други рођени, нешто му прича и ништа, дође трећи, четврти, пети, шести, тек када неко дете безазлено дође код њега и загрли га, он добије од детета утеху. Дете не прави разлику да ли је добар или није, њему су сви добри, дете је пуно благодати. Он од детета добије благодат божју и ослободи се депресије.

Бог је љубав, он је живот и не одваја се од нас и ако смо ми неваљашни и покварени, ми се често пута бавимо злим мислима и то тако траје годинама а Господ неће да нам ремети нашу слободну вољу. Он очекује да се сами одредимо према добру и одбацимо зло од себе, а ако задржимо много зла, често пута дође до сазревања, видимо да оно што смо мислили ближњима оно се нама дешава, зло оно у нама које је годинама трајало дошло до плода и

ето после нама невоље уместо да се отрезнимо, да се ослободимо, ми још више тако падамо. Малобројне су на Земљи оне душе смирене и кротке које више говоре својим животом него речима, животом се више говори него ли речима.

Свети Оци кажу: „Ако ми сами нећемо да се трудимо да се смиримо, Господ неће да престане да нас смирава“. Да нас увек неко са стране прогневи, да нас доведе у гневно стање, све дотле док се извежбамо да чувамо свој унутрашњи мир и ако нас неко гневи. Постане после душа смирена и кротка, са пуно разумевања живота пролази кроз овај свет, па људи после посматрају и кажу нам човече какав си ти био пргав, па хоћеш све у реду да ти буде а сад си некако постао флегма, све ти равно. Није то равнодушност него је то победа зла. Господ је дао снагу да се миром победи зло. Док смо овде у телу, ваља нам све то Божанском снагом победити. То Господ и тражи од нас, да са разумевањем одбацимо зло и да се окренемо својим срцем Њему.



О ЈЕДНОМИСЛИЈУ

Све што планирамо да урадимо треба да буде са једном мишљу и једном жељом, јер Господ то тражи. Да сви будемо у једномислију. Молио се Господ за то да будемо једно. А ми се стално подвајамо, и у свом породичном кругу се подвајамо. Није то добро, опет то човек хоће да се изврши његова воља. Разумем то, онда кад је у кући домаћин атеиста, а деси се да Господ позове неког члана породице, али та душа коју Господ позове мора мудро да делује. Никако не сме мислено да ратује са својим домаћином, иначе ту нема напретка. Не сме да постане разбојник који убија своје најрођеније својим мислима и жељама. Друга је ствар ако се ми предамо Господу, а домаћин каже: „Одрекни се!“ Онда ми ниси родитељ, онда ми ниси ни ближњи. Ја не могу да се одрекнем Господа, ја сам сједињен срцем са Њим, ја сам Његов и Његов Божански живот је у мени; ја не могу да се одрекнем Господа, а ти како хоћеш. Али опет не смемо ништа увредљиво да помислимо у срцу јер и најмања таква мисао ремети нам мир. У нама се стање погоршава, а код наших ближњих заоштрава. И најмања мисао која није заснована на љубави разара мир.

О КРАЈУ ВРЕМЕНА

Долази крај времена. Сам је човек томе крив. Створено није сачувано. Нису сви анђели Сатана, његове присталице, али, због зависти духова злобе, човечански род је пао. И једино онај који нас је створио, може да нас спасе. Дошао је, узео на себе човека, да нашу природу преобрази и васкрсне. Једино Он. Нико други не може. Али, нису га прихватили. Израелци још очекују Христа. Да дође, ослободи их римског ропства и прошири Израилљ коме ће сви да служе. Али, пред крај, Антихрист ће бити председник Уједињених нација, господар света. У Женеву, пре рата, друштво народа није бирало председника, само секретара. Председник ће бити први и последњи и зато журе да уједине свет. Особито Американци. Имамо ми, међутим, Откровење кроз Јована Богослова... Један Американац је недавно описао како ће Американци сами себе срушити, уништити...

Историја ипак иде своме крају. Већ би одавно наступила Апокалипса и Страшан Суд да није молитава верних, који одлажу овај час. Већ шести век после Христа је био критичан за могућност краја. И тада су молитве светих људи одложиле крај. Што време буде даље одмицало, све ће мање бити правих хришћана, све мање усрдних молитава и све мање могућности да се крај даље одлаже.

Невернички талас данашњице неће поштедети ниједну државу. Не можемо више

очекивати да ће нека земља, па нека то буде и православна Русија, засијати светлошћу спасења за све људе. У Русији влада и даље велики притисак на цркву и веру. Овај притисак помаже да људи постану или остану верни, тако се и спасавају. Али зло Сатане овладало је Русијом. И православна Грчка све је више угрожена, тешко да ће одолети утицају Запада који је смишљен. Цела цивилизација данас иде на одвраћање пажње човека, нарочито младог човека од себе, погледа унутра, у своје срце, у своје стварне вредности. Материјална култура га одвраћа од тога погледа, нудећи му непрестане забаве и бриге споља. Тако духовне вредности кржљаве.

Антихрист ће се родити у јеврејском народу и то неприродним путем, од једне девице. Даље је предсказивао Свети Нил да ће се Антихристова слика појавити свима, и то слика која говори. Биће умиљат као јагње, многе ће привући, све док не добије власт. Затим је прорекао да ће кардинали устати против папе, а да ће монаштво ишчезнути, јер ће се и оно искварити. Знаке склоности материјализму код монаха, Свети Нил је уочио већ у своје време у Светој Гори. На пример, жеља за поседом, или критиковање монаха међусобно. А старо монашко правило добро је познато: Шта год твој брат монах у манастиру урадио, не обраћај пажњу, није твоје да га опомињеш или критикујеш.

Свети Петар се три пута одрицао Христа, а Свети Тома је тражио да додирне ране васкрслог Христа, да би нам било лакше када и данас на исти начин одричемо Христа или не верујемо.

Позната историја света износи нешто више од 5000 година. О оном што је раније било, само се претпоставља. Знамо, међутим, да су Вавилонци први били на позорници света. Наследили су их Египћани, ове Грци, Грке Римљани, затим су дошли Германци. И грчевито држе своју позицију јер, сад су на реду Словени. Зато је Хитлер и кренуо у рат за још 1000 година владавине. Раде нам о глави. Не размишљају наши људи, човече, не размишљају.

Иако смо се такорећи много удаљили од Господа, ипак имамо многе пред Богом, који нас заступају и који се за нас моле непрекидно Господу да нас Господ спасе од овакве тешке ситуације, јер је цео свет устао против нас а ми немамо пријатеља од људи. Онда ће нам Господ бити пријатељ и заступник. Као што видимо, немамо пријатеља од људи.

И наша омладина научила се да псује а у нашем језику нису постојале псовке. Прва псовка почела је у гарнизону у Пешти. И, ево, за непуних сто година ми смо гори сад и од Мађара у псовкама. Интелигенција наша, не може да проговори реч док не опсује и то псује и Светињу. Сада су људи безумни, не знају шта говоре. Ако га опомињеш, он каже, откуд ја, не признаје. Зато ми сад патимо.

Него, да дођемо к себи, да се уразумимо, да се вратимо традицији нашој старој. Ова земља, држава је основана од Светих људи. Пошто смо ми њихови потомци, треба ипак да се угледамо на наше старе. Да се вратимо на прави и истинити пут, па ће Господ да нас заштити. А Господ може да нас заштити.

О ЉУБАВИ

Љубав је Бог, ако се Богом користимо, онда значи Љубављу се користимо. Ако сматрамо и знамо да је Он свуда присутан и сједињени смо срцем са Њим, Он ће нас научити како и ближње да волимо, јер ми не знамо ни како љубити Господа и ближњег. У нашу Божанску љубав, коју је Господ усадио у нама, духови под небом често пута се мешају, тако да нас заробљавају, сасвим скрену са праве, истините љубави.

Заробљавају нас њиховим предлозима протканим са телесним чулима и осећајима овога света, уживању и блаженству само на земаљској кугли. То често пута бива и у млађим и у старијим годинама, када се неко заљуби у неки предмет, било то живо биће, било то мртва природа. Као што се неко заљуби у злато, па не може никако да се одвоји, или од богатства, од његове куће, имања, или у неку особу се заљуби и, тако заробљен, неко би га отрго од тога, он сав очајан, тако често пута бива да их духови под небом у крајњем очајању одводе да одузимају живот свој. Видите, зар је то љубав.

Љубав је савршенство, јер је Бог савршено биће које нема недостатка, зато, кад се Божанска љубав у пуној благодати у нама јавља онда ми обухватамо не само целокупну

земаљску куглу него сву васиону. Значи,

Господ је у нама а Бог је свуда присутан, свеобухватајући, онда се у нама јавља Божанска љубав, свеобухватајућа. Не правимо разлику, сви су нам рођени, сви су нам добри, а сами себе сматрамо као слугу свакоме створеном у таквој Божанској љубави, толико долази душа у смиреном стању а смиреност је савршенство хришћанског живота. Када нас обасјава благодат Светог духа у пуној Божанској љубави, онда ми такорећи свима желимо да послужимо, да свима буде добро и најмањем мраву кога видимо да се мучи, желимо да помогнемо, значи љубав је жртва, жртвујемо се за ближње.

Господ је родитељ наш, немамо ми рођенијег овде на Земљи који ће тако да нас разуме и да схвати као што Господ ради. Он је неисказана љубав, милосрдан, сав се даје без резерве а ми то не схватамо, стално очекује да се сјединимо у љубави а ми се удаљавамо, а видимо да без Љубави нема живота, а то значи без Бога живота нема јер је Бог љубав, не љубав по логици овога света, како сматра овај свет, ово је страдање, заробљавање у које се наша љубав меша. Духови под небом који гледају да нас заробе за предмете, за личности, да не буде наше срце везано са Богом, јер они знају ако се наше срце сједини са Богом онда они немају могућности да нам се приближе.

Онај ко је у пуној Благодати Божијој сједињен љубављу Господњом, то јест Божанском љубављу, огњем Божанским је ограђен и они (духови под небом) не могу да приступе, они убацују своје мислене радијусе али они не допиру, одбијају се, зато што смо ограђени благодаћу Божијом. Љубав је најјаче оружје које постоји, нема те силе и тог оружја које ће моћи против љубави да се бори. све се ту руши.

Свет је загризао више у грехе и у зло, па повезао љубав и страсти, а љубав и страсти немају ништа заједничко. Љубав је Бог а страсти су страсти, то је заробљавање од духова злобе. Они гледају да заробе човека не само за живо биће него и за предмете и ето невоље.



О ЉУБАВИ ПРЕМА БЛИЖЉИМА

*Љуби ближњега својега
као самога себе
(Марко 12,31)*

И да мрзимо један другог, не вреди, повезани смо. Схваташ, да ако мрзиш другог квариш себи расположење, још гори си, а онај кога ти мрзиш, он је расположен. Прави расположење и ономе и ономе, дође код тебе са љубављу, а ти се чудиш: Како то, он ми је највећи непријатељ. А он, као да му ништа лоше не мислиш. Он постаје твој учитељ, учиш се од њега доброты. Он види да нема рачуна да мисли зло, шта је било било је, одбацио је негативне мисли, позитивне прима. Онај с ким си се свађао, ниси ни разговарао, пролази, јавља ти се. Ти

се чудиш: како то да ми се јавља мој највећи непријатељ. Ти мислиш да је он непријатељ, а у ствари је пријатељ. Он је исто оптерећен мислима, па кад дође к себи, види да нема рачуна да човек мисли некоме зло, мислећи некоме зло, види да себи квари расположење.

Само великом и усрдном љубављу можете разбити међусобне оклопе и створити међусобно пријатељство.

Ко нема љубави према ближњима и на ватру да седне ништа му не помаже, јер не може да добије Вечни живот. Не може се из царства у Царство.



О ЉУБАВИ ПРЕМА НЕПРИЈАТЕЉИМА

А ја вам кажем:
*Љубите непријатеље своје,
благосиљајте оне који вас куњу,
чините добро онима који вас мрзе
и молит се за оне
који вас vriјеђају и гоне*
(Матеј 6-44)

Наши интереси нас много спутавају у животу. Те први план, те други и тако даље, мислимо да ако ми ништа не планирамо да се неће ништа постићи. Ми треба да се потрудимо по савести, али не ужурбано, јер у ужурбаности ту нас обара непријатељ. У тој брзини ми не обраћамо пажњу са стране, да ли ми вређамо неку личност или интересе наших ближњих, то спутавамо и тако се огрешимо кроз живот свој и о ближње своје. Кад се огрешимо о ближње своје, не огрешимо се према личности, него лично према Богу се огрешимо, зато што Бог почива тајно у свакој души и свуда почива, и *какав је наш однос према ближњима такав је наш однос и према Богу*. Ако се ми према онима који према нама имају љубав опходимо са љубављу, а према онима који нас мрзе враћамо истом мером, онда нисмо на добром путу. Ми морамо, као Божја деца, да имамо Божански карактер, пун мира љубави и доброте. Господ нам је показао док је био у телу да се склањамо од зла, да се не противимо злу, а не противити се злу значи сачувати мир. Ако се противимо злу оно жели да се истом мером враћа, онда настаје ратовање, а то је њихова храна то је утеха духова под небом. Зато треба молити Бога: Господе да ми сачуваш унутрашњи мир, да ме научиш како да будем мирна, тиха, блага душа као што су анђели и твоји свети. Наше мисли морају да буду сједињене са Господом.

Сами ћете себи захвалити, зато што обраћате пажњу на добре мисли, добре жеље а не обраћате пажњу на увреде. Пустите нека вређају, јер онај који вређа, он скида са себе негативност.



О ЉУДИМА ДАНАС

Људи су променљиви као ветар. Данас су за тебе, сутра су против тебе. Ко може ветар да заустави и ко може свету угодити? Ако сваком гледаш да учиниш на вољу, сигурно ћеш себи учинити невољу. Не можеш ти да будеш бољи од неких који су попили сву филозофију. Јеванђеље каже: *Премудрост простима*. Будимо пред светом ништа да бисмо пред Богом били ишта. Истина је вечна, и ко се држи истине истина ће и да га чува у његовом животу, јер је Господ сам рекао: *Ја сам живот, пут и истина*. Исак Сиријан каже у десетом веку: *Једва да се нађе нека племенита душа која искрено љуби Господа*". Будимо искрени према Господу као према себи. Као што се и ми не можемо одрећи себе, тако се и Господ не може одрећи нас, јер смо ми Његова творевина. Молимо се Господу макар колико се људи нама моле да им чинимо добро и чинимо добро другима колико желимо да они нама чине добро. Не везујмо се за земљу него се везујмо за Небо. Земља остаје а Небо вечно траје и Вечни живот који не пролази, свако треба духом да се преобрази.

Хришћанска вера учи човека смирењу, послушности, неопирању злу. Зато што су такви били, Румуни нису много страдали у Другом светском рату. Свака власт је од

Бога, учи апостол Павле. Сувише смо брзо склонили данас да одбацимо или потценимо ову апостолову реч. Ако нам се и не допада свака власт, ми не знамо зашто је она ту и какву нам добит припрема Бог баш преко такве власти.

Ми грдимо наше политичаре који су на власти, али они су наша деца. Ми стари смо криви, а не они, јер им нисмо пружили животни пример да се угледају. Ми смо слика својих родитеља, слика старијих, а од њих нисмо имали много шта да видимо. Ми старији смо криви, јер нисмо децу упутили правим путем. Ми стари треба изнова да почнемо од себе, а не да споља поправљамо друге. Свети Оци кажу да треба себе да исправимо, да се спасавамо, па ће се многи од нас спасити. Треба да се потрудимо да будемо добри, увек мирни, тихи, да свугде осећају мир и тишину из нас. Сами смо видели да ми својим мислима можемо да привлачимо себи, или да одбијемо од себе. Треба да се изменимо, да нам вера ојача и да се онда потрудимо.

У Русији је много нарастао дух побожности. Даће Господ и код нас, само морамо да се молимо од срца Господу да нам помогне, јер смо се много охладили. Наша вера треба да порасте. Она расте постепено и бива јача и јача. Кад се помолимо од срца, Господ ће нам учинити јер он је Бог свију нас, родитељ наш и зато треба да ојачамо у молитви. Треба да будемо једномишљеници у нашој држави, и ако то постигнемо нећемо имати непријатеља. Кад посматрамо историју израилског народа видимо да их је непријатељ покоравао сваки пут кад одступе од Господа, али им је Господ увек помагао кад би осетили искрено покајање. Господ је са нама увек.

О ЉУДСКОЈ ПРОЗОРЉИВОСТИ

Грех је

главна препрека људској прозорљивости

Када би савремени човек мање наседао клопкама у које га увлаче зле силе, извесно је да би се изменила и читава наша планета у којој централно место заузима човек. Ми се, ето, дивимо величанственим достигнућима, која нас упознају са најскривенијим областима Сунчевог система, а испуштамо из вида да је и сам човеков мисаони механизам, један екран, који уколико је чист у стању је да нам представи исте оне слике које нам пружа и ТВ пријемник.

Шта је то што замагљује људски екран?

То је пре свега претерана усмереност човека ка овоземаљском животу. Када би се савремени човек ослободио овоземаљских брига и свој поглед и начин живота усмерио Богу и његов мисаоно визуелни механизам односно екран би био знатно чистији.

Свети људи дакле могу, да се, понекад, за трен пренесу на други крај Земљине кугле?

Како да не, па Свети Јован Кронштатски се у појединим случајевима хитног исцељивања преносио у најудаљеније крајеве Русије.

Светом Симеону Богослову је било допуштено да сагледа многа митарства, али то је из потребе, баш као што је и Светом Павлу Господ допустио да сагледа неке делове духовног света. Обична радозналост се напаја путем негативне енергије и сваки такав излет је прожет демонским силама и ко само једном уђе у тај демонски свет касније се веома тешко из њега извлачи. Понављам, Бог ништа не чини на показ. Сви велики духовници, па и свети, ма како да располажу обиљем Божанске енергије, себе увек сматрају великим грешницима, чак нижим бићима. Уколико би поступали супротно, односно, злоупотребили ту Божанску енергију на некакве астралне излете, зачас би се нашли са оне стране добра, у свету негативне енергије, што опет, чак и за њих бива погубно. Божанска енергија, као што је нпр. Благодат, мора се итекако чувати и употребљавати на узвишене задатке, које Господ Бог поставља пред духовником. Ниједан од анђела, па и Спаситељ, нису урадили у духовном свету ни показ, већ само ако је потреба изискивала.

О МАГИЈИ

Магија делује тамо где нема молитве ни чврсте наде у Бога. Једном приликом ми је дошла једна млада жена. Завршила је политичке науке, али је јако побожна. Удала се за лекара, човека који је већ (био) ожењен. Само је месец дана био у браку кад га је прва жена напустила. Њен муж има старијег брата који је исто лекар. Он се три пута женио и све три жене су га напустиле. Њихова мајка је исто лекар и професор медицинског факултета. Она живи са сестром и бави се црном магијом. Ретко долази код сина. Међутим дошла је једног дана љута и рекла снаји: Ја сам отерала ону жентурачу од свог сина, али теби не могу ништа. Мађијом тера духове злобе да досађују снаји како би она напустила мужа. Али та жена је молитвеник, ревнује за Господа. Пошто јој дух злобе ништа не може, враћа се на бабу. Зло се враћа на оног који га је послао, па се њему свети. Након тога када је дете проплакало, баба је опет дошла и питала снају:

- Да ли онај билмез воли своје дете?
- Како не би волео?
- Значи још га воли.

Улази син. Плаче и каже жени:

- Знаш, не мили ми се да уђем у стан. Знам да ми све ово чини мајка, али ништа не могу...

Сваки човек има слободну вољу за опредељење. Дато нам је расуђивање да видимо шта је добро, а шта зло. А, пошто ми нисмо савршени, Господ дела кроз Своју Свету Цркву. Свештеник може бити лошег понашања, лошег живота, али он не сме причати нешто ван онога што Света Црква проповеда. Духом Светим руковођена Света Црква! Али, наши спиритисти неће да слушају шта им се каже у Цркви, него шта им се каже на њиховим молитвама, на њиховим сеансама. То они извршавају. Ватрено извршавају. Они их окупирају тиме што чине многа добра дела. Ми смо позвани да чинимо добра дела, али се не спасавамо делима. Јер, кад

бисмо се спасавао делима, не би било потребно да Господ дође да нас спасава. Ми смо позвани да будемо такви. Ми се само милошћу Божијом спасавамо. Благодат Божији нас спасава. Господ нас спасава. За дела добродетељи ми добијамо награду, али спасење је Господње.

О МИСЛИМА

*Живот на земаљској кугли
манифестује се мислима.
Каквим се мислима бавимо,
такав нам је и живот.*

Све почиње од мисли, њихове променљивости и несталности. Негативне мисли које се свима јављају, треба што пре одстрањивати од себе, јер када се пуне у срце, дохвате осећања и са њима се помешају, постају опасније и теже за одстрањивање. Ако им се на крају још придружи и воља, слободна одлука човека да овакву негативну мешавину мисли са осећањима и даље у себи одржава, негује и чак претвори у акцију, грех је већ увелико зацарио у човеку и све га је теже отклонити.

Мисли нам се убацују са свих страна. Са свих страна су мислени радијуси. Кад би нам се открило, то је страшна мрежа. А свако има радио станицу у себи. Човек је много прецизнији апарат од радио станице, од телевизора, само му је функција поремећена. Како је прецизно биће човек! Како узвишено! Али не умемо да ценимо. Не умемо да се укључимо у извор живота, да осећамо радост живота. Него увек нам подмећу... Непријатељи... Преподобном Антонију Господ је открио мислене радијусе којима смо

окожени. И кад је видео, он је уздахнуо; „Господе, ко може ово да прође?" И чује глас: „Само смирили и кротки". Њих се они не допичу. У њих су укључени само мир, тишина, Божански радијуси, знак апсолутне Божанске снаге. Не укључују се у негативно.

Апостол Павле каже: „Ти кажеш да верујеш, ајде покажи своју веру од својих дела". И Сатана верује па дрхће, али се противи. Противи се сваком добру. Многи овде на земаљској кугли сматрају себе невернима, али кад боље размислимо о нама самима видимо да не постоји ни једно разумно биће на земаљској кугли које не чезне срцем за животом и за апсолутном љубављу. Апсолутна љубав се не мења, она траје довека. Ми свим срцем чезнемо за апсолутним добром, за апсолутним миром, у ствари ми свим срцем чезнемо за Богом. Бог је живот, Бог је мир, Бог је радост. Ми срцем чезнемо за Богом, а мислима се противимо Богу. Исто тако безбожник није безбожник, него је противник. Дакле, ми срцем чезнемо за Богом али му се противимо. Наше противљење неће нашкодити Богу, јер Он је Свемогући, али хоће нашкодити нама самима. Мисли, расположења, жеље, руководе наш живот. *Каквим се мислима бавимо, такав нам је и живот. Ако су наше мисли мирне, тихе, пуне љубави, доброте, племенитости, чистоте - онда је и у нама мир, јер све мирне мисли дају унутрашњи мир који зрачи из нас. Ако у себи носимо негативне, паклене мисли, онда је и наш унутрашњи мир разорен.*

Свети Оци о мислима кажу: „Која год мисао разара мир и од које мисли немамо мира, то је од пакла и треба је одбацити и не прихватити."

Ми треба да се трудимо за своје добро, да се у нама учврсти мир, радост, љубав Божанска. Отац наш Небески

жели да Његова деца имају Његове Божанске особине, да смо пуни љубави, мира, радости, утехе, истинитости, племенитости.

Господ, а и сви ми, желимо да будемо кротки и смирили, јер она душа која је кротка и смирена она зрачи племенитост и доброту. Таква душа и када ћути емитује из себе увек мирне, тихе таласе пуне љубави и доброте. Таква се душа не вређа кад је вређате и грдите, можете и да је и изударате, а она вас жали што се тако много мучите. Такви су малобројни на земаљској кугли, али због њих сунце Греје и Бог нам даје благослов да живимо и да имамо све што нам је потребно за живот. Ми треба мислено да се изменимо.

Ми смо невероватно прецизан мислени апарат. Наше мисли, због тога, утичу не само на нервни систем разумних бића, већ и на животињски и биљни свет. Сви од нас очекују пажњу и љубав. А то је најмање, то дело, јер не схватамо да су наше мисли огромна снага. Само мало прибраности треба да би видео да ли ти ближњи упућују мисли пуне доброте и љубави или оне друге. Зато и треба бити у молитви.

Како ћемо се сачувати од мисаоних ратова?

Мисли су као ветар, не треба их прихватити. Ми то не прихватамо јер ветар не може нико да заустави. Ако не прихватимо та ратовања онда не могу да нам науде, јер се њихове отровне стреле враћају у њихово срце. Кад не би имали рана не би могао нико ни да нас врећа. Не би нас та кука ни закачила кад не би имали ми ту закачку за коју се качи. Почнимо све да волимо па ћемо имати мир унутрашњи. Љутња је грех и преосетљивост је грех. Боље да се сами смиримо него да нас неко други смирава.

Када наиђе „таман период“, најважније од свега је

„одбити понуду“. Јер, ако се ова понуда негативних мисли само једном прихвати, може да се претвори у дугу борбу са неизвесним исходом. А ако се одбије, борба уопште не наступа, негативне силе се повлаче, а искуство је стечено. „Тамни периоди“ долазе због попуштања или допуштања Божијег да бисмо стекли искуство. Како ћемо разумети

невоље других људи ако нисмо и сами били каткад у невољи! Што је невоља већа, све више увиђамо да ништа не можемо без Бога. Нарочито је немогуће постићи дуготрајан мир у души, радост и озарење без Бога. Човек је дубоко пало биће. Никакви закони нису били довољни да човека спасу. Требало је да сам Бог сиђе на земљу и да нам заувек остави Христа који нам показује пут спасења.

Једна баба каже: Немам мира од једне комшинице, свашта ми баца у двориште, по ходницима и ја не знам шта да радим. А ја јој кажем: Што ти стално контактираш с њом, стално се свађаш. Она каже: Ја две године не говорим с њом. А ја јој кажем: Стално се свађаш, стално *мислиш* да ти она ради то, па то, играш у исто коло са њом, стално се свађаш.

Када би све наше мисли биле усмерене ка добру и љубави, не само што би се умни - мисаони свет изменио, већ напоредо са настанком једног дивног и узвишенијег живота, наступиле би осетне промене у биоенергетском свету. Наше мисли су не само узрочник ратова и земљотреса већ и еколошке загађености, којој претходи далеко опаснија духовна загађеност.

Нажалост, захваљујући човековој несмотрености односно великом лукавству (прерушавање) злих сила,

допушта се њихово продирање у наше духовно биће па често предпостављамо да ми мислимо, а нисмо ни свесни да те силе мисле уместо нас.

Потрудите се да имате добре мисли и добре жеље и пријатељима и непријатељима и видећете како ће то донети добар плод и вама и свима који вас окружују. Малобројни су на земаљској кугли смирени и кротки али Бог због тих смирених и кротких душа даје нам благослов да имамо изобиље на земљи. Тако су блажене у овом животу смирене и кротке душе.

Кад помислимо нешто добро својим ближњима, рођенима, нашој земљи и целога свету, ми им заиста много помажемо, јер мисао је снага и моћ.



О МОЛИТВИ

*„А ти када се молиш,
уђи у клијет своју,
и затворивши врата своја,
помоли се Оцу своме који је у тајности;
и Отац твој који види тајно,
узвратиће теби јавно.
(Матеј 6-6)*

Јака вера у човеку неминовно изазива и тражи молитву, дугогодишња јака молитва, свакако, уроди љубављу. А циљ људског живота и није ништа друго него како очистити своје срце да оно пропева радосћу. Молитва срца води тако радости срца. А радосном човеку ништа није тешко јер је пун љубави.

Безазлени, простодушни, неоптерећени бригама овога света брзо примају Божански огањ ради непрестане молитве. Али ми који желимо да сазнамо шта је ово а шта оно, ми смо се натоварили овосветским бригама и интересима. Треба тога да се ослободимо,

Најмањи трун смета виду, тако исто најмања брига смета молитви. Молитва потребује апсолутно безбрижан живот. Кад се извежба човек да све што ради ради од срца, ради са вољом онда ће човек бити молитвен а посао ће да му иде.

да се обновимо. А не можемо сами то, треба Дух Свети да сиђе у срце. Док смо у простодушности сједињени са Господом, мудрост овога света не улази у нас, него истиниту мудрост и истинито знање добијамо од Господа. Уколико се душа постепено смирује, утолико јој се откривају тајне небеске. Смиреноме и кроткоме откривају се тајне свега што нас окружује, он схвата много дубље од оних који су годинама студирали мудрост овога света. Јер је у Богу тајна и све док они мисле да су нешто стекли и да нешто знају, све дотле не може истинита мудрост Божанска да уђе у њих него им се само површно, према труду, даје откривење у медицини, физици...

У молитви првенствено треба да се има *пажња*. Без пажње, молитва не вреди ништа, али ако се сасвим остави онда је још теже. Значи - труд! Али, ми стално скрећемо пажњу на нешто друго. Свети Оци су се молили да их Господ избави од заборавља молитве.

Испред молитве треба да иде напред, да стражари, пажња. Без пажње ако се молимо, онда се не молимо истином, нити духом. Кад је пажња, знамо шта тражимо шта се молимо, са нама је концентрисана пажња, са речи које изговарамо. Кад се обратимо човеку да нам нешто учини и знамо да је он моћан да нам то учини, ми се обраћамо такорећи целокупним својим

бићем и молимо га: да ми то и то учиниш, знам да си могућан да ми то учиниш. Значи ми смо потпуно уверени и молимо га. Али ми се често пута молимо без пажње, реда ради и сматрамо да смо се молили, а у ствари нисмо били присутни на молитви него смо мислили на нешто друго.

У сваки посао да се унесемо са Господом. Јер, непријатељ стално извлачи из ума: Где смо били, шта смо радили, шта смо чули, чак све од детињства, па то онда

врази све комбинују а ми мислимо да је све то наше. Они имају читав регистар нашег живота: Шта смо чинили и како се понашали. Зато нам је потребан веома велики напор да се срцем приближимо Господу и да стално са Њим боравимо. То је *радна молитва*.

Поред радне, постоји и *благодатна молитва*. Она се добија као дар од Господа. Видећи наш труд да желимо свим бићем својим да се сјединимо са Њим, одбацујући све овосветске жеље, Он нас постепено очишћава од брига овога света, од привезаности за земаљске ствари и доводи душу у смирење и простоту: Да не прима к срцу увреде него шта год се дешавало да се смирава. Значи, постепено се очишћава душа да прими Божански огањ да би се непрестано молила Духом Светим.

Молити се треба као отац Јован Кронштатски који је пажљиво читао молитве и на понекој речи осетио би да му се срце загрејало а у души разлио мир и радост.

Речи молитве треба изговарати с вером да нас Господ гледа и слуша. А кад се за време молитве нешто подигне у срцу, „ухватите то и држите, задржите се на томе - стојте у томе“.

Кад осетимо погодно расположење можемо прекинути ћутање срца вршењем *Исусове молитве*. Она је у почетку гласила: „**Госпoде Исусе Христе, Сине Божији и Речи Божија, Богородице ради, помилуј ме!**“

Ако можемо, изговарајмо Исусову молитву са осећањем. Ако пак не можемо, покушајмо да срцем припаднемо Богу како знамо и у мемо и задовољимо се ћутањем пред Господом.

Уколико немамо искусног духовника да руководи нама, опасно је принуђивати себе на унутрашњу молитву.

Био сам још сасвим млад послушник када сам почео. Отац Амвросије ми је рекао: „Шта год да радиш, непрестано говори у себи - „**Исусе Сине Божији, помилуј ме!**“ Био сам дечак и свим срцем га послушао. Сваког дана бих исповедао оцу духовнику шта се унутра у души догађало а он ме је саветовао шта да чиним. После извесног времена осетио сам да заједно са ваздухом који удишем молитва „улази у срце“. Током времена, молитва је почела и сама од себе да се врши у срцу.

Но, после је мој духовник умро и много година сам провео у великим душевним мукама. Ишао сам код појединих духовника, тражио савет, али ни то није помагало. Тако је било све док нисам прочитао „*Пут спасења*“ од Теофана Вишенског и Господ је помогао. Кад нема никог од људи да нас утеши, онда Господ и кроз књигу долази да обрадује душу.

Треба вежбати. И молитва је вежба.

Исусову молитву треба свако да упражњава. Она Гласи:

Госпoде Исусе Христе, сине Божији помилуј ме грешн(ог)у.

То кад се извежба свакодневно, стално, кад она почне сама без твоје воље, без твоје жеље, кад она пређе у навику, то је невероватна снага - Божанска, осећаш мир и радост, радост неисказана. Сам се чудиш шта је то, све ти је мило, све ти је добро, хоћеш све да дотакнеш и што год гледаш све ти изгледа свето. Ето Божанске благодати која се даје човеку независно од наше воље и од наше жеље, то само по себи иде.

Треба се молити што више и готово на сваком месту. Но, јасно је да том приликом хришћанин не сме личити на

фарисеја који чак и свој лик преобрази да би га сви запазили.

Свети Оци кажу: *Молитва потребује апсолутно безбрижан живот*. Ми се расејано молимо. Ми се нисмо предали вољи Господњој, све мислимо да ми морамо размислити о свему и да Господ има много других брига са целим светом и васионом. Питамо се: „Да ли ће Он о нама размислити или неће?“ - значи, мало је вере у нас, немамо поверења. А, Господ размишља о свему. То значи да сваки догађај, свака најмања ситница што се дешава око нас и са нама, свуда

указује на промисао Господњу и допуштење Његово. *Ништа у космосу не бива без промисла и без допуштења. Све што је племенито и узвишено, промисао је Божија.* Све што видимо хаотично, Он зна зашто је тако допустио и докле је допустио. Да гледамо тако као да је Он свуда присутан. Видите, када будемо тако живели, значи свуда, стално у присуству Господњем, сваки наш рад биће од срца. *Не радимо људима, радимо Богу! Сваки посао је Божански, од Бога.* Онда нећемо бити резервисани. А докле год код нас буде резервисаности, нисмо способни за Царство Небеско. Зашто нисмо способни? - Зато што смо ми овде подвојени Сатани.

Кад се молиш, добро обраћај пажњу на оне речи које изговараш. Ту да ти буде пажња. Јер ум је способан да представља свашта.

Човек, када је у молитви, он и не мисли - као да он и не представља ништа. Свети Оци и кажу тако, кад се моли, човек треба да има

Свети Оци кажу да је најтеже молити се, али кад се ревнује и кад се пре броди саможаљење онда срце заволи молитву и онда ти је стално кратко време за молитву.

Молитва је дисање душе. Зато непрекидно треба да будемо у молитви. Молитва је црпљење енергије од извора живота. Господ је и отац и мајка која те чува и храни.

Да се научимо да будемо непрекидно са њима и стално црпимо храну живота.

такву мисао да никога нема на овом свету. Само он и Бог, и он се обраћа Богу. Никога нема. У васиони нема никога, само њих двоје, разумете? То је опет представа. А не да се окрене себи, јер кад се окрене, мисли о својим потребама -

тако ми сами себи највише и сметамо. Не сметају нама други, него ми сами сметамо. *Највећа смо препрека сами себи.* Ми мислимо: „Зло је тамо напољу, оно кружи тако само, али ако не би ми имали зло, не би се оно закачило за нас“. *Зло је унутра у нама.* Није оно криво, него смо ми криви што смо пореметили мир. Нисмо сачували мир.

Неко нам тамо прети, оговара нас. Нека, има слободну вољу, нека ради свој посао, а ми имамо свој посао - да чувамо мир.

Молите се без престанка, наређује апостол. Унутрашња молитва, она је труд самога човека. Јер кроз молитву се човек приближава срцем Господу, а пали духови гледају да га вежу за било какав овоземаљски предмет.

Не заборавимо никако да све што можемо да урадимо на себи да бисмо се спасли и ушли у Божије царство, овде је на земљи урађено. Чим пређемо „с оне стране“, немоћни смо да било како себи помогнемо. Тада помажу само молитве живих за нас. Зато се треба стално сећати наших умрлих и за њих се молити јер Бог слуша наше искрене *молитве за умрле* и оне им помажу.

О МОЛИТВИ ЗА НЕПРИЈАТЕЉЕ

Нама у свету најтеже изгледа да схватимо како да се молимо за непријатеље.

Хтео човек не хтео, мора да се моли за непријатеље и за оне који нас не воле, који су оптерећени злим мислима према нама. Морамо да се молимо да им пожелимо свако добро, јер хтели - не хтели, они морају да се ослободе зла, када увиде да не могу да остваре своје планове. Што год више зла желе нама, Бог нам даје више добра. Нама се враћа оно што ми желимо ближњем.

Ако идемо у цркву, причешћујемо се, то нам не вреди ништа ако задржавамо у себи зло.

Каквим се мислима бавимо, такав нам је живот.

Зато треба да будемо мирни, тихи, пуни љубави, доброте. Ако људи мисле о нама свашта, ако нас грде, ако нас псују, ми треба да их благосиљамо обема рукама и свако добро да им пожелимо.

О МОНАШТВУ

Монаштво не може свако да прими. Монашки живот није лак. Живот на земљи уопште није лак, ма колико да су повољни услови. Онај који је живео како је хтео и како му је срце желело, то је Соломон, син цара Давида. Четрдесет година је владао, ни са ким није ратовао. Награђен је мудрошћу од Господа. Он је подигао и храм Јерусалимски. Долазили су код њега са свих страна света да га чују... и он сам каже: „Што год сам зажелео срцем, све сам испуњавао. Желео сам да имам лепих винограда, насадио сам. Палате, и то сам све имао. Имао сам спремну војску најсавременију у Јерусалиму. Али ни са ким није ратовао. Даље каже: Желео сам да имам доста злата и сребра и то ми је Господ дао. Разним животом сам почео да живим да видим има ли нека трајна утеха овде на земљи па да продужим тако... И видим даје овде на земљи сва таштина над таштинама и мука духу. Нема утехе. Трајне..." Ето, то каже Соломон. Мудра особа. Значи, имај шта хоћеш, буди шта хоћеш, ништа ти не вреди. Кратко, као да уопште ниси постојао. Мислио си да си посисао мудрост овога света. Усијана глава. А кад би могао да видиш са стране, кочопериш се као ћуран, нема ништа. Празна глава...

Само благодет и љубав спасавају и човека и цео свет. Ништа се није никад постигло насиљем. Силом можеш само изазвати отпор и мржњу. Зар није тако у породици, широј заједници и у држави? Старац Амвросије, код кога сам у манастиру у Миљкову био млад калуђер, и сам ученик старца Амвросија у Оптина манастиру, био је необично благ игуман. Никад никог није кажњавао. Од нас тридесетак калуђера, већином Руса, а било их је свакојаких, био је један који се повремено губио из манастира, по седам дана пио, и опет се враћао у манастир. Ни њега није кажњавао.

Ту, у манастиру Миљково, наједном сам осетио да све волим. Нека чудесна, неисказана радост је обујмила читаво моје биће. Осећао сам неки неизрециви мир. Све волим и више не умам да се наљутим. Жалим све што страда. Сваког тренутка сам био у стању да се заплачем ради људске несреће и патње. То је тако трајало док се није упокојио блаженопочивши игуман Амвросије.

Свако износи оно што има у себи. Желим добро свом народу и целом свету, јер монаси су зато. Једном су ме питали шта значи бити монах великосхимник? Одговор су добили од Пресвете Богородице: *Молитвеник за цео свет, онај који се моли Господу да Господ спасе цео свет. Наша је дужност да се тако молимо, искрено за све, да Господ свима подари мир и радост.*

Хвала Богу због смирене, кротке, безазлене деце због које нам Господ и даје благостање, само још да ми будемо добри.

У животу наша вера постепено расте, па се уверавамо да Господ размишља о нама и не гледа ко је ко, него гледа наше срце. Господ гледа на наше срце које Њему апсолутно припада.

Нису позвани само монаси да су уздржани, они дају завет, три завета: *послушност, целомудреност и сиромаштво*, то су те главне заповести.

Вероватно да је нама духовницима нешто лакше у борби са злим силама, али не треба губити из вида да те силе умеју понекад да прогоне монахе у пустињи или каруљи читаве деценије. Ако им на несрећу пође за руком да духовно скрхају усамљеника пустињака, онда је радост злих духа неописива.

МАНАСТИР

ЉУБОСТИЊА



О НАУКАМА

Пример богоугодног живљења утврђује теоријско знање и даје му практичну потврду. То није само случај са науком о Богу, већ и са свим другим наукама. *Свако сазнање које човек открије путем науке јесте дар Божји људима и објављује присуство Божје у овоме свету.* Сасвим је друга ствар практична примена тог дарованог сазнања. Она зависи од нашег живота - по Богу или против Бога. Зато она бива искоришћена на корист или на штету човечанства. Нити једно сазнање до којег је људска наука дошла Бог није даровао на штету, свако је даровао искључиво на добро и само добро. Сама људска покварена слободна воља, она која је изгубила страх Божји, претворила је добро Божје даровано људима у лоше, због чега и страдамо и мучимо се у овоме свету.

О НЕРВОЗИ

Неопходно је да се прође кроз невоље, разне животне трзавице, то је животна школа, савлађивање сваке непријатности миром и тишином.

Ако смо физички здрави, али смо оптерећени са својим мислима, са својим бригама, немоћима, па нам се и ближњи жале на своје немоћи и онда ми учествујемо у томе, ако не умемо да се опустимо, значи да предамо своје немоћи, своје слабости и слабости ближњих, да предамо Господу, онда ми носимо то велико оптерећење и наш живчани систем временом постаје неиздржив, нервозни смо. Не можемо да подносимо ни себе па ни ближње и онда наравно и у друштву и у породици мучан живот, и на радном месту, свуда. Мучан је живот зато што су живци много преоптерећени а нисмо се извежбали да се опустимо, мислено треба да се опустимо, када се мислено опустимо и физичко тело се одмара.

Дух помоћу живчаног система долази у додир са физичким светом.

Обрати пажњу на мир у срцу, нека буде тамо тишина, мир и опусти се. Ако не можеш да се молиш, буди тих, немај никакве мисли, препусти то Господу, он ће да уреди то боље од нас.

О НОВОМ СВЕТСКОМ ПОРЕТКУ

Подземна организација света настоји да уједини свет. Њима је циљ да доведу на чело свих држава света свог човека који ће да влада. Особито подземна организација. Они стално то планирају и мисле. Ја сам се зачудио да Уједињене нације стварно служе сатани. Значи и они се моле сатани, читав ритуал постоји, и сатани служе. Али сатана им се жали да не може да оствари план. Сатана има силу и треба да утиче на свет да се уједини. А он им се жали да не може због православних. Зато је хајка на православне. Православље не смета у физичком погледу него у умно-мисаоном и духовном. Иако смо се ми православни удаљили од добра, ипак има међу православнима смиренних и кротких душа које се непрекидно моле Господу да спречи зло. И због тога духови под небом не могу да поставе свога владара - уствари антихриста. Пре рата је било Друштво народа у Женеви, после Другог светског рата прешли су у Америку. И пре рата овде у Женеви и после рата тамо у Америци, не бирају председника

него само секретара. Остављено је место за председника, да он буде први и последњи. Он ће бити изабран кад дође време као господар целог света.

Зато то бива и због тога је хајка на православне и на Православље. Православне, смирене и кротке душе моле се непрекидно Богу да Бог спречава зло. И због тога се Православље гони а ми нисмо свесни тога.



Анђео чувар Свете Тројице, Манастир Сопоћани

О НОВОКОМПОНОВАНИМ ВЕРНИЦИМА

Бије их глас да су безбожници, али безбожника нема! Не постоје. И враг верује и дрхће, само не чини добро. Неће добро. Не постоји онај ко не верује у Бога, нема ниједног разумног бића на земаљској кугли који свим срцем не чезне за вечним животом. Све улажемо да вечно живимо, свим срцем чезнемо за апсолутном љубави. И, ако је љубав, нека се не мења. Нека вечно траје. За апсолутно добро, значи. *А Бог је живот, Бог је љубав, Бог је мир, Бог је радост,* за њим срцем чезнемо. И противници му ништа не могу. Ми, дакле, сами себи лошим мислима компликујемо живот.

О ОБЕЗБОЖЕНОМ НАРОДУ

*Обезбожени наш народ
најпре треба да се крсти.
Приликом крштења,
Господ пушта велику
благодат на човека.*

Није зло само код нас него у целом свету. Али поготово код нас, јер смо ипак изабрани од Господа, хришћани смо. Има много душа из нашег рода које су страдале за Господа и које се моле пред Њим и Мајком Пресветом, али ми својим мислима и својим жељама све то стопирамо. Ипак, Господ нас штити, много нас штити.

Треба се ослободити зла у себи. Имамо историју Израиљаца, Стари завет је већином историја. Кад год је изабрани народ израиљски одступио од Господа, мали филистејски народи су га десетковали и покоровали, и много је страдао. Кад год су се Израиљци покајали и обратили се Господу, са мало људства покорили су непријатеље.

У Књизи о судијама имамо пример како је Гедеон са три стотине Израиљаца помоћу Божјом победио Медијане, којих беше „много као песка по брегу морскоме“. Гедеон је најпре сакупио доста војске

израиљске и намеравао да се супротстави Медијанима. Али му Господ рече: „Много је

народа с тобом", те Гедеон отпусти велик део кућама. Али му се Господ поново јави и каже му да тај преостали део изведе на воду и да их добро посматра са стране. Сваког оног војника који захвата воду шаком и пије из ње да одвоји. А оне који клекну и легну да пију, на те да не обраћа пажњу, само оне које захватају руком да одвоји. Издвојише свега триста војника. Свега триста, од мноштва војске. Тада се Господ поново јави Гедеону и каже му: „Са њима иди против Медијана". -Па како ћу са триста људи против толиког мноштва војске? -Победићеш са триста људи! И разбијена би медијанска војска. Ето шта значи Господ и Његова сила.

Ми смо мали народ, али да смо једномишљеници на путу Божјем, ни један непријатељ не би нам могао одолети. Јер у нама је тада Божанска енергија, и то - уједињена Божанска енергија. То је снага човече! Од једнога хиљаде бежи. А тамо дисхармонија, код непријатеља. Али докажи ти то, коме ћеш да то кажеш кад брат брата не може да подноси... Ето шта значи: Са мало људства може да се победи много већи и снажнији непријатељ.

Бог је у нама, а Он пошто је Љубав неће да нам ремети слободу воље. Задржавамо у себи много зла и онда то дође до изражаја: и у породици, и на радном месту, и у друштву. На крају резултира страшним страдањем. Ето видите куда смо кренули...

Не води, једном речи, Сотона историју, већ Божија Промисао. Сваки човек и сваки народ који кроз историју дуго траје, има своје место у историји, своју улогу, на једној или другој страни. Као што је сваки човек оруђе у Божјим рукама, сваки православни свештеник оруђе је

Духа Светог када извршава Свете тајне Цркве, тако је и сваки народ, добар или рђав, пријатељски или непријатељски, оруђе у рукама Божије Промисли у историји.

Наше су мисли огромна снага и моћ. Људи о томе не размишљају. *Све потиче, и добро, и зло, од мисли.* Народ који је устао против нас, то је Господ дозволио. Јер ништа не бива, ни на земљи ни на небу у пространству вечности, без Промисла и без допуштења од Господа. За све невоље највише смо сами криви.

Страдамо зато што су нам мисли зле и жеље зле. Сами то проузрокујемо, јер нема покајања код нашег народа. Нема покајања ни код побожних, а да не говоримо о онима који нису побожни. Педесет година комунизма много је велико зло учинило, веће зло него 500 година под Турцима. Толико је одстранило народ од Бога, човече. Па су те наше зле мисли и зле жеље растуриле хармонију мира, просто је разбиле и уродиле злим и тешким плодовима. А сами смо за све то криви. Беремо плод својих мисли и жеља...

Мора да се обнови покајање. А то није само исповест код свештеника, премда је и то потребно за слободу човека од злих мисли, него је покајање окретање према апсолутном добру. Значи, окретање ка Богу, јер апсолутно добро је Бог. Треба се окренути срцем према Богу и тражити мир са Господом, да нам да снаге да будемо добри.

О ОМЛАДИНИ

Приближава се крај, време да планета заврши свој задатак. Невероватном брзином, јер, ничем добром од овога света не можемо да се надамо. Омладина нам је затрована. Скроз. Особито деца интелигенције. Имају по једно или двоје, чине им све по вољи, угађају, уче да буду самовољници. А карактер детета се изграђује до пете године. И управо тад, у тим годинама, родитељи им све допуштају. Шта се догађа кад одрасту? Неће да буду као што су им били родитељи. Православци, католици, муслимани, протестанти, будисти... Постају сатанисти! Још док није разбијена Југославија знали смо да у Загребу и Љубљани постоји амерички огранак. Сад их има свуда. Често и по Србији! Зато и не можемо добру да се надамо. За 20 година ће их бити у владама свих земаља. Неће оца и мајку да слушају, човече. Узалуд му говориш, мисли да си излапео. Прошло је твоје, долази њихово.

О ПОКАЈАЊУ

*Покајање, ако је искрено,
чудесан је божански чин,
којим Бог скоро у потпуности брише грех,
за разлику од неокајаног Греха*

који мучи човека до краја живота.

Покајање је измена живота. Потребно је да човек оде код свештеника и да се исповеди или код свог ближњег када га нека мисао узнемирава, потпуно му ремети мир. Када то исповеди одмах добије олакшање. Јер ми смо тако створена бића од Господа да утичемо један на другог. Чим наши ближњи саучествују у нашем страдању, ми одмах добијемо снагу и утеху. Значи покајање је измена живота. Треба мислено да се изменимо, јер нас је живот много озледио. И сад видимо, не само наш народ како због тога страда, него цео свет. А могуће је, ако се ми окренемо извору живота - Богу, да нам да снагу и моћ да учврстимо у себи племените и мирне мисли, пуне доброте и љубави. Онда ће се, заиста, наше искрено покајање показати. Јер, добре мисли, добре жеље, љубав, дају мир и утеху свуда. Значи морамо да се изменимо, ако мислимо себи добра и ближњему свом. Наше мисли не утичу само на нас него на све оно што нас окружује. Зато из себе треба увек да емитујемо добре, мирне, тихе мисли. Господ нам заповеда да волимо своје непријатеље не због њих, него због нас самих. Докле год задржавамо у себи мисао о увреди коју су нам нанели непријатељи, рођаци, ближњи - ми немамо мира, спокоја.

Видите... када је домаћин у кући много оптерећен бригаама о опстанку своје породице нико у кући нема мира. И мала деца која не схватају стање живота јер су у развоју, и она немају мира и спокоја, јер је домаћин оптерећен. Зато сви ми, особито они који руководе кућом, треба да се потпуно предамо Господу, да молимо Господа да нам да утеху и снагу, као и да схватимо да је Бог свемогућ те када му од срца затражимо помоћ, да ћемо је и добити.

Када наше родитеље овде, на земаљској кугли, ако нешто и згрешимо или нешто нећемо да послушамо, замолимо од срца да нам опросте, то они осете и одмах раскраве своје родитељско срце. Тако и ми, сви, треба да се научимо, да морамо од срца опростити све. Многи ми се обраћају и кажу да не могу сачувати унутрашњи мир. Па не може се сачувати унутрашњи мир докле год наша савест нешто изобличава. Морамо своју савест умирити. То је услов да Господ погледа на нас и свој народ, дајући нам своју благост. Благост је Божанска сила која делује свуда, а особито у оним душама које од срца траже извор живота - траже Господа. Господ још кроз старог пророка каже: „*Сине, дај ми срце своје, јер један је мир свуда, и то је Божански мир који се сеје и даје утеху свакој души*“. Он, Господ наш једина је утеха и анђелима и свакој души која га од срца тражи. Он је једини бесконачан. Ми можемо да тражимо утеху и овде на Земљи, међу нашим ближњима,

али све је то ограничено јер смо сви ми створена бића ограничени временом и простором и не можемо да пружимо бесконачност. Бог је једини који подмирује све оно што душа жели. Мада смо бића створена у вечности космоса, ми тражимо бесконачност, а ту бесконачност радост бесконачну, живот бесконачни, све бесконачно, овде на земљи нико од наших најближих, најрођенијих не може да нам пружи. Зашто? Зато што смо ограничена бића и сви смо у борби, у мисленом ратовању. Јер духови који су пали пуни су зависти и злобе и боре се са свима. А Бог гледа ту борбу нашу и гледа да ли ћемо га ми тражити од срца да нам помогне. Он је спреман од срца да нам помогне. Али мало животних примера има на земаљској кугли на које можемо да се угледамо. Ми можемо да чујемо много дивних речи и лепих примера како треба да живимо, како треба упутити своје ближње да пронађу свој мир и своју радост. Али питање је да ли ћемо све то моћи да применимо у животу. Но, кад видимо особу која је мирна, тиха, пуна љубави, не врећа се, све прашта и свему се радује, пожелимо и ми тај мир да стекнемо. Ето видите шта значи покајање. *Покајање значи окретање потпуно према апсолутном добру: срцем, осећајима, мислима и целим својим бићем, сјединити се у нераздвајној љубави са својим створитељем.* Зато морамо бити непрекидно у молитви и непрекидно молити Мајку Пресвету да посредује за нас слабе и немоћне, као и молити анђеле и свете да нам помогну те да нам Господ да снаге и моћи да га тако силно љубимо као што га љуби Пресвета Мајка, анђели и свети. Онда ћемо бити блажени и овде на Земљи и кроз вечност. Јер Бог је љубав, мир и радост, Он испуњава свако створење које Га тражи од срца.

Право покајање је кад се човек исповеди пред свештеником или калуђером за све мане и погрешке и промени начин живота, више се никада не враћа на старо и не греша више то што

је исповедио. Кад паднеш одмах устани, немој да лежиш у блату, каже Свети Отац. Имајмо мир прво сами са собом, па онда и са другима.

Боље сами себе да осудимо него да нас Господ осуди. Ако сами себе осудимо, онда се зна да смо се покајали и да нећемо више грешити. Не судимо другима да се не би судило нама. Праштајмо да би се нама праштало.

Господ брише грехе. Покајање је највећа врлина (добродетел) једног човека и једног народа.

Господ жали своја створења што тако пате, али узалуд када неће да се покају.

Дође старац Св. Антонију и каже да је велики грешник и да је много грешио:

- Хоћу да ми ти кажеш да ли за мене има покајања?

- Молићу се Господу да ми Он открије, а ти доћи за недељу дана.

После молитве, Господ упита Светог Антонија:

- Знаш ли ти ко је онај старац?

- Не знам.

- То је Сатана.

- Он хоће од мене да чује да ли има покајања.

- Има покајања. Он је дух и стално је у покрету. Треба да стоји на једном месту три године окренут ка истоку и да се моли: Опрости Господе моју преосталу злобу.

Старац је дошао након недељу дана.

- Да ли си питао за мене?

- Јесам. Треба да стојиш три године окренут ка истоку и да се молиш: Опрости Господе моју преосталу злобу.

Одскакутао је на једној нози јер је то знао али није желео да се покаје. Нема неопростивог греха. Нема греха који ће порушити милост Господњу.

Свети Оци су се интересовали шта је то хула на Светог Духа и добили су одговор. Хула на Светог Духа је упорност у непокајању и противљење истини. Узалуд ти неке говориш да је Бог свуда присутан и да је животодавац, кад он неће то да чује.

О ПОРОДИЦИ

Људска мисао има непојамно велику моћ, у стању је да учини многа добра, али и да уништи



Свети САВА мири браћу (Саборна црква, С. Карловци)

другог човека. Ове моћи својих мисли, позитивних и негативних, човек најчешће није свестан. Неслоге у породици - свађе, болести и свакакве невоље, нарочито крупније које снађу неку породицу, последица су рђавих помисли њених чланова. Први и једини услов за промену рђаве породичне климе јесте промена мисли њених водећих чланова. Почните свесно да шаљете добре мисли, мисли љубави и добрих жеља ономе ко вас је мрзак, ко вас је увредио, ко вас не воли. На сопственом примеру моћи ћете тада да се уверите у снагу добрих мисли.

Болесна, неваљала деца, таква су због њихових родитеља и неслоге међу њима. Све се исто као у породицама дешава и на радним местима, у фабрикама, школама, болницама. Престаните да мислите зло о своме шефу или другу на послу, преокрените зле мисли у добре и видећете промену понашања ваших дотадашњих „непријатеља“.

Видите и сами како ми у породици стварамо хармонију или дисхармонију, зависно од наших мисли и жеља. Ако је домаћин у кући много оптерећен бригаама и мислима о некој тешкоћи, он тим мислима ствара немир не само себи

него и целој својој породици. Сви су у кући утучени, немају ни мира ни утехе. Он као домаћин треба да зрачи добротом која се из њега преноси на све остале у кући. Такав смо ми мислени апарат. Ја у своје време нисам знао да човек не сме вређати своје родитеље, ни телесне ни духовне. Ми их не смемо вређати ни својим мислима.

У своје време нисам био свестан да вређање доноси тешке последице за све нас. Ја сам много страдао због тога што сам свога оца мислима вређао и сада не могу да се накајем због тога. Мој отац је био миран, тих, кротак

Једна сеоска породица је много побожна. Иду у цркву, редовно се причешћују, не раде празником али немају мира, нема напретка у тој породици иако је побожна. Друга породица није толико побожна, ретко иде у цркву али напредна. Не размишљају људи и не знају. У побожној породици нико никог не слуша, млађи не слушају. Дисхармонија, нема напретка. А код друге породице мир,

тишина, лепо, сви раде. Видите шта значи хармонија у мислима. Људи не обраћају пажњу, све то потиче од наших мисли и жеља. Беремо плод од својих мисли и жеља у нашој држави. Држава је опширна породица са много чланова. Уместо да чувамо своју породицу ми не мислимо добро о њој, један другом не мислимо добро и како да буде добро. Немамо покајање.

човек, невероватан добричина. У своме животу никад није био болестан јер је увек имао унутрашњи мир. Цео свој живот посматрао је као представу, а када га неко врећа није се врећао, био је миран и тих. Ја бих био сретан да сам његових карактерних особина.

Људска душа је несхватљиво снажна. Ако се само једно биће нађе у породици које је одано Богу, све се у тој породици мења. То исто биће је као какав катализатор. Узавреле духове он стишава, дисхармонију претвара у хармонију. Јасно је да од количине његове Божанске благодати зависи и његова смиреноумна мисија у породици.

У породици у којој има више чланова довољно је да је само једна особа незадовољна - не мора она то ничим да испољава, довољно је да почне да мисли како се њој наноси неправда и како се са њом не поступа добро - па да се поремети мир у тој породици - она то својим мислима поремети. И сви су незадовољни а не знају откуда то.

Према ближњима треба имати подједнак однос. Не смемо да делимо људе - овај ми је симпатичан, овај антипатичан.

О ПОСЛУШНОСТИ

*Послушање је веће
од поста и од молитве.
Онај који је непослушан
узалуд се моли и узалуд пости.
Господ не прима његове молитве,
зато што је у ратном стању са ближњима.
Свети Оци*

Сваки је посао Божански посао и треба га радити од срца, треба да се труди човек да га ради као Богу а не као људима. А у раду, када радимо, било где, у цркви, у администрацији, свуда има неправде и неких који избегавају рад и бољу плату имају од оних који се труде и раде.

Сваки посао на Земаљској кугли и у васиони је Божански посао и ништа не бива без Промисла Божијег и без допуштења. Свако добро је Промисао Божија, сваки негативни поступак појединца то је допуштење од Господа. Он зна зашто је то допустио. Човек треба да вежба да 8. сати ради из срца, да се моли из срца и онда је сва концентрација у срцу јер кад се ради из срца то је као Бог. Срце и ум имаће успех, а не само ум. Да се потрудиш да се мислено измениш и да се сјединиш срцем са Богом да знаш да је Бог љубав. Ми не можемо без Бога ни себе волети. Људи не могу себи да опросте поједине грехе своје.

Ми смо за све резервисани, у сваком послу не дајемо себе без резерве. А Господ стално Самог Себе без резерве даје и хоће да и ми такви будемо. А ми смо увек резервисани и та резервисаност нас одваја од Господа и од Царства Небеског. Зато треба овде да се научимо на небески живот. Да будемо апсолутно послушни и апсолутно предани вољи Божијој, ма шта се са нама дешавало. Као из руке Господње примати - не размишљати о томе. А околности? Он зна шта ми можемо да подносимо, шта не можемо, шта ће допустити, шта неће. Он зна да ли ћемо моћи неко искушење претрпети. Он нам искушење допушта да бисмо га могли савладати миром, да касније, ако наиђе такво искушење оно само оде јер не учествујемо, не укључујемо свој мислени апарат у догађаје.

Јер, догађаји иду својим током, ми се упетљавамо у то, не чувамо свој унутрашњи мир, мешамо се тамо где не треба. Где Господ допусти он (догађај) иде својим током. Он ће проћи поред нас и неће нас дотаћи ако смо већ стекли унутрашњи мир. Ако ли учествујемо, страдамо.

Ми смо непослушни зато што смо од малена такви. Бака и дека нас од малена уче да кажемо

нећу и тако учимо да се противимо. Морамо да се вежбамо да будемо послушни, да не буде наша воља. Ми смо научили да буде наша воља, како ми мислимо, какав је наш план, а ми треба да се покоримо Божанском плану. Ми не знамо како ће Господ с нама, па кад не знамо онда се покоримо. Воља се Господња извршава преко старијих, преко родитеља, руководиоца на послу, професора и тако даље. Ако смо апсолутно послушни онда ћемо лако да савладамо оно што треба да научимо или урадимо. Не иде нам од руке зато што нисмо послушни. Не смемо да жалостимо родитеље

они одговарају пред Богом за себе, али они одговарају и за децу.

Почетак нам је да према родитељима будемо апсолутно послушни и да их не жалостимо. Ма колико изгледало да смо побожни ништа нам не вреди ако немамо послушност.

Свети Оци кажу:

Послушност је већа и од поста и од молитве.

То у млађим годинама ни ја нисам разумео.

Ако немам послушност, узалуд ми је и пост и молитва.

Радите сваки посао као да је Божији посао, јер за Бога радите а не за себе. Радите га с љубављу и пажњом, посветите се сав њему и тек ћете тада урадити тај посао како треба. Сви који вас ометају у послу нису ваши непријатељи већ опомињачи. Они вас подстичу на ревност. Није могуће напредовати у подвигу без искушења која нам долазе од тзв. непријатеља.

Треба стално имати на уму да ми радимо по жељи и вољи Божијој и да сав наш рад није намењен нашем шефу него Богу. Када нам ово постане јасно, рад ће се одвијати мирно и без бунта јер би онда побуна била уперена према Богу а не према шефу.

Сваки човек носи са собом и морални механизам савест. Та иста савест му тачно одређује докле допиру границе послушности.

Па зар огромном броју великомученика није било потребно изговорити само неколико послушних речи којим би били лишени ужасних мука. Но, њихова велика вера, прожета хришћанском љубављу их је, у тим (судбоносним) тренуцима њиховог живота, нагонила да сурове многобожачке прохтеве не прихвате. Дакле та иста послушност се код врлог хришћанина претвара у непослушност када руши морална начела хришћанске љубави и када прелази границе човечности.



О ПОШТОВАЊУ РОДИТЕЉА

*Само послушно дете
добија благослов
од родитеља свог.*

Није твоје да ли се родитељи слажу или не слажу, да ли се свађају, да ли су добри или

нису добри, за тебе они морају да буду светиња. Да би ти имао благослов Божији, да ти буде добро. Јесте. Не смемо ни мислима вређати родитеље. А они, како се понашају према нама, то је њихова ствар. Има родитеља који су били тако сурови да су мучили своју децу. Два брата су тако имала добру мајку која им је увек говорила да поштују оца, ма какав да је, да би добили благослов Божији. Сад они не дају никоме да о њиховом оцу нешто ружно каже. Нико не сме да га вређа. Два брата кажу: Наш отац је за нас светиња. Иако су с њим провели тешке дане живота јер отац није имао милости према њима, поштујући оца Бог их је благословио и сада су пуни живота, благодарни, захвални Богу. Јер Господ је благоизволео да кроз наше родитеље дођемо у свет. Какви су они, они ће за то одговарати пред Богом, одговараће и за нас. А ми за њих не одговарамо. Ми ћемо одговарати како смо и да ли смо их поштовали. Духовна ситуација на земљи је јако лоша због тога што се и мала деца противе

родитељима. Зато нам овако иде, зато што нико не поштује родитеље. На целој планети је иста ситуација...

Немојте вређати и жалостити своје родитеље! Не може ни вама бити добро ако су родитељи на вас љути или ожалостњени. Водићете онда дуг и некористан рат са собом мислећи да водите рат са њима. И сада ми је жао што сам годинама мислио да мој отац није хтео да води довољно рачуна о нама деци. Било ми је криво што се оженио после мајчине смрти и добио двоје деце са другом женом, а поготово када се и по трећи пут оженио јер му је и друга жена умрла. А он се, јадан, женио да би имао жену у кући која би децу гледала. Због тог мог мисленог рата са оцем, годинама нисам духовно могао да напредујем.

Ако су ти родитељи атеисти а ти си верник, немој изазивати и дражити родитеље својом вером већ се за њих моли и буди са њима благ. Немој ни разговарати о религији. Нема атеиста међу људима. Зар сваки човек не воли да живи и зар сваки човек не жели љубав и добро? А шта су друго живот, љубав и добро него Бог?

Треба деца да послушају родитеље, то је велики дар. Ја, кад сам био млад, нисам знао да несмемо родитеље ни мислима вређати. Родитељ има велику власт и што пожели деци својој биће. Родитељи наши, може бити да су и лошег карактера али то је њихова ствар, они ће зато одговарати пред Богом, и одговараће за нас као своју децу, какав су нам дали правац у животу, а ми морамо да поштујемо родитеље као светиње, да би имали благослов Божији. Многи то не раде па се жале, не иде им добро, не иде на факултету, не иде како треба, радња им не иде. Ја им кажем: Ако се нисте сложили са својим родитељима по њиховом мишљењу, ето то вам стагнира живот, сами стагнирате свој живот. Значи, морамо поштовати родитеље као светиња да би имали благослов Божји, да нам иде како треба. Кажу, родитељи наши могу бити да нису побожни а исто тако они желе да све буде по њиховом, не дозвољавају деци да иду у цркву. Деца, докле год су под родитељском влашћу, морају их поштовати, а кад се одомаће, (ожене се или удају са благословом родитеља) онда сами руководе шта ће. Хоће ли постити, неће ли постити, то је њихова ствар, ту родитељи не могу да се мешају. Кад оснујете породицу и имате благослов онда ћете по своме да живите, али морате поштовати родитеље. Сад сте и ви родитељ, ви одлучујете како ћете постити, како се молити. Сваки домаћин у кући, он је свештеник у кући, чим је основао породицу, значи, он је свештеник и тек онда је слободан а дотле је он под влашћу родитеља и мора да се поштује родитељ. А побожност није спољашњи ритуал, побожност је унутрашња ствар сваког појединца. Нико не зна да ли се ми молимо Богу или не молимо, то је ствар сваког појединца.

Има пуно деце чији родитељи нису побожни али они после постају духовни родитељи својим родитељима.

Бог је свуда присутан и он на чудне начине спасава. Онима који поштују родитеље, отвара им се пут, тамо где је немогуће за њих је могуће.

О ПРАВОСЛАВЉУ

*Наша је дужност да будемо
чланови земаљске
(конкретно православне) цркве,*

*када нас је Бог створио
у одређеном народу и у одређеној
хришћанској вероисповести.*

Хвала Богу што ће сачувати Православље до последњег времена. Биће много гоњено али ће Господ да нас сачува. Господ сам каже да врата паклена неће наудити Његовој Светој Цркви. Црквом руководи Господ, Дух Свети. Ми мислимо да људи владају. Слабо је и никакво то наше мишљење. Бог руководи Светом Својом Црквом. Кад би људи руководили, ништа не би било од Његове Свете Цркве јер смо сви сагрешили, сви смо грешни, странпутицом лутамо.

Видимо како су увек биле тешкоће у цркви од образованих људи који су били православни руководиоци па су скренули са правог пута. Стога су морали Васељенски сабори да реше то настрано мишљење високо образованих теолога. Први је скренуо с правог пута високо образовани свештеник Александријски. На крају је морао Васељенски сабор да реши његову заблуду. Било је много таквих

случајева у цркви. У шестом веку Господу је додијала та расправа и раздор у цркви те је Господ хтео да скрати век овоме свету. Али, због молитава Пресвете Мајке и трију душа које су се налазиле на земаљској кугли, Бог је продужио век овоме свету. Али нас није оставио без казне - допустио је да се у шестом веку појави Мухамед, незаконити син да гони законито. Ми смо хришћани нови Израил. Арапи су исто израиљског порекла. То су потомци Агарини, Исмаилови синови и братанца Светог Праоца Аврама. Његови синови и Исавови синови Јаковљевог брата. Они су Арапи. Они Израиљци су стално у рату. И Господ је допустио да имају и они бич, стално, ево и до дана данашњег. Палестинци су са Кавказа, они су са Џингис Каном у тринаестом веку преко северне Индије дошли у Европу. И око сто година је његова династија владала. Бог је избавио Израил из Египта и казао да се сав народ у Палестини расели да се не би сјединили са староседеоцима - филистејцима и опет постали незнабошци. Али Бог није допустио Израиљцима да униште Филистејце. Филистејци су и до данас бич Израиљцима. Ми хришћани имамо бич - муслимане. Ми ратујемо међу собом, уставе су силе велике да нас заведе и да ратујемо међу собом. Ми ратујемо са онима који су примили ислам. Срби са Србима ратују на Косову. И у Хрватској је са Србима исто... Ми ратујемо међусобно - са Србима ратујемо. Ни један Хрват није био кољач, само Срби. И међу Србима које је Аустроугарска успела да присаједини западној цркви за време сеобе, огроман број Срба је побегао за Аустрију те су под притиском Аустрије и диктатом папе морали да признају западну цркву. Био је велики отпор код нашег народа - многи су отишли у Русију и постали Руси. Ево отац Јован Шангајски. Ја њега лично

знам. Он је монах миљковски, после је био у Богословији у Битољу. Он је српског порекла. Он зна да је српског порекла. Аустрија се досетила после много покушаја и неуспеха да прикупи све пољопривредне производе од предузећа и од сељака па је тако држава после делила храну. Храну су давали само онима који су признали папу. На тај начин су присилили глађу наш народ да прими западну цркву. Сада је потурица гори од Турчина, ето Срби и по имену и презимену се знају. И дан данас славе славу у Хрватској. Има Хрвата који славе славу, а познато је у свету да нико нема славу сем Срби.

Руско православље има нешто што је претерано видљиво. Рецимо, њихови басови у цркви па и хорови. Није увек ту било духовности. Царска Русија осећала се сувише моћном, православље је добијало у вишим круговима празан спољашњи сјај. Данас је руско православље много дубље јер је више унутрашње него спољашње. Руски народ је сачувао веру. Понекад се и данас по литургијама у Русији претерује са певањем, али народ на то не обраћа пажњу него се моли. Тако, нису црквени великодостојници сачували православну веру под бољшевицима већ прост народ.

Без високообразовног свештенства и монаштва нема напретка.

Најјаче православље је у Румунији.

Томе су највише допринеле њихове монахиње. Те њихове монахиње, које заврше теолошки факултет плус мисионарски курс, слате су две по две свуда по земљи. Оне су

разговарале само са женским светом. Поставиле су темељ православља, да мајка васпитава дете. Код њих

нема безбожних. Румуни су примили комунизам али не и атеизам. У Румунији су сви крштени, сви су венчани у цркви, нема ни један који није примао свештеника, који није освештао кућу.

До Балканског рата Срби су још држали у руци православне бројанице и молили се Богу. Од тада па до почетка Другог светског рата, све је мање било оваквих бројаница у рукама српских људи, а и све мање су њима знали да се служе. Данас (1994. године) српски православни народ више не може да се распозна, неки његови људи као да су из пакла дошли.



О ПРАШТАЊУ

Нама је Господ све даровао а на нама је да будемо добри. Уколико ми обраћамо пажњу на негативне особине појединих људи који нам се обраћају, не можемо имати мира и спокоја. Зашто Господ наређује да непријатеље своје волимо? Није то ради њих, него ради нас. Све док ми задржавамо у себи мисао о увреди коју су нам нанели непријатељи, пријатељи, рођаци, ближњи, ми немамо мира, спокоја и живимо у пакленом стању. Треба се ослободити од тог зла, избацити га као да ништа није било, опростити све.

Све је значи опроштено. Тек тада, ми смо саучесници мира. И тај мир не чини само у нама благостање, радост и утеху, него свима којима упућујемо наше мирне и тихе мисли, пуне љубави и доброте.

О ПРЕДАВАЊУ БРИГА ГОСПОДУ

Господ тражи од нас да будемо мирни и тихи без икаквих мисли, срце да буде у тишини. Свети Оци кажу да ум сводимо у срцу, тамо нека он почива али без икаквих мисли без икакве представе и онда му дајмо запослење јер он је стално у покрету, тражи запослење. Дајмо онда молитви име спаситељево, Исусово име. Призови га стално у помоћ јер Он је стално ту и да стално има везе са Њим и онда знајући да је Господ наш једини носач свих брига, свих тешкоћа, свих секирација, свих слабости, немоћи физичке и психичке, он је носач, тај који може да поднесе. Кад је он тако моћан силан и свемогућ, онда све наше слабости и немоћи, и наших ближњих, које смо такорећи сами натоварили на себе, носимо да предамо Господу и да олакшамо, предамо у молитви. Зато је молитва, да се сјединимо са Господом и да се не бринемо за сутра а ми се много бринемо и не само за сутра и тако оптерећујемо себе. Ми смо створена разумна бића за једнодневно оптерећење а ми много више оптерећујемо себе и зато и страдамо, зато се и мучимо, нећемо да слушамо, нисмо послушни.

О ПРЕДАВАЊУ БОЖИЈОЈ ВОЉИ

Ако тугујеш било због чега, значи да се ниси потпуно предао вољи Божијој, макар споља изгледа да јеси. Ко живи по вољи Божијој, тај се низашта не брине, кад му нешто треба он и себе и што му је потребно предаје Богу и ако се догоди да не добије што тражи остаје спокојан као и да је примио.

Душа која се предала вољи Божијој ничега се не боји, ни претњи, уопште ничега. За све што је снађе говори тако је Бог хтео, ако је болест мисли Бог ми је послао од неке користи иначе ми је Бог не би послао, тако се чува мир у души и телу.

Ми сами смо оптерећени својим бригама и слабостима. Ако причамо са својим ближњима који нам износе своје тешкоће, ми како смо створени од Господа, из љубави, из Божанске љубави, ми не можемо да не учествујемо. Ако имамо мало љубави, са пажњом слушамо њихове потешкоће, ми после саучествујемо у њиховим патњама и ми смо још више оптерећени. После и ми сами треба да се растеретимо, а само Господ може да нас растерети, јер Он је носач свих наших слабости и немоћи. Морамо да се обратимо Господу, да стално будемо у

молитви са Господом и онда нам долази олакшање, не носимо више бриге својих ближњих него смо их предали Господу, он је тај носач свих наших брига.

Кад се од срца помолимо Господу, предамо му и себе и све наше бриге и бриге наших ближњих, онда будемо растерећени, такорећи опуштају нам се те наше узе, распуштамо их, сад смо опуштени, предали смо Господу да Он то решава. Ако се тако не научимо, онда се ми стално из дана у дан оптерећујемо, једног дана нећемо моћи ни да разговарамо са ближњима, нећемо моћи да подносимо ни своје тешкоће а камоли тешкоће ближњих. *Зато морамо да научимо да се растеретимо, чим смо оптерећени, одмах да се обратимо Господу, да Господу предамо и наше бриге и бриге наших ближњих.*

Моје проблеме и проблеме свих мојих ближњих који се пожале нешто на слабост, ја то све предам Господу и Мајки Пресветој, да они то решавају, и Они то реше, а ја, шта могу, кад ја сам не могу ни себе да средим.

Господ каже да добро пазимо да не оптеретимо своје срце јелом, пићем и бригама овога света, а ми се стално оптерећујемо, не само јелом и пићем него и бригама кад оптеретимо организам живци су напети, зато нам је потребна непрекидна молитва, јер ми кад молимо уствари тражимо, причамо ко са ближњим, а Господ је родитељ наш, немамо ми рођенијег овде на Земљи који ће тако да нас разуме и да схвати као што то Господ ради.

О ПРОПОВЕДАЊУ

Проповедати не треба из ума него из срца. Само оно што је од срца дотиче се другог срца. Никада не нападати, никада се никоме не противити. Ако проповедник мора да одврати људе од неког зла, нека то чини у кротости, смирењу и великом страху Божијем те нека буде пример другима.



О ПРОТЕСТАНТИМА

Они су отпали од западне цркве, нису се сјединили са источном црквом него су на свој начин. Тако да нема благодати код њих.

Они се моле Богу, организовали су мисионарство више него католичка црква. Они су руководиоци да се уједини цео свет. То духови злобе раде, они нису свесни. Сви они које протестанти преводу у хришћанство су укључени у негативну енергију, они нису свесни да са њима руководе духови злобе. Протестанти су око 200.000 индонежана превели у хришћанство. Али су невероватно побожни и тамо се чуда стварају. Свети Оци кажу: Што год вера зажели Господ чини; а ми нисмо свесни да је у нама Божанска енергија, Божански живот. У анђелима исто тако, код духова који су пали исто, али злоупотребљавају то духови злобе па и ми исто злоупотребљавамо, па ето зло. И они које су превели (протестанти), који су побожан народ нису свесни да су укључени у негативну енергију. Тамо се чуда стварају, васкрсавају мртве, имају пуно вере. Претварају воду у вино, операцију обављају без ножа (шта значи вера), а нису свесни да су укључени у негативну енергију.

О РАЈУ И ПАКЛУ

Рај и пакао су реално стање душе.

Ето, наша планета долази до краја, све што се до сада десило, а особито ово кратко време, све невероватно брзо пролази, хвала Богу да је тако, па да нам не буде узалуд овај живот, да се овде не мучимо узалуд, јер Царство Небеско је мислено стање душе, а и пакао је мислено стање душе. Ми смо час у рају, час у паклу. Кад смо нерасположени у нама је пакао, немамо мира ни покоја, кад је у нашем срцу радост, онда се осећамо као у рају. Зато се морамо непрекидно трудити у молитви. Малобројни су они на земаљској кугли који добијају *бесплатну благодат*. Ја сам се много интересовао за то како су се Свети Оци осећали током живота и како су они успевали да очувају ту бесплатну благодат до самог краја.

Свети Оци кажу да то на земљи бива онима који су се много нагрешили, који већ имају искуство живота па кад су се окренули Господу нису се више освртали ни лево ни десно него су право Господу пошли. И Свети апостол Павле каже да Марија Египћанка и многи други који су се окренули Господу, остали су са Њим. Ми још нисмо достигли тај степен, још нас нешто привлачи овде на земљи. Код нас је час утеха, час борба, рат, али бесплатну

благодат мало је ко добио. Ја сам се зачудио кад сам схватио да је мало ко од монаха добио бесплатну благодат, да су ту благодат добили обични мирски људи.

Само гордост и хула на Духа Светог пред смрт, одводи душу и највећег праведника у току целог живота после смрти у пакао, као што искрено покајање у часу смрти тешког грешника одведе у рај. Болест која води смрти и мења човека, чинећи га зловољним, али без хуле на Бога или роптања, нема тежих последица по дух.

Пакао је мислено стање душе и рај је исто тако мислено стање душе. Каквим се мислима бавимо такав нам је и живот. Свети Оци кажу: Потруди се да имаш добре мисли јер те добре мисли даће теби мир и радост.

Кад су духови који су пали, збачени на Земљу, један број палих духова је остао у ваздуху. Свети Оци кажу: зато кад прелази душа у вечност, они духови који су у ваздуху они траже откуп за пролаз душе. Зато треба да се моле Богу да не буду пресретени од духова злобе. И Мајка Пресвета је молила Бога за сина свога, да га не сретну духови злобе на путу кад је прешао из овог живота у вечан.

О РАСУЂИВАЊУ

Пажња мора да буде у свему. Пажња, али и о свему да се расуђује. Јер, Господ је казао Исусу Навину: „*Што год предузимаш, прво о свему дубоко размисли*”.

Ако (добро) расудимо и кажемо то, ми мислимо да ће то да користи; али, ако будемо (то) казали без расуђивања, само ћемо неког повредити и како нећемо ништа корисно допринети онда је боље ћутати. Све са расуђивањем. Када се расуђује, онда се обраћа пажња. Пажња је

потребна и за молитву. Пажња треба да иде напред, испред молитве. Да знамо шта тражимо, за шта се молимо.

Ако се ми човеку обраћамо са пуном пажњом, како ли тек треба Господу, Животу своме? Али, ми смо углавном (погрешно) научили, па изврдавамо своје молитве, читамо их напамет или из књиге. Не учествујемо ни срцем, ни осећањем, него (само) прочитамо, а не знамо ни шта смо прочитали.

О РЕИНКАРНАЦИЈИ

Није потребно прихватити идеју реинкарнације јер се сваки човек усавршава после смрти почевши од оног степена свога духовног уздицања до кога је доспео на земљи. Нема никаквог спавања до Страшног Суда, као што уче неки секташи. Како Дух може спавати? Он је непрестано будан и активан. Наше тело није у стању да прати Дух у овој активности, отуд долази сан за време кога се тело на изванредан начин издваја од Духа и препушта одмору и опорављању. За то време Дух је у своме свету. Он може тамо доћи у додир са умрлим духовима или духовним световима уопште. Ретко се деси да се човек ујутру нечега сети. Има, наравно и обичних снова које производи ткање душе. Оно чиме се душа у будном стању највише бави, то се и ноћу, као на филму, одвија.

Идеја о реинкарнацији наметнута је људима у Азији од стране нижих духова небеске хијерархије. Тиме је спречен долазак Христа у Азију, јер чему уопште долазак Христа као Спаситеља у свет ако има реинкарнација! Илузија о поновном откривању, тобож, познатих места и људи из прошлих живота (као код светог Јована Кронштатског када је први пут дошао у Кронштат), може да се објасни путовањем нашег духа за време спавања који утисне виђене слике доживљеног при повратку у тело, а те слике могу, мада не морају, да оживе и после много година.

И нехришћани који су живели честитим и побожним животом, биће после смрти примљени од Бога.

Спасен је сваки онај на овоме свету ко је био праведан, милосрдан и чиста срца. Још се у Књизи о Товији тако каже, и Свети Јован Златоусти ово понавља изостављајући правду. Небеска Црква је једна за све, према томе за све који су били милосрдни и праведни, ако и нису чули за Христа, спасење је отворено.

О РОДИТЕЉСКОЈ ВЛАСТИ НАД ДЕЦОМ

Родитељи су власници над својом децом и имају велику власт над њима. Они могу своју децу предати или Богу или ђаволу. Ја сам се зачудио кад сам схватио колику власт имају родитељи над децом, невероватну власт.

Погледајте оне који су у браку. Сви они који су у брак ступили без благослова или су били принуђени на брак, такви немају мира и узалудна им је њихова љубав. Видите колика је власт и телесних и духовних родитеља. Много сам пута чуо да телесни и духовни родитељи говоре управо оно што се са децом збива. Једном сам се зачудио да је једна мајка, која је побожна, сина убила својим мислима. Тај њен син, дете побожно, у младости васпитано у том духу, био је прост као анђеоло, имао је невероватну доброту која се ни замислити не може. Једном приликом дошла му је једна девојка из његовог места да га замоли за помоћ. Наиме, она је затруднела са неким човеком па сад моли овога младића да је ожени јер су јој родитељи и браћа строги и кад приметите да је трудна не преостаје јој ништа друго него да се убије. Он је пристао на то да потпишу брачни уговор, па кад се она породила и кад дете прохода, он ће својим а она својим путем. Како је то било мало место, све се брзо прочуло а његова мајка ово није могла да поднесе. Док је отац говорио да је то синовљев живот а не њен, она то није хтела ни да чује. Ма не желим живог да га видим, знала је говорити. Тако је и било. Тај се њихов син једном приликом возио на мотору са другом и настрадао. Након тога та мајка је дошла код мене у тузи и жалости. Ја сам јој рекао: „Ти си убила сина јединца. Видиш како су јаке твоје мисли. Рекла си да га не желиш видети живог, па ето, то ти се и остварило". Често пута, ни родитељи не знају, али за нас, њихову децу, они су у праву и морамо их слушати па ће онда бити благослов на нама. Нажалост, мало је оних који родитеље поштују као светињу. Ја сам много

страдао јер сам често осуђивао свога оца, мислећи да мало времена проводи са својом децом. Те су моје мисли испланирале мој живот и због њих сам много страдао. За време окупације два пута сам осуђиван на смрт. Пре нисам знао због чега, али кад сам се отрезнио, видео сам да сам ја тај који је испланирао свој живот. Исто тако, очигледно је да се онима који носе неисказану љубав отварају свака врата, чак и тамо на ратиштима где нема живота - и тамо Господ чудним начином чува оне који имају љубав за родитеље, како телесне тако и духовне. Видите, кад би ми такви били не би стање на земљи било овакво. Сада морамо да се молимо, сви да се молимо и даће Господ снаге и помоћи.

Господ је господар свих умова, Он је силан и моћан да преобрази сваког појединца да дође себи, јер ако га Господ не пробуди ко ће, кад га ни мајка ни отац нису упутили на исправан пут. Ни у школи није могао научити ништа, сем да се у животу једе и пије. Ја сам још као дете много мислио о свету. Још као дете обраћао сам пажњу на мисли, а видим сад да сам остарио и још нисам достигао онај степен који сам достигао као дете, јер Господ Сам просвећује децу. Још сам био мали, ни у школу нисам пошао, а приметио сам да моје мисли лутају док се друга деца играју. То није добро, кажем ја себи, морам да будем ту, присутан мислима, усредсређен само на тај посао, али узалуд, мисли су ми стално бежале. Као дете сам размишљао о свему томе, па сад видим, остарио сам, а још нисам достигао тај степен. Због тога сам желео да видим како су се осећали Свети Оци који су још за време живота од цркве прослављени, а касније и на небу.



Свети ВАСИЛИЈЕ Острошки

О СВЕТОМ ПРИЧЕШЋУ

Треба бити припреман за свето причешће. Да ли смо припремни то осети и срце и душа, да се срцем сјединимо са Господом, јер ми смо његов род, не само духовно него и по телу смо његов род. Он је примио на себе целог човека, све нас, све наше бриге, тешкоће, невоље, страдања и патње, све Он носи. Он је једини носач који то може да носи, јер ми не можемо ни своје терете да понесемо и зато Он жели да му се приближимо срцем, осећањем, целим својим бићем и да никада не отпаднемо од његове љубави.

О СЛОБодној вољи

Господ је наградио сваког слободном вољом. Ми слободну вољу често прекорачимо, као што узимамо физичку храну, сви имамо слободну вољу. Једни су умерени, други нису, они који су умерени у храни здравији су и дуже живе. Исто тако и духовно, једни се користе правилно мирним, тихим, благим, кротким мислима, други нису мирни, виде да (им) није добро али се опет држе тог пута.

Господ унапред зна како ћемо се развити, њему је то познато. Да ли ћемо користити

слободну вољу нормално или ћемо прекорачити, зато се тражи послушност, зато је озакоњено. Закон је тиме дат због нас неваљалих, а за оне који су смирени и кротки, њима није потребан закон. Закон је дат да се коригира наша слободна воља, да буде усмерена у правцу правде, истине, љубави и доброте.

Ако радимо против своје воље, у нама се ствара унутрашње противљење и ако се благовремено од тог унутрашњег противљења не ослобађамо, ми не можемо да уђемо у Царство Небеско, међу анђелима. Нисмо се научили послушности, да се покоримо вољи Божијој, да будемо благодарни и захвални Богу на свему, и на положају на који нас је поставио, јер Он зна зашто и како, па ће и од нас после извући нешто најлепше, кад се будемо смирили.

О СМЕРНОМ ЧОВЕКУ

Смеран човек је незлобив, он никоме не жели и не чини зла, па чак ни онима који му зло чине и наносе. Смеран је човек љубазан и предусретљив према свакоме, како према вишима тако и према нижима од себе. Онај који се смирио и који је увидео да су сви бољи од њега, без обзира какви су они, онда ће само радити на поправци свога живота. У свему је слободна воља човека и не треба је кварити.

За шта је опредељен и чему тежи? Смеран је апсолутно задовољан у свему ономе што му је дао Бог и срећан у срцу. Такав жали сваког који неће или не зна да исправи свој живот. Без Божије помоћи никад не би дошао до никаквог добра, а са Божијом помоћи се долази до свих добара. Смеран човек је праведан према свима, а строг је према самом себи, јер је опасно бити строг према другима. Послушност је темељ љубави Божије и темељ правога живота. Сва добра што се чине, чине се Бога ради, а не славе ради. Смеран је човек онај који зна да је узвишавати се гордост и грех. Ко више зна више ће и да одговара пред Богом. Сваки ће доћи на Божији суд и Бог ће судити по правди својој и по делима нашим. Ко криво ради не може да чека праведну плату. Оне који дају у небеску банку и имају милости према другима и Бог ће погледати и смилovati се на њих. Само је онај богат који је са Господом и ко се уразумио за спасење своје.

Треба помагати човеку да спозна своју веру. Онај ко тражи правду и ко тражи Бога и ма шта друго тражи од нас, ми смо дужни да му помогнемо да нађе. Онај је наш ближњи ко тражи помоћ од нас, ма каква била. Вера је права вера православна. Веру треба чувати као зеницу ока и Боже дај да спознамо ко смо, чији смо, где смо и коме припадамо. Бог не шаље људима зло, него само по Његовом промислу допушта искушења да би се човек поправио. Треба избегавати сваку нервозу и сваку љутину, јер Христос никад није био љут. Бог је у исто време и мисаона сила и мисаона љубав. Ми морамо да будемо слични Њему и по делима и по речима и по понашању да би нас препознао кад дођемо пред Њега. Смеран је онај човек који даје људима пример у свему. Пример је најбоље доказивање истине. Пример је такав да човек буде као со земљи, град на гори и светлост свету. Треба човек да буде кротак и смирен у срцу као и да нађе мир својој души.

О СМЕРЕЊУ

*Све нам се невоље дешавају
зато што нећемо
да се смиримо.
Смирење је
највеће богатство
које човек може да поседује.*

Мир и радост свима од Господа! Јер мир и радост су највеће богатство и овога и онога света. За тим ми сви чезнемо. Ми можемо имати овде на земаљској кугли много, све што желимо, али ако немамо мира, ништа нам не користи. А мир долази од извора мира - од Господа. Господ, када се обратио ученицима својим, када су они били затворили врата од страха од Јудеја, прво што им је упутио било је: Мир свима! Тако и ја желим свима мир и радост од Господа. Господ ће да нас награди својим миром ако се ми мислено изменимо и окренемо према апсолутном добру. Апсолутно добро је Господ Бог. Он жели да његова деца имају његову *Божанску особину. Смирење, крајње смирење је савршенство хришћанског*

живота.

Смирење је Божанска особина. Смирење где год царује, било у породици било у друштву, ма где, оно увек иза себе излива Божански мир и радост.

Смирен човек сматра сваког човека вишим од себе, па чак и твар.

Ако ставите руку на срце и будете искрени са самим собом, увидећете да сте нижи од многе твари. Погледајте пчелу како жури и ради. Непоштедно се даје, без резерве. Пчела живи свега месец и по и често угине при раду у пољу не вративши се до своје кошнице. А колико човек мисли на себе и жали себе! Или погледајте мрава како му не досади да стално вуче нешто. Кад му терет падне он га диже и стрпљиво наставља да га носи. А нама ако нешто не пође за руком, одмах дижемо руке од тога.

Често са нама бивају многе невоље и тешкоће овде на земаљској кугли, а све то јер се нисмо још смирили. Кад се душа смири и покори вољи Божјој, онда престају за нас страдања и патње. Јер тада су и страдања и патње некако мили срцу и души. Сасвим се друго разумевање живота код нас појављује; не мудрујемо више по овоме свету као што свет мудрује. Схватимо другачије. Све што погледамо, све нам је блиставо, све нам је умиљено, све нам је добро, зато што је Богу све омиљено. Његова смо створења и све што је створено Његово је. И Он је то створио ради себе, дакле за себе, да будемо учесници у Његовој Божанској љубави и Божанском миру и радости.

Духови под небом упливишу мислене замке. Кад је преподобни Антоније видео шта све духови злобе под небом мреже и постављају, уздахнуо је и рекао: Боже мој, ко може од овога да буде спасен? И чуо је глас: „Само смирени и кротки пролазе“. Штавише, њих се то и не дотиче.

Видите, кад се душа смири, кад се покори вољи Божијој, духови злобе више немају власти над њом. Јер је она под окриљем благодети Светог Духа, огњем Божанским скривена.

Нема смирења док се срце не умири и не почне бестрасно да прима утиске споља. Овакво стање није лако постићи и оно не значи неосетљивост према боловима и патњама других људи, већ само према сопственим прохтевима који и даље изазивају нашу патњу. Како себе лишити себе, а даље остати за болове људи и света? Самопрегором.

Свети Оци кажу да је савршенство хришћанског живота крајње смирење. Значи није савршенство у васкрсавању мртвих и исцељењу болесних, прављењу чудеса, то је моћ вере. Свети Оци кажу: што год вера зажели Господ ће дати; а савршенство је крајње смирење. А не можемо да се смиримо лако, много морамо да се измолимо кроз живот.

Смирени и кротки су награђени благодаћу Божијом. Онај ко је смирен и кротак, он се не љути. И ако га грдиш, ти се гњевиш, а он те жали што тако мучиш себе.

Поуздан знак да смо у поседу *бесплатне Божије благодати* јесте наша *смиреност*. Она означава радост у срцу, незлобивост, безбрижност, заборављање или и недодирљивост, од било каквих увреда са стране. Нарочито, безбрижност и неосетљивост на увреде! Брига је она наша свакодневна невоља која нам спречава приступ миру, смирењу, која спречава улазак Божије благодати у нас. Како је тешко оставити све наше бриге Богу, што значи препустити се Божијем вођству, Божијој вољи! Ослобођени бриге, имамо отворен пут срцу у чијем се средишту, у сваком човеку, налази Бог. Чисте и светле мисли у нама, Божије су мисли. Када их откријемо у себи, сместа делујемо смирујуће, радосно и светло на људе, животиње и биљке. Јер и биљке очекују од нас да о њима лепо мислимо.

Човек се смирује ако се покори вољи Божијој. Човек у животу треба да буде задовољан и благодаран Богу на

свему. Треба да се труди, не треба да буде ленштина, јер ако је ленштина он сам себе мучи. Треба да ревнује али савесно, чисто, племенито, узвишено, да не увреди и повреди ништа око себе и самог себе.

Ми жустри мислимо да све треба да буде по нашем, да свет игра како ми свирамо.

Треба да се смиримо ради свога добра.

Ако се човек смири ето му спасење и физичко и психичко. Јер кад се смири човек, опушта се нервни систем и онда све му је лако, све невоље не утичу на њега, зна да тако мора бити, потпуно се смири. Ако човек много захтева онда сам себе мучи, не зна шта ће, не може ништа без допуштења без дозволе Господа. Човек је повезан не само са околином у којој живи него и са целим светом. Живот је један, један је извор живота, који све прожима и одржава.

Видимо особу, смирена, кротка, не љути се. Ти га изудараш, изгрдиш, а он се чуди како ти мучиш себе, не љути се кад га изудараш, жали те што се ти тако мучиш. На њега не утиче увреда, савладао свет.

Смиреног и кротког постави и у пакао, њему је добро.

Смиреној души у Господу ни пакао ништа не може. Кад се ми будемо потпуно смирили све ће се смирити око нас. Угледајмо се на Господа па будимо смирени, благи и кротки у срцу. Чисто срце Бога ће да види а нечисто вечно да се стиди. Господ је свуда присутан хтели ми то или не хтели, јер је све Његово и Небо и земља и Он је Цар Славе. Амин.

Зато, благо мени, да припаднемо од срца Господу, да се молимо да нас научи да будемо добри као што су добри анђели и свети. Како је добро међу добрима бити, међу онима који светим животом живе!

О СМИРЕНОУМЉУ

Велики научник Исак Њутн је рекао да је са својим открићем гравитације открио само један каменчић у огромном океану незнања.

У брисању нарцисоидности и гордости и лежи смиреноумље.

Смиреноумље се постиже постом, молитвом а нарочито послушношћу.

Треба припремити срце да се у Светом Причешћу сједини са Господом. Пост је потребан за смирење тела јер кад се тело смири смириће се и душа. Црква је прописала како треба постити. Срце треба припремити. Ми можемо ништа не јести, а да нам је срце злобно и пакосно. Како да примим Свето Причешће када не подносим појединце? Узећемо Свето Причешће, али не за спасење јер смо задржали зле особине.

Пост је припрема за смирено срце. Свети Оци кажу: Онај ко није послушан, узалуд пости и моли се Богу. *Послушање* је веће од поста и молитве. Кад сам био млад нисам разумео упутства Светих Отаца, али касније сам увидео да је то тачно. Ко не смири срце и не очисти га од злих мисли, узалуд пости.

О СОЗЕРЦАЊУ

Када се у човеково срце усели Царство Божије, Бог ће му онда открити тајне. Заједно са Богом ући ће у суштину ствари и разумеће њихову тајну.

Сво је знање у Богу и кад Господ зажели по милости Својој открива човеку тајне. Тако и прост, неук монах милошћу Божијом сазнаје велике тајне о животу и смрти: о Рају, о аду, сазнаје и како је овај свет устројен. Када се у човеково срце усели Царство Божије, Бог ће смаћи као неку завесу незнања са ума. Човек ће тада разумети не само тајну него ће разумети и тајну самога себе. И најзад, у једном светом тренутку, Бог ће по неисказаној милости својој открити и Самог Себе и човек ће созерцавати Цара Славе као што гледа сунце у бистрој води. Онда је човек једно са Богом и Бог у њему делује. Такав само телом живи на земљи а духом је у Царству Небеском са Анђелима и Светима и созерцава Господа.

О СТАЈАЊУ ПРЕД ГОСПОДОМ

Напоредо са чувањем мира у срцу вежбајте и стајање пред Господом. Ово значи: Непрестано имати на уму да нас Господ гледа. С Њим треба да устајемо, да лежемо, да радимо, једемо, ходамо. Господ је сав свуда и у свему.

Господ је Сила која покреће живот сваке твари, устројава поредак у васиони, даје лепоту творевине, промишља о свему и пребива у срцу човековом. Цар Славе.

О СТАЊУ НЕИСКАЗАНОГ МИРА И РАДОСТИ

Већ дуго година долази ми један младић из Бањалуке који се бави Исусовом Молитвом. Послао је једног свог друга, који је ожењен и има децу, научио га да се и он моли Исусовом Молитвом. Зачудио сам се када је његов друг дошао и казао како му се срце стално моли и да молитва стално тече. Овај је младић тако обасјан радошћу, пун мира неисказаног. Он је предао и себе и жену и децу Богу и добио бесплатну благодат. Пријатељ који му је казао није добио ту благодат, иако се дуже молио од њега.

Значи Господ гледа наше срце, и кад му се обраћамо од срца Господ ће нас одмах утешити. Само они који су добили бесплатну благодат, могу знати какво је стање анђела и светих. Други то не могу знати. Ми се молимо Богу и трудимо се, али ако неко није добио бесплатну благодат, није у могућности да схвати стање анђела и светих, јер се оно речима не да објаснити. То је стање неисказаног мира и радости. Знаш какав си био пре, љутио си се, а сада љутње нема. Не постоји човек који те може увредити, ниједна негативна мисао ти не може нашкодити, јер си ти ограђен, руковођен Духом Светим. Онај који је добио бесплатну благодат може да разуме стање Пресвете

Богородице, која је од утробе материне па до краја земаљског живота, па и у вечност, била у пуној Божанској благодати.

Свети Дионисије, ученик апостола Павла, желео је да види Свету Мајку и када је дошао у Јерусалим, увели су га у одаје у којима је била Пресвета Мајка, и њега, каже, одједанпут озари неки мир и радост и он каже: Да ја не знам за истину, да Бога има, за мене би Пресвета Мајка била Бог. Зато је Господ оставио Пресвету Мајку као утеху светим Апостолима, јер су они били много гоњени са свих страна. Она је њима била велика утеха, јер Она зрачи Божански мир и Божанску радост свуда око Себе. Зато треба да се од срца молимо, да ревнујемо Богу од срца, па ће нам Господ дати Своју благодат и онда ћете осетити какво је стање анђела и светих. Нико вас неће моћи увредити. Све волите, и имаћете неисказани мир, неисказану радост, речима неописиву.

О СТРАХУ БОЖИЈЕМ

Страх Божији није животињски страх овога света. Ми стално страхујемо животињским страхом. То треба да се савлада. То је паклена особина. Живот нам је у страху: од сутрашњице, од будућности, шта ће бити?... - то је животињски страх. Страх је Божији, кад некога волите, и то заиста га од срца волите, ви гледате целим својим бићем, не само речима, делом и животом, да га не увредите, да га не ожалостите, и мислима, такође. Дакле, све гледате да му учините по вољи, да буде задовољан. И то је тај страх Божији: да ничим не ожалостимо Родитеља свога. Било својим животом, било својим мислима, јер наш ум хоће тамо да се умеша, свугде да забоду њушку - и где треба и где не треба. И после нам је неко други крив. Сами смо криви, опустили смо се, размишљамо о стварима у које не треба да улазимо. Тамо где радимо, тамо се свађају, препиру. Зато Свети Оци кажу да је на скупу најбоље ћутати. Нека други дају предлоге, ти ћути и слушај. Па, ако траже, ако мораш нешто да кажеш, кажи то што не би никога увредило, ничије достојанство. Боље је не упетљати се. Гледај свој посао и сачувај свој мир.

Ево код мене случај: Ја хоћу да браним правду, а неправда победи на неки начин. Јесте, али видите шта свети апостол Павле каже: „Онај је слуга Господњи, који може неправду трпети.”

Па, то нас пече. Ми можемо да бранимо правду, али да ли ће она бити усвојена? А Господ, чим је допустио, зна због чега је допустио. Ми нећемо моћи речима да то спречимо. Речима само можемо да позледимо нечије достојанство, да још жешће поступи према овоме кога бранимо. Ми бранимо, а у ствари компликујемо ствари. Ако је неко тамо под командом духова злобе, у њему се само зло роји, а хоћемо ли ми нешто утицати својим речима? Не, напротив. Ако се бранимо од неправде, још ће горе бити ономе кога бранимо. Него, једино да се обраћамо од срца Ономе Који правду дели. Да Господ то среди.

Строгост према ближњима је опасна. Строги напредују само до извесног степена и остају на телесном подвигу. У опхођењу са људима треба бити благ, кротак, попустљив.

Тек што сам био заспао, сањам да сам умро. Два младића су ме повела до неке собе и поставила на неко постоље између њих двојице. Десно од мене биле су судије. У дну, лево, неко ме је оптуживао. Говорио је : Ето, то је тај што ни са ким не може! Ћутао сам пренеражен. Онда је тај глас још два пута поновио исто. Младић са десне стране рече: Не бој се! Није тачно да ти не можеш ни са ким. Ти са самим собом не можеш.

О ТУГИ

Има у данашњем свету пуно депресивног света, људи који изгубе веру.

Оптерећује човек себе мислима које му нису потребне и не може ништа учинити, он може размислити добро, али учинити добро опет без Бога не може, добро можемо учинити само Божанском енергијом, јер једино Бог је добар. Хвала Богу што је свуда присутан и помаже сваком, и оним slabим и оним јаким. Свима је помоћ потребна.

Када вас ухвати туга не треба се много секирати ни бринути се. Шта ће бити са нама, како ће бити, ако би то мислили не би имали мира. Бог се брине. Како буде воља Божија тако ће бити, не вреди мислити, ако се бавите добрим мислима имаћете мир. Ако мислите биће ово, биће оно, онда сами себи погоршавате расположење, немате ни мир ни спокој. Доста нам је свакодневних невоља јер не знам колико да је човек физички здрав, ипак има недостатке. Ниједно биће није савршено, са Богом можемо бити савршени а без њега не можемо. Али пошто је он Љубав, кад му се обратимо срцем, ево нам помоћи одмах.

О УМНОЈ МОЛИТВИ

Свети Оци су много објашњавали о умној молитви, како треба управљати ум и срце. Свети Оци кажу да треба да се потрудимо да нам сваки посао, свака мисао, рад, да све потиче од срца, јер се срцем осећа, а не главом. Главом се мисли, а кад све из срца потиче, онда је то концентрација свих умних сила у срцу. Кад се молимо, то радимо од срца, јер је Господ, Господ срца. Он је центар живота сваког живог бића. Он је покретач живота и не треба да Га тражимо на неком другом месту. Он је ту и очекује да Га прихватимо, и да му верујемо.

Мало вере имамо у Господа, мало поверења. Када би имали толико поверења колико имамо у свога пријатеља када га замолимо да нам нешто уради, не би ми и наша држава толико страдали. Мислени хаос код нас и у нашој држави долази од наших мисли. Ми смо ти који стварамо дисхармонију мисли, и кад би наши политичари били истомисљеници не би било овакво стање. Ми нисмо свесни да је у нама Божанска енергија, Божански живот је у нама. Свака јединка, као Божанска енергија, када се уједини са осталима, ствара огромну снагу и непријатељ од тога бежи, јер је ту хармонија а тамо дисхармонија. Када би се наши политичари ујединили, ми не бисмо имали непријатеља, онда непријатељу не вреди ни оружје, ни војска, ништа.

О УПОКОЈЕНИМ ОСОБАМА

Ми нисмо везани само са материјалним него и са духовним светом, више смо везани са духовним него са материјалним. Они који су племенитог, мирног, тихог духа, невероватно често пута су у вези са душама упокојених, они и за време сна разговарају са оним душама које траже. Све што желе добију. Питају нешто они им одговоре, зато што смо ми повезани са умно-мисаоним светом. Чим помисле на њих, добију везу, чим се моле за покој душе, добију везу.

Упокојене душе од нас траже помоћ. Чим дође крај живота, губе право да се моле за себе јер је њихово покајање истекло, за њих може други да се моли пред Богом.

Оне душе које су се упокојиле у нади на васкрсење, али су пале на митарствима, очекују молитве Свете Цркве и својих сродника да их Господ ослободи мислених уза, паклених особина, од којих у животу нису могле да се ослободе. Ово средње стање западна црква назива чистиштиште.

Мајка је мајка и сви смо везани за своју мајку. Многи научници су били благодарни према мајци, зато је се сећају. Мајка нам је карактерна особина.

Када мајка оде у вечност ми смо ожалостњени. То је наша грешка. Ми треба да се молимо, јер она потребује наше молитве, а не жалопојке. Много ми смета када смо ожалостњени. То је велика грешка, па ми смо хришћани. Уместо да будемо благодарни Богу за све, да Му се молимо да је уброји међу анђеле и свете, ми тугујемо. Због тога и деца и мајка много пате у вечности.

Једна мајка је имала ћерку која јој је била једина нада. Међутим ћерка се разболи и умре, а пошто је била побожна Господ је уведе у рај. Њена мајка је желела да је сања, али ћерка није имала потребу да се јави мајци јер је била у рајским небесима. Зато је мајка ишла код врача и гатара. Једна јој је врача рекла да пре изласка сунца изађе на гроб, да узме флашу и нешто уради, и чека да јој се ћерка јави. Мајка је то урадила, а ћерка јој се јавила и рекла:

- Мајко, шта си ми то учинила? Зашто си ме тражила? Била сам у рајским насељима, а сада више не могу да се вратим. Што се ниси помолила Богу? Толико ме је туга оптеретила, да не могу да се вратим Господу. Не могу да се вратим, тамо где сам била опредељена.

Не треба туговати за умрлима, већ се треба Господу молити да им Он да јеванђелска насеља. Туга све ремети. Она омета мир који су они добили од Господа. Зато треба да будемо молитвени, јер туговати за својим рођенима није хришћански. То је незнабожачки. Ми се овде припремамо за вечни живот. Треба да смо благодарни Богу. Треба да се молимо Господу да им опрости грехе и да чинимо добра дела за спомен. То се прима. Само Господ може да ослободи душу од паклених уза. Зато највише да се молимо Богу и тамо где има свакодневна Литургија да се моле за покојне.

О ЦАРСТВУ НЕБЕСКОМ

Само смирени и кротки улазе у Царство Небеско.

Не лутајмо мислима и не гледајмо шта други раде, него гледајмо шта ми радимо, шта од нас произлази, да ли тешимо или осуђујемо, да ли праштамо или волимо. Боље да не видимо шта други раде, да их не би осудили. Само да се бавимо собом и својом душом. Боље да се запослимо Исусовом молитвом и да радимо на поправци свога живота и своје душе, него да водимо туђе бриге и да будемо гладни у очима. Један отац каже: Ја сам запослен код Исуса, и боље ми је да радим код Њега и да се бавим лепим мислима него да ме неко други запосли и да будем роб. Не робујмо ничему. *Све ми је слободно, али није на корист* каже апостол Павле. Нећу ништа са мном да влада. Прочитајте *Пастира Јерму*, у једанаестој заповести пише: Не будимо двоједушни, час служимо мамону час Господу. Не будимо лажни пророк него будимо прави Божији пророк.

Ако се само држимо добрих мисли, онда нам је добар живот. *Какве су нам мисли, такав нам је живот.* Кад грешимо Господ нас напушта и чека да се поправимо да се врати у наше срце. Он увек чека да се поправимо и да се исправимо, да све волимо јер су нам сви род у Господу. Будимо безазленог духа да нас чува Божија рука.

Свети Оци кажу да човек мора у свом животу да добије Царство Небеско, да он осећа да је руковођен Духом Светим, ако он није свестан да га Господ избави и да је руковођен Духом Светим, после смрти тешко, треба неко да се моли за њега, па да га Господ ослободи од мислених уза јер дух се веже мислима а физичко тело физичким предметима.

Свети Оци кажу: Потруди се, спасавај се уз Божју помоћ па ће се око тебе многи спасавати.



О ЧОВЕКУ

*Ми смо много разбијени,
попут огледала које је разбијено
и оцртава стварност у парчићима.
Све док сила Божја не прикупи
и састави, да се верно огледа
и види лик Божји.*

Човек је јединство тела, душе и духа и треба се старати да се ово природно јединство свакако сачува. Сви људи желе да живе, вечно да живе. Ову тежњу у човеку усадио му је Бог који јесте Вечни Живот. Све зависи како човек поступа са овом тежњом и куда је усмерава.

Када тежи покајању, чишћењу себе од греха и мана, када се обожује, човек испуњава задатак који му је Бог наменио . У супротном, човек такође тежи нечему, али ова тежња одвлачи га у идолопоклонство и често га одведе у пропаст.

Господ што хоће чини са нама, али дао нам је делокруг, да можемо да размишљамо и да се определимо да ли желимо добро или не. Духови су пали пре него што је човек створен. Много векова раније. Нису сви духови сачували свој положај. Човек је круна стварања. Створен је последњи од свега што је створено. Створен је да буде господар материјалног света да му све буде подчињено. Материјални свет, космос, није био у оваквом стању. То је после пада добило грубоћу и трулежност. И ако је грубоћа и трулежност, опет има своју лепоту... Да...

Наши прародитељи су били бесмртни. Нису зависили од времена и простора као што ми сада зависимо. Видите, кретали су се као што се крећу мисли... После пада поремећено је све. Бог, будући сав љубав, знао је да сва створена разумна бића неће моћи да сачувају свој положај и дао је време од Стварања света до Страшног Суда, време да разумна бића дођу себи, да се врате у наручје своје Родитељу. Да се укључе у апсолутно добро, у апсолутну љубав...

У нашу чисту, Божанску љубав, духови злобе убацују мисли и гледају да нас заробе. Божанска љубав је бесконачна, свеобухватна, а ми постајемо једностранни, заробљени, не само за жива бића, него и за мртву ствар која је безвредна. Наше је срце заробљено за земаљске ствари, и ако их неко отме, оно болује. Само са Богом можемо имати јединство љубави, прво са Богом, па тек онда са рођенима и ближњима. Не смемо бити идоли један другоме, јер је то Господња воља. Свети Оци кажу да је ово наше рођење на земаљској кугли допуштење од Господа, после пада, јер Бог је поставио све и Он је свему родитељ. Али ето, нажалост пореметило се све. Пореметила се и наша природа, јер су прародитељи наши били бесмртни. Чим је човек пао, дошла је смрт, пореметио се материјални свет космоса, јер је Адам створен као круна стварања и господар целокупног материјала. У свакој јединки је заступљен цео материјални свет космоса и умне мисаоне силе, зато се каже да је човек мали космос. Треба да се вратимо у наручје свом родитељу, да нам вера ојача да будемо силни са Њиме, па ћемо са Господом видети Царство Његово.

Али ето, људима омиље више зло него добро. Падша природа! Лакше је да помисле зло него добро. Али кад човек помисли зло, нема мира ни покоја од тих мисли.

Како је наш пад велики! Чудо једно. Страшно. Да не можемо да дођемо себи, нити можемо да уништимо штогод сами од себе. Ми уопште немамо појма како нас тиранишу мисаоно умне силе (падши духови). Мислимо да су то наше мисли. Мучи нас завист, злоба, мржња. То је тиранија над тиранијама. Неће душа то, али не може да се ослободи. Од малена се навикава па је то ухватило велики дубок корен. Сада треба то избацити из себе. Треба да се претвориш у љубав. Да будеш апсолутно миран, тих. Није лако, видиш колико је пад човеков страхан пад.

Човек не може сам без помоћи Божије. Мисли да нешто зна. Усијана глава. Све му се открива из вечности. Свуда је тајна Божија. Ми смо окружени тајнама. За себе смо огромна тајна. Не знамо шта смо. Одакле смо дошли? Куда идемо? Какво је то биће које размишља, креће се и нешто прича. Нешто чуо од неког, размишља, дошло му на ум. Ствара нешто, ни сам не зна како. Каква је то у њему тајна. Како то у њему унутрашњи органи раде без његове воље и то савршено. А он све својим мислима поремети.

У духовном свету мисли су јасне као говори, оне се чују (!) Зато је труд о души драгоценији од свих дарова у овоме свету. Ако се човек не очисти па пређе у вечност са лошим карактерним особинама, неће моћи да уђе међу анђеле и свете.

Све док имамо неки мали ослонац у овом свету, дотле ми мало поверења Господу дајемо. Свети Оци су све примали, било добро било зло, као од Господа, па су се

смирили. Кад види да је душа припремљена, Господ је осењује благодаћу Духа Светога и онда она добија слободу, мир, радост и утеху, нема више страха. Та душа види да све страда због пада. Чим се окрене, одмах хоће да се заплаче за све и да се моли за све.

Човек у овоме свету може много да се труди улажући своје снаге за добро других, а да не

очисти своју душу од греха. Може да пређе већину митарстава а да га мислена везаност за земаљске ствари на митарству милосрђа стровали у провалију. Могу се и многи спасти његовим трудом, на пример градњом задужбина, али му мислена везаност за земаљске вредности неће допустити да уђе у свет непролазних вредности, које само чиста душа може појмити.

Не можемо се спасити без борбе против ђавола! Јер ми смо синови наших родитеља са свим негативним особинама, које се не могу лако очистити. Треба много болова срца да се претрпи, па да се душа ослободи. Наши непријатељи нас нападају и преко људи, и тако борећи се - по Господњем Промислу - ми постепено долазимо к себи. Без невоље нема богомоље.

Тако душа увиђа да сваки њен ослонац овде на земљи није ништа и каже: Немам никога да ме може разумети. Душа тражи неизменљиву љубав. Нема тога на земљи. Једино Господ може да нас утешу. По степену нашег Ослобођења од брига, Господ нам дарује да осетимо да је Он са нама. Господ често допусти и да нас изненади непријатељ, па се чудимо шта је то са нама. Та допуштења од Господа су зато да увидимо да смо ништа.

Треба пазити да оно што мислимо и радимо буде мило Господу. Јер сваки је посао овде на земљи Божански посао.

Кад бисмо љубили Господа целим својим срцем, не бисмо во вјеки сагрешили, јер Он би био у нама. Он је сила која спаљује сваку нечистоту, сваки грех, и не би у наше срце имало приступа ништа што није свето, што није племенито. Али будући телесни и неочишћени, кад хоћемо да укажемо љубав ближњему своме, одмах се ту уплиће и телесна страст. Морамо одвајати љубав од страсти. На страну страст, то враг упливише; него да обратимо пажњу Божанској љубави, која не прави разлику. То није егоистичка, већ свеобухватна љубав, која све прашта и свему се радује.

Свако је позван. Много је позваних, али мало одабраних. Да се молимо Господу да будемо у реду Његових одабраних. Да нас не остави. Ми смо слаби. Ми смо такве заљубљиве природе у овом свету. Нисмо као анђели. анђели се не заљубљују тварима. А ми, што год видимо згодно и по нашем укусу, одмах бисмо хтели за себе да придобијемо. И чим придобијемо, ми брзо изгустирамо ту ствар. То за кратко време, и одмах прелазимо на други предмет. Желели бисмо нешто друго. И никада да зајазимо те своје осећаје. А кад смо ми такви, шта очекујемо од ближњих, кад смо ми такви превртљивци. Час једно, час друго, час треће. Значи, треба да запечатимо тамо где је непоколебљивост. Ми тражимо ослонац овде на Земљи, а сваки ослонац нам се измакне. Немамо тог ослонаца који ће да буде неизмењен, постојан. Једино Господ. Он је неизменљив, исти у векове. И ко се нада на Њега, неће бити постиђен.

Није свеједно шта је ко желео и за шта се борио на Земљи. Духован човек борио се за духовно, за излаз у

небо, телесан човек борио се за земаљско. Изгледа у први мах да је мала разлика између некога ко је веровао у идеју правде овде на Земљи, за њу се борио, за ову идеју положио чак живот, и некога ко је веровао у небеску идеју и небеску правду која се никада не остварује овде на земљи. Разлика је ипак велика, па зато и поред привидне вере, поштења и жртве некога ко тражи правду на Земљи, он и после смрти продужава да жели погрешно, и наћи ће се у погрешном друштву. Сродне душе се траже и овде и тамо. *Када нађете неку сродну духовну душу овде, останите са њоме, јер је велика радост дружити се са истомисљеницима.*

Бог тајно почива у сваком човеку, бићу, свуда а особито у центру живота, у срцу, да би се могао сјединити.

Мисли, наши осећаји и воља треба да буду сједињени, ако нису сједињени због тога немамо мира и покаја. Кад се мисли, осећаји и воља сједине, они чуда стварају, премештају и брда.

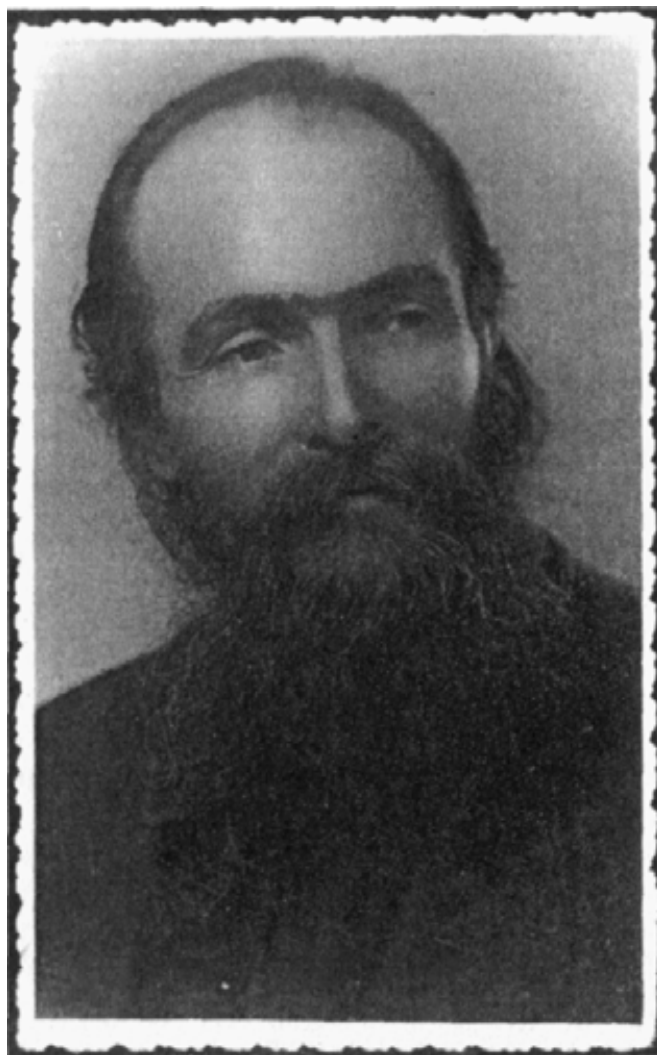


О ШКОЛОВАЊУ

Треба човек да се школује, да сазна оно што може, али школа даје само образовање разума, не и духовност. Већина наших теолога који предају у богословијама и на факултетима не живе како предају и уче. А они требају животни пример да пруже деци и омладини. Међутим, тога нема и зато је тешко стање. Школа даје образовање мислено, разумно, али духовност нема. А деца треба да имају животни пример јер се њиме много више говори него речима. Ми можемо да чујемо многе поучне ствари о животу и духовности, али је питање да ли ћемо моћи да све то применимо у животу. Али кад видимо животни пример да је човек миран, тих, благ, да се не вређа кад га вређају, тада и онај који учи жели да буде такав. Снага му је животни пример пред очима. Зато се животом много више говори него речима.

Ми смо стари за све криви, јер ми смо стари животни пример својој деци. Исправи себе, постаћеш животни пример. Много се више говори животом него речима, кад видимо животни пример, душа која је мирна, тиха, кротка, смирена, пређеш је она се не вређа, можеш да је изудараш а она те жали што се тако нервираш. Малобројни су на земаљској кугли смирени и кротки, због смирених и кротких Бог даје благослов.





ЖИТИЈЕ ОЦА ТАДЕЈА **[1914-2003]**

У младим годинама живота, када сам имао 15-16 година, јако сам се прехладио. Добио сам запаљење плућне марамице и плућа те сам морао отићи на болничко лечење. Након три и по месеца лечења у болници моје се стање није поправило. Ја сам увек био вегетаријанац, уопште нисам могао да једем масна, пржена јела, чак ни млеко ни јаја, па су због тога плућна оболења била за мене врло тешка. Састао се и конзилијум лекара, да би испитао моју болест. После саветовања одлучили су да ме ставе на посебну врсту терапије - примање пнеумоторакса. То је напумпавање плућног крила кисеоником помешаног са разним лековима. Од оних који су примали ту врсту терапије сазнао сам да је врло тешка, да је ни они физички отпорнији нису могли поднети, те сам казао лекарима: „Ако имате какво друго средство добро, ако не, ја не пристајем на терапију“. Они се наљутили на мене: „Ти ћеш нас да учиш како да лечимо! Сутра да дођеш на антитуберкулозно одељење да примиш прву терапију!“ Па добро, мислим ја у себи, тешко ћете ме сутра видети. Питам: „Колико ћу ја дуго живети без те ваше лекарије?“

Једна докторица ми каже: „Ако хоћеш да се покориш нашем савету, можда ћеш оздравити, а ако не, најдуже ти је пет година живота“. Значи, мислим ја, нисте сигурни у моје оздрављење помоћу терапије. Помирих се са својим стањем и тада одлучих да тих пет година Богу послужим. Међутим, појавио се нови проблем. Моји родитељи нису хтели да се сагласе са мојом одлуком.

Моја унутрашња одлука мени није дала мира те сам и против воље родитеља отишао у манастир Горњак. Тамо сам стигао у вечерњим часовима, баш кад је старешина изашао из

цркве са вечерње службе. Он ме примио и у разговору са њим ја сам му саопштио своју одлуку да се посветим служби Богу и објаснио како замишља манашки живот. Са нама беше један монах, Рус. Не сећам се више шта сам старешини испричао, тек сутрадан, пре службе, видим да онај монах носи просфору, вино и воду у цркву. Уђе он у цркву, ја одмах за њим. Он однесе вино, воду и просфору у олтар, а ја остадох да целивам престону икону. Кад се вратио из олтара, рекао ми је: „Ја синоћ слушах шта ти разговараш са старешином и како ти замишљаш монаштво. Онако како га ти замишљаш нигде у нашим манастирима нећеш моћи да га нађеш. Такво устројство постоји само код Руса у манастиру Миљково. Тамо су се скупили Руси избегли из манастира Валаам у Финској.“

Када је 1924. године манастир Валаам припао Финској, која је под Цариградском патријаршијом, морао је примити нови календар. Они монаси који нису хтели да прихвате нови календар тражили су да их прими нека друга патријаршија. Поднели су молбу српској цркви, која их је примила и расподелила по манастирима. Тако су руски монаси дошли у манастир Миљково, и ту увели правило којим су живели у манастиру Валааму.

Ти треба тамо да идеш, каже мени монах, једино ћеш тамо да нађеш оно што ти душа тражи. Хоће ли ме примити, питам. Хоће. Тако ја одох у манастир Миљково. Код манастирске капије затекох једног искушеника и упитах га: „Је ли ту старешина?“. Ту је. Хоћеш ли ме одвести до њега? И одведе ме иза коша. Ту видим, старешина препојасао мантију, изуо се и гази блато помешано са плевом. Погледа ме и каже: А, ти хоћеш да будеш монах! Хоћу, кажем ја. Светог је живота био архимандрит Амвросије. Па добро, каже, ево ја спремам бању за братију. Бања је затворена просторија са лежиштем за казан покрај којег се налазе камене плоче. Испод казана и плоча гори ватра. Када вода узаври и камене плоче се усијају, тада један монах узима воду из казана и њоме полива усијане камене плоче. Тако се читава просторија напуни паром. Ја сам тешко подносио ту пару јер сам био слаб на плућима. Морао сам да клекнем на под, где није било паре.

Одведи брата да се мало поткрепи и подај му келију да се мало одмори, јер увече ће бити бденије, а он није научио на наше дугачке службе, рече Отац архимандрит Амвросије и искушеник ме одведе у келију да се одморим. Увече је почело бденије, почиње у 6 и до 11 часова траје. Сваког дана су служили Свету литургију и пуно правило. Када је дошао понедељак, Отац архимандрит ме позива и пита: Јел' ти се допада наш живот? Хоћеш да останеш код нас? Допада ми се. Па добро, хоћеш ли остати? Хоћу! Договорило сам се са Оцем Павлом (Отац Павле је био Босанац, старији човек, већ око 70 година, он је у млађим годинама отишао у Америку и тамо дуго живео, вратио се и дошао у манастир Горњак, где се замонашио) он чува виноград. Код винограда има једна зграда, тамо он спава. Ти ћеш ићи да чуваш виноград, а Отац Павле ће сићи у

манастир да помогне братији, пошто је он искусан монах. И тако сам ја остао у манастиру Миљково.

Отац архимандрит Амвросије је био човек светог живота. За време револуције био је прострељен кроз груди и страдало му је плућно крило. Никад то није залечио, а рана је изазвала туберкулозу и он се као млад човек упокојио. Био је ученик чувених стараца из Оптинске пустиње, а посебну је љубав имао према Амвросију Оптинском, који га је и постригао у монашки чин. Из њега је избијала изразита љубав, невероватна и непомутна. Он је од стараца из Оптинске пустиње узео оно што је најбоље: Љубав. У свој живот је унео ту свеобухватну љубав. Био је просто невероватан, пленио је својом љубављу свакога с ким је разговарао, или само био у друштву. Никад се ни на једнога монаха и послушника није наљутио, нити је иједну преку реч коме рекао. Трпео је много, али је све праштао. Све бриге и проблеме је полагао на Господа и Њему једином се јадао. Трудио се да ту особину пренесе својим примером и на братију и многи су од њега научили како да негују ту свеобухватну и бестрасну љубав у свакодневном животу. Ја сам, сам осетио ту неописиву љубав његову коју је он поседовао и коју је пренео на ону братију који су хтели да је баштине.

Када сам дошао у манастир Миљково, прво послушање ми је било да чувам виноград. И пошто сам био склон сну, ја задремам, а лопови дођу и покраду грожђе. Кад сам се пробудио,

видим да нема грожђа. Уплашио сам се и страхом очекивао да економ дође у виноград. Дошао економ, видео све и - ни реч да ми каже. Ништа! Грожђе из винограда покрадено, а он ни речи. Сутрадан поново дође и каже ми: Томушка - тако су ме звали као искушеника баћушка је благословио ново послушање да ти дам.

Чуваћеш овце и козе на ливади уз Мораву. И тако ја постадох чувар оваца. Али, опет сам забрљао. Дали су ми да учим читање часослова док чувам овце и козе, и ја читајући часослав опет задремам. Када сам се пробудио, погледам где су овце, а оно остала само једна стара коза. Све друге некуд отишле. Брзо устанем да потражим где су. Кад, оне отишле у њиву, пробивши ограду на једном месту ушле и појеле сав пасуљ домаћину. А коза, кад је видела да ја трчим код оваца, и она потрча за мном и умало да скроз не сруши ограду. Видео после домаћин шта су учиниле овце и козе и, наравно, отишао у манастир да се пожали Оцу архимандриту. Он рече економу да подмири штету домаћину и на томе се све заврши. Мени да је ико од братије иједну реч рекао, ама баш нико! Сутрадан поново дође економ и каже: Баћушка је благословио ново послушање за тебе. Сада ћеш да чуваш краве на другој ливади. Међутим, прича се поновила. Имали смо шест крава, а међу њима је била једна старија која се волела поткрасти у штету. Док сам чувао краве, пажљиво сам их бројао да не поновим исту грешку. Понео сам са собом и часослав, и читао га с времена на време. И тако, док сам читао она стара крава успела да се искраде и оде у баште које су биле недалеко од ливаде. Читајући, ја повремено бацим поглед на краве и мислим све су на броју. Једном случајно пажљиво пребројим и видим нема оне старе краве. Претрнух и потрчах да је потражим. Кад сам погледао по баштама, она је већ била у трећој и сав купус нагризла и изгазила. Домаћин се поново жалио, и поново је дошао економ. Ново послушање ми је било у трпезарији и цркви. То је само један део искушења које је Отац архимандрит покривао својом неизмерном љубављу. Било је ту и много горих и болнијих, али је Отац архимандрит увек

одговарао само својом љубављу. Један монах који је некад био губернатор, окружни начелник - а то је велика личност била у Русији - волео је много да пије. Знао је чак да напусти манастир и оде у село, и по недељу дана га нема. Мора старешина да га потражи и да га врати. Пије и само пије, а Отац архимандрит му не каже ниједну реч (прекора), што то ради - ништа. *Све покрива љубављу* као да ништа није било. Видело се да трпи и страда ради свега, али никоме нити једне речи да би рекао. Долазио је у цркву на богослужења увек први и стао би за игумански стол. Видело се да је просто сатрвен бригама, али никоме ништа да каже, све полаже на Господа. Никад никога није казнио. Никоме чак ни лошу мисао није упутио, ни преки поглед, нити било шта. Сваког је љубио онаквог какав јесте и молио се Богу да га Он просвети. Својим примером живљења је највише поучавао и настојао да свакога преко тога примера доведе на пут спасења. Заиста, изузетна душа је била Отац архимандрит Амвросије, пуна љубави и умиљења. Штета што га је болест прерано одвела из овога света.

Ту, у манастиру, сам наједном осетио да све волим. Нека чудесна неисказна радост је објумила читаво моје биће. Осећао сам неки неисказани мир. Све волим а више не умам да се наљутим. Жалим све што страда. Сваког тренутка сам био у стању да се заплачем ради људске несреће и патње. То је тако трајало док се није упокојио блаженопочивши игуман Амвросије.

Док је Отац архимандрит Амвросије био жив, све је било добро. Кад се он упокојио, онда се братија побуни. Јеромонах Лука и Отац Теофан написаше записник братства који су потписали Отац Антоније, Отац Серафим, Отац Роман и старац Марко. Са тим записником су

отишли код владике и рекли да је братство њега изабрало за старешину и владика га постави за старешину. Баш у то време браничевски епископ Јован је премештен у Нишку епархију, а постављен је други владика, Венијамин, који није имао тачан увид у унутрашње стање братства. Отац Антоније, монах, сад је митрополит Руске заграничне цркве у Америци, пита ме: Кога мислиш да треба да изаберемо за старешину? Рекох: Отац архимандрит Амвросије је казао да Отац Исакије треба да буде старешина.

Отац Исакије је заједно са архимандритом Амвросијем био искушеник у Оптинској пустињи код старца Амвросија Оптинског. Оптинска пустиња је била духовни расадник из

којег су младице пресађене по целој Русији. Духовници који су стасали у њој били су чувени по своме животу и поукама које су давали својој духовној деци. Оптина је настала када је познати духовник Пајсије Величковски са својим ученицима прешао из Свете Горе у Молдавију и основао манастире са светогорским начином живота. Тада су Немци хтели да тамо образују унију. Под притиском и са жељом за очувањем духовног живота, ученици старца Пајсија су отишли у Оптинску пустињу и тамо наставили своје духовно усавршавање. Тако су из Оптинске пустиње створили расадник духовности.

Када смо Отац Антоније и ја увидели да се братство полако распада и да се гаси духовни живот у манастиру Миљково, одлучили смо да одемо у манастир Горњак, где је старешина био Отац Серафим, такође Рус, из Пољске. Он је дошао да студира теологију у нашу земљу и ту се замонашио у манастиру Горњак. Када је завршио Теолошки факултет постао је старешина, и он је мене замонашио у Горњаку. Након две године ме предложио за

рукоположење, а после рукоположења ме на захтев патријарха Варнаве послао у манастир Раковицу у иконографску школу. Тамо сам затекао Оца Наума, који је заједно са мном био у манастиру Миљково, који ме је уписао у иконографску школу. Он је отишао из манастира Миљково у манастир Манасију и отуда га је владика Венијамин, такође на захтев патријарха Варнаве, послао у манастир Раковицу. Баш у то време су конкордати отровали патријарха Варнаву. Наследио га је патријарх Гаврило, који није имао разумевања за иконографску школу у манастиру Раковици па се она брзо угасила.

Све до почетка Другог светског рата монашки живот сам проводио као намесник Пећке патријаршије. Морам да кажем да је за мене као монаха најдраже место манастир, јер ту могу да се у потпуности предам исихазму, тиховању, а то значи да све своје време посветим Богу и на тај начин најбрже дођем до благодати. Но исто тако једна од највећих врлина у постизању смиреноумља је ван сваке сумње послушност. Ми морамо да прихватимо свако место које нам одреде наши претпостављени.

Пећка патријаршија је тражила тада једног јеромонаха за потребе служења. Мене је као најмлађег јеромонаха из Раковице патријарх Гаврило преместио у Пећку патријаршију. Ту ме затекао рат. Нас четворица Срба смо се вратили у Београд, а старешина, који је био Црногорац, купивши манастирски новац пође за Црну Гору. У месту Ругову га ухватише Шиптари и опљачкаше. После га врате натраг у Пећку патријаршију, а одатле га отерају у Албанију, где је и погинуо. У Патријаршији је остао један стари монах, Отац Полихроније, Рус, Валаамаш. К њему је дошао нешто касније, када се распала Југославија, један

стари јеромонах, Отац Јелисеј, који је био на парохији, родом из Пећи а клирик Призренске епархије.

У Београду ме ухапсила специјална полиција и одвела у затвор, где су већ били патријарх Гаврило и епископ Николај Жички. Мене су оптужили да сам један од организатора буне против окупатора, што је повлачило за собом тешку казну. Међутим, од једног младог српског родољуба који је радио у полицији сазнао сам да бих ускоро требао бити пуштен из затвора. То се и десило. Мене су пустили и ја сам некако успео да се пребацим до манастира Витовнице. Ту ме после неколико дана позвао командант места и затражио да се као свештено лице ставим на располагање команди. Ја сам то одбио и одговорио да не могу ништа да урадим ако немам наређење од владике.

Била су то тешка времена, када се само због једне једине речи или неизвршавања ратних наредби могла над човеком наднети сенка смрти. Тада сам одлучио да покушам пронаћи неко мирније место за молитву и духовни живот. Отишао сам до Петровца, а ту су ме приликом куповања таксене марке за објаву путовања по други пут ухапсили Немци. Ставише ме у хелију са двојицом шверцера дувана. Била је ту једна уска клупа, дуга око 2,5 метара. Легао сам на њу и мислио о томе како сигурно нећу жив изаћи из затвора. Нема више живота, дође крај. Боже, Боже... Био сам у очајању. Она двојица причају о својим бригама... И како сам лежао с таквим мислима, на трен се испред мене појави један високи војник са унакрсном златном лентом на грудима и шлемом са перјаницом на глави. У руци држи свитак и гледа ме. И онда развије свитак и каже: Гледај, види мапу!, и покаже на карти северозападну Србију. *Немој да страхујеш,*

јер ти ваља још многе утешити и охрабрити. Јеси ли разумео!, каже ми и гледа ме.

А ја помислио да ли чују она двојица шта ми он прича. Нисам онда разумео да се у духовном свету не говори као у овом, као човек са човеком, него мисли у уму звуче. Не чује се телесним умом, него у уму звучи. И кад сам погледао, видим да они шверцери причају међу собом. Упитао сам их да ли су нешто видели и чули. Они се загледаше и одговорише да нису. Опет се окренух, али њега је нестало. Тада сам схватио да сам имао небеско виђење, које ми је Господ послао ради утехе и објаве Своје воље са мном у овом свету. А како је био лепо обучен, као на фрескама Арханђелским. Нема на земљи тако лепог човека, то је анђео...

После Ослобођења народ из Пећи се жалио на јеромонаха Јелисеја, који је био у Пећкој патријаршији, да много пије и да се не брине за кућу. Пошто је патријарх Гаврило још увек био у интернацији, мењао га је митрополит Јосиф и он ме позове из Витовнице у Београд те ми предложи да идем за Пећ и преузем управу. Ја сам знао, јер сам пре рата био у Пећи, да тамо сада владају комунисти и да им ја нисам баш по вољи. Још у оно време су ми говорили: Када дође наше време, нећеш ти бити калуђер, ми ћемо ти дати другу службу. Зато сам молио Митрополита да пошаље тамо старешину манастира Светог Јоаникија Девичког. Тај архимандрит је био старешина у Вујану за време Александра Обреновића. Пошто је село од Александрове жене Драге близу Вујана, они су често долазили у манастир. Пред страдање су дали манастиру доста злата за обнову. Они у међувремену погину, а он то злато присвоји и покупује себи куће по разним бањама. Како сам га познавао и знао да жели ићи на Космет, предложих њега митрополиту Јосифу и он га постави за старешину Пећке патријаршије.

После, када се патријарх Гаврило вратио из интернације, а он је такође знао тог архимандрита и није га волео због онога, одмах га позове у Београд и упита га: Ко те поставио за старешину у Пећи?. Он му одговори: Митрополит Јосиф. Ниси ти за Патријаршију, потражи себи неко друго место. Наравно, после је Патријарх питао остале архијереје да ли има неко ко је већ био у Пећкој патријаршији. И онда ме предложио, мислим, владика Симеон Злоковић, који ме је познавао из Раковице. Каже: Тадеј из Горњака, он је био у Пећкој патријаршији, а сад је у Браничевској епархији. Патријарх је одмах затражио од владике Венијамина да ме хитно пошаље за Београд, да му требам за Пећку патријаршију.

Након што сам се вратио из Београда, од митрополита Јосифа, код владике Венијамина, молио сам владика да ме више не шаље никуда из Браничевске епархије. Тражио сам да ме пошаље у манастир Горњак, где сам примио монашки постриг, да тамо нађем свој мир и духовну радост. Владика је испунио моје молбе и ја сам постао сабрат манастира Горњак. Али, када је владици стигао акт од патријарха Гаврила, он ми је преко архијерејског намесника одмах послао поруку у Горњак да се хитно јавим у епархијски двор. Ја сам у то време опслуживао Близначку парохију. Становао сам у Сиги и по неколико месеци нисам долазио у манастир пошто је пут доста далек. За Божић сам одлучио да дођем служити у манастир јер никога неће бити у Близначкој цркви. Када сам дошао, предали су ми владичину поруку и ја сам се одмах упутио за Пожаревац.

Кад сам стигао у епархијски двор у Пожаревцу, владика Венијамин ми каже: Што те нема тако дуго? Патријарх је већ два пута питао за тебе. Где си?. Ја рекох: Па био сам

на парохији и нисам знао за Вашу поруку до јучер. А и замолио сам Вас да ме више не отпуштате из Браничевске епархије. А владика Венијамин каже: Нећу ја да се замерим Патријарху због тебе. Откуца ми канонски отпуст и рече: Ево теби канонски отпуст за Београдску епархију, ја ћу још данас да известим Патријарха да сам ти наредио да му се јавиш. Ти ниси више клирик наше Браничевске епархије, па ради како хоћеш.

Кад сам дошао у Београд код Патријарха, он ме пошаље у Пећку патријаршију и постави ме тамо за старешину. Много сам се тамо намучио. Они комунисти о којима сам говорио много су ми задавали брига и проблема. Где год су могли да отежају ситуацију својски су се трудили. Али, хвала Богу, све сам некако уз Божју помоћ превазишао и после 20 година службе у Београдској епархији 1955. године поново се вратио у Браничевску, у којој сам сада, ево, већ 48 година. Прођоше године брзо... А лекари казали да ћу само пет година живети. Године 1937. сам чекао крај. Али ето, Бог је продужио... И тако тече мој живот.

Када сам као искушеник дошао у манастир Миљково, дали су ми бројаницу и научили ме како да се молим. И како су ми показали, ја сам тако и радио. Потпуно сам се препустио Исусовој молитви. Мислио сам, имам још само пет година живота, хајде да их не потрошим улудо, хајде да нађем свој пут до Бога. И за кратко време, баш ради те моје потпуне преданости вољи Божјој и искрене чежње за Богом, обасјала ме Божанска благодет, која је у мојој души створила неку неописиву радост и мир. Слушам срце и унутра чујем:

Госпoде Исусе Христe, Синe Божји, помилуј ме Грешног.

Покушавам да се сетим неких ствари и догађаја из прошлости, али не могу; све мисли почивају у неком неописивом миру, а у читавом моме бићу влада нека неописива радост и чежња за Богом. То је стање анђела и светих, стање у потпуној благодати. Само они који су добили бесплатну благодат могу да разумеју стање анђела и светих, који су руковођени Духом Светим.

Мислио сам да сви монаси, свештеници и епископи имају бесплатну благодат. Кад оно, човече, толико година до сада сам провео са калуђерима и свештеницима а срео сам само једног калуђера на којем се примећивала бесплатна благодат. Само једног калуђера!

Код мирских људи који живе са породицама срео сам много више појединаца на којима почива бесплатна благодат. Долазио је овде код мене један Босанац из Бањалуке који живи у свету и упражњава Исусову молитву. Он има једног свог школског друга који је породичан човек, има децу, запослен је. Тај његов пријатељ није био баш посебно побожан, али је био добричина, добра душа. Једног дана они тако причају и овај предложи: Што се ти не би бавио Исусовом молитвом?. Пријатељ га зачуђено погледа и одговори: Бих, али не знам како. Ја ћу те научити... И овај га поучи и даде му бројаницу. За кратко време тај је његов друг задобио бесплатну благодат и преобразио своју личност и породицу. А овај толико времена упражњава Исусову молитву, па ништа... После неког времена тај човек дође овде код мене и прича ми: Не знам, оче, нека ме радост обасјала и неописив мир. Стално чујем у срцу: *Госпoде Исусе Христe, Синe Божји, помилуј ме грешнога.* Знам какав сам био, шта сам све мислио, сада више ништа од тога нема у мојој глави. Имао сам грешне мисли према женском свету, знао се наљутити и за најмању ситницу, а

сада, не знам, не могу да се наљутим. Не могу ни да помислим оно што није добро, и када хоћу, не могу. Не знам шта се то десило са мном. Само се радујем, у читавом моме бићу влада нека неописива радост, и мир. Добио си бесплатну благодат, кажем му, и имаћеш је све дотле док мисао своју не вежеш за неку овосветску бригу. А ако то учиниш, најпре више нећеш чути молитву у срцу, а после ћеш постепено изгубити мир и радост из душе. Тада ће опет да те муче тешке мисли овога света којим владају демонске силе. Ако хоћеш да сачуваш ту бесплатну благодат, треба да се стално молиш Богу да би молитвом одбио тешке и туробне мисли од свога ума и тако сачувао тај мир и радост које сада осећаш.

Када сам био постављен за старешину у манастир Покајницу, тешко сам примио ту дужност. Бојао сам се опасности и искушења које су ми спремали становници око манастира. Тада ми се јавио сам Господ у сну и опоменуо ме. Ја сам се одједном нашао пред Њим. Гледам: Господ на Себи има епитрахил, омофор преко рамена и преко омофора још један епитрахил. Ја стојим пред Њим и Он каже: *Зашто војујеш кад немаш послушности! Где Год си био постављен за старешину, досадио си молбама да те разреши. То не смеш више чинити. Знај да свако задато послушање треба да се обави са пуно љубави, ревностно и предано, не обраћајући пажњу на завист и злобу која кружи и напада.* Онда ме три пута прекрстио од главе до пете, узео епитрахил и ставио га на мене: *То је крст који мора да носиш.*

Увек ми је била тешка старешинска дужност јер сам морао да своје мисли вежем за бриге о материјалним стварима, о братији, људима... Ту сам увек губио ону бесплатну благодат коју сам задобио као искушеник. То је

стварало нове проблеме у мом духовном животу и нарушавало моје телесно здравље. Плућа су ми оздравила, али се појавила нова болест, живци су ми попустили. Много ми је требало времена док се нисам извежбао да се опустим. Лекари су ми давали антидепресивне лекове, али они нису ништа помагали. Саветовали су ми да се опустим, да будем сам себи лекар.

И Господ је погледао на моју невољу, послао ми је Своју силу и ја сам успевао све више да се опуштам. Али и данас када превише дозволим материјалним и другим животним бригама да овладају, тешко долазим до опуштености, до потпуне преданости вољи Божјој, и ту настаје извор мојих проблема са живцима, извор моје напетости и нервозе. Да нисам као искушеник задобио бесплатну благодат, старешинска дужност ми не би била толико тешка. Када ме окују овосветски проблеми, губим мир, нервоза и немир се усељују у мене. Постајем напет и нервозан.

Једном сам молио владика да ме пошаље на парохију, мислио сам: Можда ће ми тамо бити лакше, можда ћу тамо наћи свој мир. И владика ми даде парохију Влашки дол. Али пошаљи ти где год хоћеш живчаног болесника, нигде му неће бити добро. Тамо на парохији ми је било још горе. Имам превише осетљиву природу и много су ме погађале невоље и проблеми парохијана, као и греси њихови. За кратко време моје стање се још више погоршало, срце је почело да ми лупа као у зеца. Целу ноћ и цели дан нисам могао да се опустим те сам одлучио да одем у манастир, да не умрем на парохији. Дошао сам у Витовницу, ту ме један мој ученик исповедио и дао ми келију да се одморим. Кад сам се пробудио послушајем да ли срце још ради онако убрзано. Ништа не чујем, хвала Богу, смирило се. Онда у уму зачујем речи: Тако треба да се опушташ. Не узимај

превише на себе бриге овога света, већ чувај свој мир и живи са Богом. Нека иде како иде.

Једног дана, 1975. године, дође код мене брат Драги и позове ме на богомољачки скуп. Брат Драги је био по занимању техничар и руководио је са градњом цркве у Крњеви, где је и највећи богомољачки покрет у нашој епархији. Дође он једно вече са својим колима - често је био скуп богомољачки тамо у Крњеви - и каже: Хајде, човече, да мало и ти дођеш тамо, да причамо. Рекох: Ја нигде нисам ишао, нигде по богомољачким скуповима ни по славама, не могу да идем. Ма, хајде. Ма, рекох, не могу. И он оде. Други пут он дође још са двојицом, тројицом. Хајде!. Рекох, не могу. Одбијам опет. Трећи пут дођу са комбијем њих шесторица. А ја увече обично око цркве шетам... А, сад не можеш да нам побегнеш. Мораш да идеш!. Кажем брату Драгом: Брате Драги, ти си члан епархијског савета, сад ће скоро владика да позове чланове, па кад се заврши седница ти питај владика. Ако владика благослови, ја могу да идем. Иначе, што ме ти позиваш или неко други - то не. Нигде нисам ишао, не умем да се снађем с људима, човече, и тешко ми је уопште, јако ми је тешко. Него кад се заврши седница, ти питај владика. Ако владика благослови, онда можеш да дођеш и да ме одвезеш, онда морам да идем пошто је владика благословио. А ја се нисам надао да ће он то да уради. Кад се завршила седница, он питао владика и владика благословио. Рекох, немам куд сад. И тако је то почело...

Ту сам се први пут срео са владиком Атанасијем, који је тада био јеромонах и професор на Теолошком факултету. Онда ми је још била пуна глава изрека Светих Отаца. Питају ме једно, друго, ја одговарам и видим да им се допада

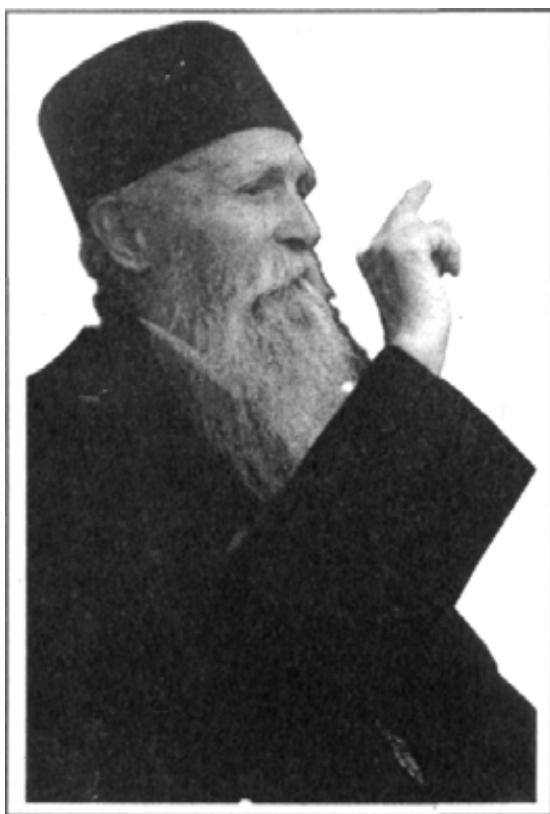
то што причам. Ту сам упознао много богомољаца који су у изрекама Светих Отаца нашли одговоре на многа питања која су их мучила. Од тада су људи почели све више и више да долазе код мене, а сад стално долазе.

Тек 1975. године обистиниле су се речи анђела које сам чуо почетком другог светског рата у затворској ћелији у Петровцу: *...ваља ти још многе утешити и охрабрити*. Морао сам много да причам и од тога ме почело мучити грло. Добио сам запаљење грла, које још ни данас нисам потпуно излечио. Понекад ми је много тешко, једва Литургију могу да служим. Ето, тако живот тече...

Жељан сам одмора али свој сам пут изабрао сам и свој крст морам да носим. Сваког дана причам са људима а то понекад може да буде велико оптерећење. Понекад ме разговор и одмори јер волим да причам са људима и о људима.

Желим вам свако добро од Господа и Мајке Пресвете која је наша велика заштитница, покровитељица и заступница пред Богом. Она ће умолити Сина свога да нам да снаге да будемо добри, да слаavimo Бога овде на земљи и у вечности.

Амин.



ИЗВОРИ

Звучни и видео записи

Књиге - Владета Јеротић

ДУХОВНИ РАЗГОВОРИ - Србска Православна Заједница - Шид

БЕСЕДЕ ОЦА ТАДЕЈА - Хаџи Борка Јовановић

ПИТАЊА И ОДГОВОРИ ЗА ДУХОВНИ

ПРЕОБРАЖАЈ СРПСКОГ НАРОДА

Часотиси

- Православни Мисионар - Светигора - Истина (Книн-1988.)



ОТАЦ ТАДЕЈ



ДУХОВНЕ ПОУКЕ